

சங்க இலக்கியத்தில் நிலம் சார்ந்த தொழில்கள்

முனைவர் பட்டத்திற்காக
திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

கா.ராதாருக்மணி, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்.,
Ref. No. 07350 / Ph.D-K6 / Tamil / Full Time / April 2016

முனைவர் பட்ட முழு நேர ஆய்வாளர்

நெறியாளர்

முனைவர் ஆ.அங்கமுத்து

எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்., பிஎச்.டி.,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை

அரசு கலைக் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி-620 022.

தமிழாய்வுத்துறை
அரசு கலைக் கல்லூரி
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 022.

ஏப்ரல் - 2019

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் ஆ.அங்கமுத்து

எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்., பிஎச்.டி.,
உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழாய்வுத்துறை
அரசு கலைக்கல்லூரி
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 022

‘சங்க இலக்கியத்தில் நிலம் சார்ந்த தொழில்கள்’

என்னும் தலைப்பில் திருமதி கா.ராதாருக்மணி (Ref. No. 07350 / Ph.D-K6 / Tamil / Full Time / April 2016) அவர்கள் மேற்கொண்ட இவ்வாய்வு பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காகத் திருச்சிராப்பள்ளி -620 022, அரசு கலைக் கல்லூரித் தமிழாய்வுத்துறையில் முழு நேரமாக அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாக எழுதப்பட்டது என்றும் இவ்வாய்விற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்று அளிக்கின்றேன்.

இடம் :

நாள் :

ஆய்வு நெறியாளர்
(ஆ. அங்கமுத்து)

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

கா.ராதாருக்மணி, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்.,
(Ref. No. 07350 / Ph.D-K6 / Tamil / Full Time / April 2016)
முனைவர் பட்ட முழு நேர ஆய்வாளர்
தமிழாய்வுத்துறை
அரசு கலைக்கல்லூரி
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 022

‘சங்க இலக்கியத்தில் நிலம் சார்ந்த தொழில்கள்’

என்ற தலைப்பில் அமைந்த இவ்ஆய்வேடு திருச்சிராப்பள்ளி -620 022,
அரசு கலைக் கல்லூரித் தமிழாய்வுத் துறையில் முழுநேர முனைவர் பட்ட
ஆய்வாளராக இருந்து, என் சொந்த முயற்சியில் உருவாக்கியதென்றும்
இதற்கு முன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும் இவ்ஆய்வேடு
அளிக்கப்படவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம் :

நாள் :

நெறியாளர் கையொப்பம்

(கா.ராதாருக்மணி)

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

சங்க இலக்கியத்தில் நிலம் சார்ந்த தொழில்கள் என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு அனுமதி வழங்கிய பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர், பதிவாளர், தேர்வு நெறியாளர் ஆகியோருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நான் ஆய்வு மேற்கொள்வதற்கு எல்லா வகையிலும் உறுதுணையாக இருந்த துவாக்குடி அரசு கலைக் கல்லூரி முதல்வர் அவர்களுக்கும், தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவர் அவர்களுக்கும் மற்றும் தமிழாய்வுத்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றியினை மகிழ்வுடன் பகிர்கின்றேன்.

ஆய்வு நெறியாளராக இருந்து அவ்வப்பொழுது எழும் ஐயங்களைப் போக்கி நம்பிக்கையையும் ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்திய எனது நெறியாளர் முனைவர் ஆ.அங்கமுத்து அவர்களுக்கு என் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

முனைவர் பட்ட மூதறிஞர் குழு உறுப்பினராக இருந்து என் ஆய்விற்கு மேலான கருத்துக்களை வழங்கிய ஜமால் முகம்மது கல்லூரி தமிழாய்வுத்துறை இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் த.செல்வராசு அவர்களுக்கும், பெரியார் ஈ.வெ.ரா. கல்லூரித் தமிழாய்வுத்துறை உதவிப்பேராசிரியர் முனைவர் அ.பிறைமதி அவர்களுக்கும் நன்றியினைக் கூறிக் கொள்கின்றேன்.

என் ஆய்விற்கு பல தரவுகளைத் தந்துதவிய அனைத்து நல் உள்ளங்களுக்கும், துவாக்குடி அரசு கலைக் கல்லூரி நூலகத்திற்கும் எனது நன்றிகள்.

நான் முனைவர் பட்ட ஆய்வு செய்வதற்கு நல்ல நெறியாளரை அடையாளம் காட்டிய எனது நாத்துனார் மு.அஜந்தா அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

பெண்ணிற்கு பெருமை சேர்க்கும் கல்வியைத் தந்த என் தந்தை **மா.காசிப்பாண்டி**, தாய் **கா.தெய்வானை** அவர்களுக்கும், என் உடன்பிறந்த சகோதரர்கள் **கா. மனோகரன்**, **கா. தெய்வேந்திரன்**, **கா. ஆறுமுகப் பெருமாள்**, **கா. செண்பராஜ்**, **கா. கண்ணதாசன்** அவர்களுக்கும், **அண்ணி**, **நாத்துனார்கள்** அவர்களுக்கும் என் நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

நான் அயர்ந்த நேரமெல்லாம் தட்டிக் கொடுத்து ஆறுதல் கூறி துணைநிற்கும் கணவர் **மு.குமார்** அவர்களுக்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன். என் தோழிகள் **பானுமதி**, **சூர்யா**, **சுதா**, **வீனா** ஆகியோருக்கும் தோழர் **கவிமோகன்**, சகோதரர்கள் **பே. மதன்ராஜ்**, **மு. அஜி** ஆகிய அனைவருக்கும் என் அன்பார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தெளிவாக அச்சாக்கம் செய்து, ஆய்விற்கு உயிர் தந்துள்ள சகோதரி **ப.அமுதா** (விஷண் கிராபிக்ஸ்) அவர்களுக்கும் ஆய்வேட்டைச் செறிவாகக் கட்டமைப்பு செய்து தந்த **தி பிரிண்டிங் ஹவுஸ் நிறுவனத்திற்கும்** என் நன்றி.

கா.ராதாருக்மணி

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	- அகத்திணையியல்
அகம்.	- அகநானூறு
இளம்.	- இளம்பூரணர்
இ.உ.	- இளம்பூரணர் உரை
இ.ப.	- இரண்டாம் பதிப்பு
உ.ஆ.	- உரையாசிரியர்
களவு.	- களவியல்
கற்.	- கற்பியல்
கலித்.	- கலித்தொகை
குறள்.	- திருக்குறள்
குறுந்.	- குறுந்தொகை
கு.வெ.பா.	- கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம்
தெ.இ.	- தென்னிந்திய
தொ.	- தொகுதி
தொ.ஆ.	- தொகுப்பாசிரியர்
தொ.உ.	- தொகுப்புரை
நற்.	- நற்றிணை
நூ.	- நூற்பா
ப.	- பக்கம்
பக்.	- பக்கங்கள்
பா.	- பாடல்
பா.எ.	- பாடல் எண்
பொருள்.	- பொருளதிகாரம்
ம.பதி.	- மறுபதிப்பு
மு.ப.	- முதற்பதிப்பு
மு.கூ.நூ.	- முன்னர் கூறப்பட்டுள்ள நூல்
மேற்படி	- மேற்படி கூறப்பட்டுள்ள நூல்

முன்னுரை

தொன்மை மிக்க வளமைப் பொருந்திய சிறப்பானது தமிழ்மொழி. நவிலுந்தொறும் இன்பத்தையும், சிந்தனையையும் கருத்தினையும் விதைத்திடும் செம்மொழியாகவும் தமிழ்மொழி விளங்குகிறது.

தமிழ்மொழியின் வளமாகக் காணப்படுபவை இலக்கியங்கள். கற்பனை வளத்தினில், நம் முன்னோர்களின் பண்பட்ட வாழ்க்கையையும் அறத்தினையும் ஆற்றல் சான்ற பெரும் உவகையினையும் எடுத்தியம்பிடும் சான்றாதாரமாகச் சங்க இலக்கியங்கள் உள்ளன.

‘பாட்டும் தொகையும்’ என்று சிறப்பித்துக் கூறும் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களில் அகமும், புறமும் கலந்து காணப்படுகின்றன. இயற்கையுடன் இணைந்த அன்புமிகுந்த வாழ்வியலும், அதில் பொதிந்துள்ள அறமும் மறமும் அதன் வழிப்பட்ட அன்பு, அன்பின் வழிப்பட்ட வீரம் போன்றன பண்பட்ட வாழ்க்கையைக் காட்டுகிறது. வளம் கொழிக்கும் தொழில்கள், தொழில்களின் மீதுள்ள ஈடுபாடு, கடல் கடந்த வாணிகம் என்று பலதரப்பட்ட நிலைப்பாடுகளில் உயர்ந்த தன்மையுடையதாகச் சங்ககாலச் சமூகம் மிளிர்ந்துள்ளது.

அறம் சூழ்ந்த சமுதாயத்தில் வாழ்ந்திட்ட தலைமக்கள் அன்புடையவர்களாக இருந்துள்ளனர். அன்புடன் இயைந்த காதல் வாழ்க்கையில் இல்லறத்தின் இனிமையையும், இனிமைக்கு வளம் சேர்க்கும் பொருள்வளத்தினையும் தொழில்வளத்தினையும் கடைப்பிடித்துள்ளனர். தொழில்களில் அறத்தன்மையையும் வாணிக மேலாண்மையும், தொழில்களின் மீதான ஈடுபாடும், பலதரப்பட்ட நிலைகளில் சங்ககால மக்கள் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

பொருள்வளம் நிரம்பிய காலக்கட்டத்தில் மக்கள் மன மகிழ்ச்சியுடனும், வளம் குன்றிய வறுமையுற்றபோது துன்பத்திலும், வாழ்க்கையைக் கடந்து வாழ்ந்துள்ளனர். இன்பம், துன்பம் நிறைந்த இருவேறுபட்ட சமூக நிலைப்பாடுகளையும், சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

களவு, கற்பு காலங்களிலும் தலைவிக்குத் தலைவன் தொழிலின் காரணமாய்ப் பிரிந்து செல்வது மிகுந்த துன்பத்தைத் தருவதாய் அமைந்துள்ளது. காதல் வயப்பட்டு களவு வாழ்க்கைத் தொடங்கி, கற்பு வாழ்க்கைக்கு வரும்போது, தொழில்நிமித்தமாய்ப் பிரிவு நிகழ்ந்துள்ளது. இன்றுபோல் தகவல் தொழில்நுட்பம் இன்மையால் தலைவன், தலைவிக்கு இடையே தகவல் பரிமாற்றம் இல்லை. இயற்கையின் பருவ நிலைகளே தகவல் தொடர்புக்குரிய தொடக்கமாகக் காணப்பட்டுள்ளது.

தொழில் காரணமாக தலைவன் பிரியும்போது தலைவி, கற்பினில் உறுதியாய் இருந்து, பிரிவு சார்ந்த துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்கிறாள். தலைவனுக்குத் தலைவியின் நினைவுகள் நெடுந்துணையாக அமைந்துள்ளதையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் நன்கு விரித்துரைக்கின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் கடல் வாணிக மேலாண்மை சிறப்புற்று விளங்கியுள்ளன. கொற்கை, காவிரிப்பூம்பட்டினம் போன்றவைத் துறைமுகங்களாகக் இருந்துள்ளன. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்கள், ஏற்றுமதிக்குத் தயார் செய்யப்பட்ட பொருட்கள் அனைத்தும் மலை போல் குவிந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

குறிஞ்சித்திணையில் சில தொழில்கள் சிறப்புற நடைபெற்றுள்ளன. குறவர்கள் வெறியாடல், தினைகாத்தல், தேன் எடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல், அருவியில் குளித்தல், கிளிகள் வளர்த்தல், சுனைநீர் குடித்தல் போன்ற தொழில்களை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

தொழில்கள் என்பதற்கு வினை, செய்கை, வாணிகம், தன்மைகள், வினைச்சொல், வேலை, தொழில்கள், செய்தல் என்ற பல பொருள்களில் பார்க்க முடிகிறது.

முல்லைத்திணை காடும் காடு சார்ந்த இடமும் என்பதால், காடு சார்ந்த தொழில்கள் நடைபெற்றுள்ளன. ஆயர்கள் - ஆநிரைகள் மேய்தல், விற்பனைச் செய்தல், பால், மோர், நெய் விற்பனைச் செய்தல், ஆநிரைகளின் இறைச்சிகள், தோல் முதலியவற்றை விற்பனைச் செய்துள்ளதுடன், பெரும்பான்மையாக ஆநிரைகளை வளர்த்தல் தொழில்கள் மிகுதியாக உள்ளன.

அரசமைப்பு, குடும்பம், தோன்றுவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக முல்லைத்திணையில் இருந்து வளர்ந்துள்ளது. ஆநிரைகளினால் அவர்களுக்கு நிறைய செல்வம் கிடைத்துள்ளது.

பனை ஓலைப்பெட்டி செய்தல், கரும்புச்சாறு விற்பனை, வெண்ணெய் விற்றல், பொருளிட்டச் செல்லுதல், போர்க்களத்திற்குச் செல்லுதல், காவற்தொழில் புரிதல் போன்ற தொழில்களும் முல்லைத் திணையில் நடைபெற்றுள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது.

மருதத் திணையில் முதன்மைத் தொழிலாக உழவுத்தொழில் காணப்படுகிறது. வேளாண்மைச் செய்வதற்கு நிலத்தைச் சமப்படுத்துதலில் தொடங்கி, தண்ணீர் பாய்ச்சுதல், நெல் விதைத்தல், களைப்பறித்தல், நெல் அறுவடை செய்தல், பொலி போடுதல், வைக்கோல் போரிடுதல், காவல் காத்தல், நெல்மூட்டைகளை விற்று உப்பு மூட்டைகள் வாங்குதல், பிற பொருட்கள் வாங்குதல் என்ற பல்வேறுவிதமானத் தொழில்கள் நடைபெற்றுள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. 'குன்றுகண்டு அன்ன நிலைப்பில் போர்பு' என்று கூறுமளவுக்கு உழவர்கள்

குவித்திருக்கும் நெல்களானது குன்றுகளைப் போன்று காட்சி தரும் மருத நிலத்தினது சிறப்பும் நெல் உற்பத்தி தொழிலில் முதலிடம் பெற்றதையும் அறியமுடிகிறது.

நெய்தல் திணையின் முக்கியத் தொழிலாக தலைவியைப் பிரிந்து ஆண்மக்கள் மீன்பிடித்தல் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஆண்கள் கொண்டுவரும் மீன்களைக் கருவாடாக உலர்த்தி, விற்பனைச் செய்பவர்கள் பெண்கள். நெய்தல் நில மக்கள் உப்பளமிடுதல், உப்பு சேகரித்தல், உப்பினை மூட்டைகளாக்குதல், சந்தைகளில் விற்பனைச் செய்தல், நெல் மூட்டைகளை வாங்கிக் கொண்டு உப்பு மூட்டைகளைக் கொடுத்தல், பிற திணைகளில் உப்பு விற்பனை இவற்றினுடன், கடல் வாணிகமும் நடைபெற்றுள்ளன. பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்தல், இறக்குமதி செய்தல், காவலர்கள் பாதுகாப்புத் தொழிலில் ஈடுபடுதல், இலச்சினைப் பொறித்தல், கடல் வாணிக மேலாண்மையிலும் நெய்தல் திணையில் காணப்படுகிறது.

பாலைத்திணையில் கடந்து செல்பவர்களிடம் வழிப்பறி செய்தும் உயிர்க்கொலைப் புரிந்தும் களவாடுதலை மட்டும் செய்து வந்துள்ளனர். 'ஆறலைக் கள்வர்கள்' என்று இவர்களைச் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கொடுந்துன்பம் உடையதாகவும் பயம் நிறைந்ததாக பாலைத்திணை அமையப் பெற்றுள்ளது. ஆறலைக் கள்வர்களிடம் இருந்து மக்களைக் காப்பாற்றிட வீரர்கள் காவல் தொழில் புரிந்துள்ளதுடன், சில இடங்களில் மறவர்கள் களவுத்தொழில் புரிவதையும் பாலைத்திணைப் பாடல்கள் சித்திரிக்கின்றன.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை திணைகளில் கலாச்சார பண்பாட்டு விழுமியங்களுடன் பாடப்பட்ட பாடல்களில் மக்கள் செய்து வந்த தொழில்கள் குறித்த கருத்துக்களை இவ்வாய்வு பின்வருமாறு விரித்துரைக்கிறது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களில் மனித வாழ்வியலின் அடிப்படைத் தேவைகளாக விளங்கக் கூடிய உணவு, உடை, உறையுள் ஆகும். அவற்றை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டும், இயற்கையைப் பாதுகாத்தும், தன்னையும் வளர்த்துக் கொள்ளுதல் என்ற நோக்கில் மக்கள் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்து வந்துள்ளனர். மரபு வழிப்பட்ட, கலாச்சார பண்பாட்டுச் சிறப்புகளுடன் சங்க இலக்கியத்தினை ஆய்வதன் பொருட்டு 'சங்க இலக்கியத்தில் நிலம் சார்ந்த தொழில்கள்' என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

ஆய்வின் நோக்கம்

சங்ககாலம் பண்பட்ட சமூகத்தையும் நெறி பிறழாத வாழ்க்கையையும் அறத்தையும் மறத்தையும் கொண்டு சிறப்பு மிக்கதாய் காணப்பட்டுள்ளது.

சங்ககாலத்தில் பொருளாதார வளர்ச்சியில் முன்னேற்றமடைய சிறந்த கருவியாக தொழில்கள் இருந்துள்ளன. வாணிகர்கள் நாட்டின் நிதிநிலையைத் தாங்கி நிறுத்தும் அச்சாணியாகவும் காணப்பட்டுள்ளனர். அத்தகைய சிறப்புமிக்க தொழில்கள் ஐந்திணைகளிலும் எவ்வாறு நடைபெற்று வந்துள்ளன என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள்வழி ஆராய்வது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கிய நூல்களாகக் காணக்கூடிய பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்கள் இவ்வாய்வுக்கு எல்லையாகவும், மூலமாகவும் அமைவதுடன், சங்க இலக்கியம் சார்ந்த ஆய்வு நூல்களும் பிற திறனாய்வு நூல்களும், சங்க இலக்கியம் முதல் தற்போதைய இலக்கியம் வரை உள்ள ஆய்வு நூல்கள் அனைத்தும் துணை ஆதாரங்களாக இவ்வாய்வில் இடம்பெற்றுள்ளன.

கருதுகோள்

இன்றைய சமுதாயத்தில் பல்வேறுவிதமான தொழில்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் தனிமனித வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையாக தொழில்கள் இருந்து வருகின்றன. நாட்டின் அரசு, அதிகாரம், பதவி போன்றவைகளைப் பொருளாதார நிதிநிலைதான் முடிவு செய்கிறது. மேம்பட்ட பொருளாதார நிலையை இன்று நாம் எய்திக் கொண்டிருப்பதற்கு அறிவியலின் வளர்ச்சி மற்றும் தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களின் பெருக்கமும் காரணமாகும். ஆனால் சங்க காலத்தில் எவ்விதமான தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களும் இல்லை. இயற்கையையும் பருவ நிலைகளையும் கணக்கில் கொண்டு பல்வேறு விதமான தொழில்களைச் செய்துள்ளனர். அவை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்திணைகளிலும் தொழில்கள் மேற்கொள்ளப்பட்ட விதத்தினையும் அவை சமூகத்தில் பெற்ற முக்கியத்துவத்தையும் வரும் இளந்தலைமுறையினருக்கு எடுத்துரைப்பது இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

சான்றாதாரங்கள்

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் இவ்வாய்வுக்கு முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாகும். தொல்காப்பியம், திருக்குறள், ஆய்வு நூல்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், இதழ்கள், ஆய்வறிஞர்களின் கருத்துரைகள், களஞ்சியங்கள், தமிழ்ப் பேரகராதி, இணையதள ஆய்வுகள், பிற நூல்கள் ஆகியன ஆய்விற்கு துணை ஆதாரங்களாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஐந்து திணைகளிலும் தொழில்கள் குறித்த செய்திகளைப் பகுத்துக் கூறுவதினால் பகுப்புமுறை திறனாய்வும்

ஆய்விற்குரிய கருத்துக்களை வகைப்படுத்தி தொகுத்துரைப்பதால் தொகுப்புமுறை ஆய்வாகவும், இரண்டையும் விளக்கியுரைப்பதால் விளக்கமுறை ஆய்வாகவும் அமையப் பெற்றுள்ளன. மேலும் சமூகத்தில் நிகழும் தொழில்களைப் பற்றி ஆய்வதால் சமூகவியல் நோக்கிலும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

அழகம்மையின் ‘‘சங்க இலக்கியம் காட்டும் வாழ்வமைப்பு’’ என்ற முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும், சிவசங்கரியின் ‘‘பண்டைய இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் கோட்பாடு’’ என்ற முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும், பொம்மியின் ‘‘சங்க இலக்கியக் கோட்பாடு’’ ஆகியன முன்னோடி ஆய்வுகளாகத் திகழ்ந்துள்ளன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்புமுறை

இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் 1	குறிஞ்சித் திணையில் தொழில்கள்
இயல் 2	முல்லைத் திணையில் தொழில்கள்
இயல் 3	மருதத் திணையில் தொழில்கள்
இயல் 4	நெய்தல் திணையில் தொழில்கள்
இயல் 5	பாலைத் திணையில் தொழில்கள்

என்பனவாகும்.

இயல் 1 : குறிஞ்சித் திணையில் தொழில்கள்

‘குறிஞ்சித் திணையில் தொழில்கள்’ எனும் முதலாவது இயலில் சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்புகள், சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியத்தில்

கருப்பொருட்கள், உரிப்பொருட்கள், தொல்காப்பியர் கூறிடும் தொழில்களுக்குரிய களன்கள், தொழில்கள் விளக்கப்படும். குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய தொழில்கள், குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய முதல் கரு, உரிப்பொருட்கள், மகளிர் தினைப்புனம் காத்தல், 1. தட்டை 2.தழல் 3. குளிர் பயன்படுத்துதல், கொடிச்சியின் குறளும், கானவனின் செயலும் தினை விளைவித்தல், தினைப்புனம் காத்தல், தினையில் கிளைப்பறித்தல், தினை அறுவடை செய்தல், வேட்டையாடுதல், கிழங்கு அகழ்தல், தேனெடுத்தல், மரம் வெட்டுதல், வினைமேற் செல்லுதல், வீரர்கள் போர்த்தொழில் புரிதல், ஊடுபயிர் பயிரிடுதல், கிளிகளை வளர்த்தல், பொன் அகழ்ந்தெடுக்கும் தொழில் ஆகிய தலைப்புக்களில் கருத்துக்கள் நிரல்பட ஆராயப்பட்டுள்ளன.

சான்றாக

மேட்டு நிலங்களில் தினையினை விளைவிக்கச் செய்துள்ளனர் குறிஞ்சி நில மக்கள். உயரமானவைகளாகவும், சிவந்த நிறமுடையவர்களாகவும் இருப்பார்கள். இவர்கள் தினைப்பயிர்கள் பயிரிட்டுள்ளனர். பயிர்கள் வளர்ந்து நிற்குமிடத்து அதனைத் தின்பதற்கு யானைகளும், காட்டுப் பன்றிகளும் வருகின்றன. இதனைக் கண்ட கானவன்,

முதைச் சுவற் கலித்த மூரிச் செந்தினை

ஓங்கு வணர்ப் பெருங்குரல் உணீஇய பாங்கர்ப்

பகுவாய்ப் பல்லிப்பாடு ஓர்த்த, குறுகும்

புருவைப் பன்றி வருதிறம் நோக்கி,

கருங் கைக் கானவன் கழுதுமிசைக் கொளீஇ (அகம்.பா.எ.88)

பாடல் கானவன் அம்பு எய்துவது, தினையினைத் தின்றிடும் பன்றியினை வேட்டையாடுதலைக் குறிக்கிறது.

‘முதைச் சுவற் கலித்த’ என்பதனில் தினைப்பயிர்களைப் பன்றி உண்பதற்குப் பல்லி நிமித்தம் (சகுனம்) கூறியதாகவும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. இதனைப் போன்று குறிஞ்சி நிலத் தொழிலைக் குறிப்பதாக சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியான பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் 2 : முல்லைத் திணையில் தொழில்கள்

‘முல்லைத் திணையில் தொழில்கள்’ எனும் இரண்டாவது இயலில் சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள், சுவை சார்ந்த புனைவு, வினையும் முல்லைப் பூவும், முல்லைத் திணையில் தொழில்கள், கார்க்காலத்தின் சிறப்பு, கூதிர்கால வருணை, அகத்திணையின் இயல்பு, முல்லையும் குடும்ப அரசும், கற்பு ஒழுக்கம், முல்லைத்திணையும் அரசும், முல்லை நிலக் காடுகள், முல்லையின் கருப்பொருட்கள், தொழில்கள் விளக்கப்படும். முல்லைத் திணையில் தொழில்கள், பொருளீட்டுதல், போர்க்களத் தொழில், ஆநிரைகளை மேய்த்தல், ஆநிரைகளை வளர்த்தல், ஆநிரைகளை விற்பனைச் செய்தல், மோர் விற்றல், காவல் தொழில் புரிதல், கரும்புச்சாறு விற்பனைச் செய்தல், நெய், வெண்ணெய் விற்றல், பனை ஓலைப்பெட்டி செய்து விற்பனைச் செய்தல், பாசறைக்கண் உள்ள தலைவனின் நிலைமைத் தலைவியின் காதல், ஆக்கம், நுகர்வு, பொருள்மாற்று, பொருள்பங்கீடு, பொதுநிதியல், ஏறு தழுவுதல், காவல் அரணித்தல், அணிகலன்கள் செய்தல், குதிரைகள் வளர்ப்பு, ஓதல், தூது, காவல், போர் போன்ற தொழில்களை மேற்கொள்ளுதல் எனும் தலைப்புகளில் கருத்துக்கள் ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

சான்றாக

எறுத்தோடு இமிலிடைத் தோன்றினன்; தோன்றி

வருந்தினால் மன்ற அவ் ஏறு (கலித்.பா.எ.102)

ஆநிரைகளை நிறைய வளர்க்கும் தலைவியின் தந்தை, தன்னுடைய மகளை ஏறு தழுவிடும் ஒருவற்கு மணம் முடித்து கொடுப்பதை மன உறுதியாகக் கொண்டிருந்தார்.

ஏறு தழுவிட வந்தவர்களில் ஒருவன் மிக்க விருப்பத்தினால் பூமலிந்த நீலமணி போன்ற நெடிய தோளால் ஏற்றின் கழுத்தை இறுகத் தழுவினான் அவ்வேற்றைப் பெரிதும் வருத்தினான். இவ்வாறே முல்லை நிலப் பாடல்கள் தொழில்களைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளன.

இயல் 3 : மருதத் திணையில் தொழில்கள்

‘மருதத் திணையில் தொழில்கள்’ எனும் மூன்றாவது இயலில் திணையியல் விளக்கம், வேளாண்மை, மருத நிலத்தில் வேளாண்மைத் தொழில், நாற்று நடும் தொழில், நெல் அறுக்கும் தொழில், விளைச்சலை அதிகமாக்குதல், வெண்ணெய் அரிதல், பறையறைதல், பண்டமாற்று முறைமை, உழவுத்தொழில் சிறப்பு, இயற்கையின் சிறப்பு, இயற்கை வருணனையும் புலவர்களும், உழவின் மேன்மை, கூத்தாடும் தொழில், இசைக்கருவிகள் செய்திடும் தொழில், பறையடிக்கும் தொழில், அணிகலன்கள் செய்தல், இடையணி செய்தல், மேலணி செய்தல், தோள் அணி செய்தல், முன் கை அணிகலன்கள் செய்தல், மோதிரங்கள் செய்தல், காதணிகள் செய்தல், கழுத்தணிகள் செய்தல், தலைக்கோலம் செய்தல் தயாரிக்கும் தொழில், வரகு சோறு தயாரித்து விற்பனை செய்தல், இனிப்பு பலகாரங்கள் விற்பனை, தொழில்களின் சிறப்பு, தலைமைத் தொழில், தச்சுத்தொழில், மண்பாண்டம் தயாரிக்கும் தொழில் போன்ற பல தொழில்கள் மருதத்திணையில் நடைபெற்றுள்ளன. உழவுத்தொழிலை

முதன்மைத் தொழிலாகவும், பிற தொழில்களை இரண்டாம் நிலையிலும் செய்து வந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின்வழி இவ்வாய்வு விரித்துரைக்கிறது.

சான்றாக

குடிநிறை வல்கிச் செந்சொல் உழவர்

நடை நவில் பெருகும் பகரும்புதவில் பூட்டி

பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்

உடும்பு முக முழுக்கொழு மூழ்க ஊன்றி (பொரு.பா. 200-204)

என்ற பாடல் மருத நிலத்தில் வேளாண்மை செய்வதற்குக் கலப்பை முக்கியக் கருவியாக கருதப்படுகிறது. பெண் யானை வாயினைப் போன்று அகன்று இருக்கின்ற பெரிய கலப்பை நாஞ்சில் கலப்பையாகும். இதனைக் கொண்டு மருத நில மக்கள் நிலங்களை உழுதுள்ளனர். அவ்வாறாக மருத நிலத் தொழிலைக் குறிக்கும் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் 4 : நெய்தல் திணையில் தொழில்கள்

‘நெய்தல் திணையில் தொழில்கள்’ எனும் நான்காவது இயலில் நெய்தல் நிலத்தின் சிறப்பு, பண்டமாற்று முறை, மீன்பிடித் தொழில், மீன்களைப் பதப்படுத்தும் தொழில், தூண்டிலில் மீன்பிடித்தல், வலைப்பின்னும் தொழில், பண்டசாலை முறை, ஏற்றுமதி - இறக்குமதி, பொருட்களுக்கான சுங்கவரி, உப்பு வாணிகம், உப்பு மூட்டைகள், நெல் மூட்டைகள், பண்டமாற்று முறை, துறைமுகங்கள், வளையல் - அணிகலன் செய்யும் தொழில், உவா நாட்கள், சங்கால் செய்யப்பட்ட பொருட்களின் விற்பனை ஆகிய தலைப்புகளில் கருத்துக்களை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளது.

சான்றாக

பெருந்திரை முழக்கமோடு இயக்கும்

கொண்டல் இரவின் இருங் கடல் மடுத்த

கொழுமீன் கொள்பவர் இருள் நீங்கு ஒண்சுடர் (அகம். 100)

என்ற பாடல் வரிகள் மேகம் சூழ்ந்த இரவுப் பொழுதினில் பெரிய அலைகளினுடைய ஒலிகளானது அடங்கிய பொழுது கடலிலே கொழுமீனைப் பிடிக்கும் பரதவர்கள், இருள் நீங்குவதற்குத் தம் தோணியில் விளக்குகளைக் கொழுத்திக் கொண்டு செல்வர். அவ்விளக்குகள் சுடராகத் தோன்றும் என்று உலோச்சனாரின் பாடல்களிலிருந்து அறியமுடிகிறது. இரவு, பகல் என்று வேறுபாடின்றி பரதவர்கள் மீன்பிடி தொழிலை மேற்கொண்டதைப் பார்க்க முடிகிறது. இது போன்று நெய்தல் நிலத் தொழிலைக் குறிக்கும் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது.

இயல் 5 : பாலைத் திணையில் தொழில்கள்

‘பாலைத் திணையில் தொழில்கள்’ எனும் ஐந்தாவது இயலில் பாலைத்திணையின் சிறப்பு, பாலைத்திணையின் தன்மைகள், பாலைத்திணைக் காட்சி, உத்தி, தொல்காப்பியத்தில் பாலை நிலக்காட்சி, பாலைத்திணைப் பாடல்களில் தொழில்கள், ஆறலைக் கள்வர்கள், அவர்களின் செயல்கள், மறவர் தொழில், பல்வேறுபட்ட தொழில்கள், பாலைத்திணையில் உப்பு வாணிகர்கள், பாலையும் ஓலையும், பொருளீட்டச் செல்லுதல், பாலையும் மனித மனமும் எனும் தலைப்புக்களில் கருத்துக்கள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின்வழி ஆராய்ந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

சான்றாக

நெடுங்கழை திரங்கிய நீர்இல் ஆர்இடை

ஆறுசெல் வம்பலர் தொலைய, மாறு நின்று

கொடிஞ்சிலை மறவர், கூறு கூட்டுண்ணும் (குறு. பா. 331)

கடும் துன்பத்திற்கு ஆளான பாலைத்திணை மக்கள் கள்வர்களின் அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளாகின்றனர். வறுமையின் காரணமாக அறவழிதனில் நடக்காமல், பிறரைத் துன்புறுத்தி களவாடும் தொழிலைச் செய்து வாழ்க்கையை நடத்துகின்றனர்.

மறவர்கள், வம்பலர்களை அழைத்துப் பொருள் வெளவி உண்ணும் செயல் மூலம் அந்நில மக்களின் கேடு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறாக பாலைநிலத் தொழில்கள் பற்றி செய்திகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

மேற்கோள் விளக்கம்

ஆய்வின் தலைப்பிற்கேற்பவும், கருதுகோளுக்கு இணையாகவும், ஆய்வுக்கருத்திற்கு அரண்சேர்க்கும் வகைதனில் சான்றாதாரங்கள் மேற்கோள்களாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

மேற்கோள்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தொடர் எண் இடப்பட்டு, ஒவ்வோர் இயலின் இறுதியிலும் சான்றெண் விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

ஒவ்வோர் இயலின் முடிவிலும் இயலின் முடிவுரைத் தொகுப்புரையாகவும் ஆய்வேட்டின் இறுதியில் ஆய்வு முடிவுகளின் முடிவுரையும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் - 1

குறிஞ்சித் திணையில் தொழில்கள்

முன்னுரை

மனிதப் பிறவியானது சிறப்பிற்குரியது என்பதை உணர்ந்த ஓளவையார் 'அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தலரிது' என்றுரைத்தார். திருநாவுக்கரசர் 'குறைவில்லாத கொடு மானுட வாழ்க்கை' என்றார். இவ்வுலகினில் படைக்கப்பட்ட உயிரினங்களில் மனித இனத்தின் மகிமைச் சிறப்பிற்கும் வியப்பிற்கும் உரியதாகும். இம்மனித சமுதாயத்தின் வாழ்வியல் பெரும்பான்மையாக தொழில்களின் அடிப்படையில் சார்ந்து நடைபெற்றுள்ளன. திணைப் பகுப்பு முறையானது சங்க காலத்தில் நில அமைப்புக்கும் தொழில் முறைக்கும் ஏற்ப வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அத்தகுச் சிறப்புமிகு திணைகளின் வரிசையில் 'குறிஞ்சித் திணையில் தொழில்கள்' என்ற தலைப்பினில் குறிஞ்சி நில மக்களின் தொழில்களை ஆராய்ந்தறிந்து எடுத்துரைப்பது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்புகள்

சங்க இலக்கியத்தில் மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகள், உயர்வு மிக்கதாகவும் சிறப்புடையதாகவும் காணப்படுகிறது.

“இயற்கை வருணனை மிகுந்து, சங்கப் பாடல்கள் விளங்கக் காண்கிறோம். இயற்கையைப் பாடுவதாகவே அமைந்த பாட்டுக்கள் போல சில தோன்றும். அவ்வளவு மிகுதியாக இயற்கை வருணனை விளங்குகிறது. ஆனால் உண்மை அதுவல்ல, மனிதரின் காதலைப் பாடுதலே அந்தப் பாட்டுக்களின் முதன்மை நோக்கம்”¹

என்று மு.வரதராசனார் குறிப்பிடுவது இயற்கையுடன் இயைந்த மனித சமூகத்தின் அன்புடை வாழ்க்கையைக் காட்டுவனவாகும். வாழ்வியல் முறைகள் அனைத்தும் இயற்கையை ஒத்துள்ளமையைச் சங்ககால மக்களின் தொழில்முறைகளைக் கொண்டும் காணமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தின் மேன்மை

உலக மொழிகள் அனைத்திலும் தொன்மை வாய்ந்த மொழியாக தமிழ்மொழி விளங்குகிறது. தமிழ் மொழியின் சிறப்புக்கு அதனின் செவ்வியல் கூறுகள் காரணமாக அமைந்துள்ளன.

“சுவைபுதிது பொருள்புதிது வளம்புதிது

சொற்புதிது சோதிமிக்க நவகவிதை”²

என்ற பாரதியின் கூற்றிற்கிணங்க எக்காலத்திற்கும் புதியதாய் மேன்மையுடன் காணப்படும் மொழி தமிழ்மொழியாகும்.

தொல்காப்பியர்,

“விருந்தே தானும்

புதுவது புனைந்த யாப்பின் மேற்றே”³

என்று தொல்காப்பியர் உரைப்பது சங்க இலக்கியப் பாக்களின் சிறப்பும் தமிழின் தனிப்பெரும் தன்மையும் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன.

உண்மைத் தன்மையும் சங்க இலக்கியமும்

சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் உண்மை நிகழ்வுகளையும் உண்மை தன்மைகளையும் கற்பனையுடன் கலந்து சுவை மிகுதிபடக் கூறியுள்ளனர்.

“ஒடுங்கு ஈர்ஓதி ஒன்றுதற் குறுமகள்

நறுந்தண் நீரன்; ஆர் அணங்கினளே

இணையன் என்று அவட்புனை அளவு அறியேன்”⁴

என்ற பாடலில் ஓரம்போகியார், சமுதாயத்தின் உண்மை சூழலைக் காட்டுகிறார். வகிர்ந்த கூந்தல், ஒளியுடைய நெற்றி, நறுமணம் மிக்க உடல் என்று அழகுமிக்க தலைவியைத் தலைவன் நெஞ்சோடு அணைக்குமிடத்து அவள் மென்மேலும் மென்மையுடையவளாக மாறுகிறாள்.

தொழில் காரணமாக தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் தலைவன் மிகுந்த அன்புடனே திரும்பி வந்து தலைவியுடன் கூடி மகிழ்ந்திடும் அன்பு எதார்த்த வாழ்வியலைச் சங்க இலக்கியம் முழுவதிலும் காணமுடிகிறது.

சங்கப் பாடல்களில் கருத்துக்கள் பெரும்பான்மையாக கலை நுணுக்கத்திறன் (The Technical Elements) கொண்டு காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

உலகியல் வாழ்வானது இன்பம், துன்பம் கலந்தது. தொழில் நிமித்தமாகக் கணவனைப் பிரிந்து வாழ்ந்திடும் பெண்கள் துன்பத்தையும் பொருளீட்டி வந்தக் கணவனுடன் சேர்ந்து சில பெண்கள் இன்பத்தையும் பெறுகின்றனர். மாலை வேளையானது இரண்டுதரப்பட்ட சூழலை உருவாக்குவதை,

“ஓரில் நெய்தல் கறங்க ஓரில்

ஈர்ந்தண் முழுவின் பாணி ததும்பப்

புணர்ந்தோர் பூவணி அணியப் பிரிந்தோர்

பைதல் உண்கண் பணிவார்ப்பு உறைப்பப்

படைத்தோன் மன்ற அப்பண்பிலானள்

இன்ன தமே இவ்வுலகம்

இனிய காண்கிதன் இயல்புணர்ந் தோரே”⁵

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் உணர்த்துவதைக் காணலாம். சங்கப் பாடல்கள் முழுவதிலும் கருத்துடன் கூடிய கற்பனையும் கலை நுணுக்கத் திறனும் அமைந்திருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. மேலும் காட்சியமைப்பு,

சொல்லாட்சி, பொருளமைப்பு, அணிநலன் என்ற அனைத்தும் சிறப்புற்றிருந்ததைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் முழுவதிலும் காணமுடிகிறது.

“சுடர்த்தொடஇ கேளாய்த் தெருவில் நாம்ஆடும்
மணற்சிற்பில் காலிற் சிதையா அடைச்சிய
கோதைப் பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
கோதக்கச் செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர் நான”⁶

என்ற கலித்தொகைப் பாடல்களின் காட்சியமைப்பும் சொல்வளமும் கொண்டதாய் வெளிப்பட்டுள்ளன. இதனைப் போன்று,

“அன்னையும் யானும் இருந்தேமா இல்லீரே
உண்ணு நீர் வேட்டேன் என வந்தாற் கன்னை
அடர்பெற்ற சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழாய்
தன்னை யறியாது சென்றேன் மற்றென்னை”⁷

என்ற கலித்தொகைப் பாடலில் கருத்துச் சுவைநயத்துடன் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் பக்திநெறி, இறைமை கோட்பாடு, வழிபாட்டு முறைகள் என்ற அனைத்தும் ஒரு தொழிலைத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் நடைபெற்றதைக் காணமுடிகிறது. தொல்காப்பியத்தில்,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”⁸

என்பதில் தொல்காப்பியர் வருணத் தெய்வத்திற்கு மட்டும் பெயரினைக் குறிப்பிட்டும், ஏனைய தெய்வங்களை அவற்றின் நிலப் பண்புகளுடன் ஒப்பிட்டு முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்று பகுத்து அதற்குரிய தெய்வங்களாகக் குறிப்பிட்டு வழிபாடு செய்து வந்துள்ளனர்.

தொழில்கள் - விளக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைகளின் தன்மைகளுக்கேற்ப தொழில்கள் நடைபெற்று வந்துள்ளன. பொதுவாக தொழில்கள் என்பதற்கு,

“1. அலுவல்

2. செயல்கள் (அ) செயற்பாடுகள்

3. தன்மைகள்

4. வீனை

5. வீனைச்சொல்

6. வேலை

7. தொழில் செய்தல்

8. வாணிகம்”⁹

என்று பல பொருட்களைத் தருவதாக உள்ளது. மனிதர்கள் காரியமாற்றிடும் செயல் வகையாகவும் தொழில் மற்றும் தொழில்கள் எனும் சொற்கள் அமையப் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியத்தில் தொழில்களுக்கான களன்கள்

பொருள் மூவகைப்பட்டதாய் (1) முதல் (2) கரு (3) உரிப்பொருள் என்று சொல்லின் உணரப்படுவதாய் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை”¹⁰

என்று தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்தி உள்ளனர்.

“முதலெனப் படுவது நிலம்பொழுதி ரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே”¹¹

என்பதில் நிலமும் பொழுதும் முதற்பொருளாகவும் அதனில்,

“நிலம் அதற்கு காரணமாகிய நீரும், நீர்க்குக் காரணமாகிய தீயும்,
தீயுக்கு காரணமாகிய காற்றும், காற்றிற்குக் காரணமாகிய
ஆகாயமும்”¹²

கூறப்பட்டுள்ளது.

“காலமாவது என்பதின் மாத் திரை முதலாக நாழிகை, பக்கம்,
திங்கள், இருது, அயநம், ஆண்டு, உகம்”¹³

என்று பலவகைப்பட்டதாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

கருப்பொருள்

கருப்பொருளாவது, இடம், காலம் முதலியவற்றினில் தோன்றும்
பொருளாகும். தேவர், மக்கள், விலங்கு முதலாயினவற்றுடன் இன்ன
பிறவும் அடங்கும் என்பார் இளம்பூரணர்.

தொல்காப்பியர்,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”¹⁴

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உரிப்பொருள்

மக்கட்கு உரிய பொருளாக விளங்குவதினால் உரிப்பொருள் என்றானது. அவை

1. அகம்
2. புறம்

என்று இரு வகைப்படும். அதனில் அகம்,

1. புணர்தல்
2. பிரிதல்
3. இருத்தல்
4. இரங்கல்
5. ஊடல்

என்ற ஐந்துடன்

6. கைக்கிளை
7. பெருந்திணை

என்று ஏழாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. புறத்திணைதனில்,

1. நிரைகோடற் பகுதியும்
2. பகைவயிற் சேறலும்
3. எயில் வளைத்தல்
4. இருபெரு வேந்தரும் ஒரு களத்தும் பொருதல்
5. வென்றி வகையும்
6. நிலையாமையும்
7. புகழ்ச்சி வகையும்

புறத்திற்கு உரியதாய் கூறப்பட்டுள்ளன.

அகப்பொருள்தனில் போகநுகர்ச்சியும்

புறப்பொருளில் அறம் செய்வதும்

மறம் செய்வதும்

தொழில்களாய் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று கூறப்பட்டுள்ள நான்கும் உலகத்தாருக்கும் சமயத்தாருக்கும் மக்களுக்கும் உலகத்துப் பொருள்களை உணர்த்துதற்கு வேண்டி பகுக்கப்பட்டுள்ளது என்கின்றனர் தமிழ் அறிஞர்கள்.

இளம்பூரணர் தமது தொல்காப்பிய உரைதனில் பொருளதிகாரமாயின்,

“முதல், கரு, உரிப்பொருள் எனத் தொகைநிலையான் அடங்கும்.

அவ்வாறு வகுக்கப்பட்ட பொருளை உறுப்பினாலும்,

தொழிலினாலும், பண்பினாலும் பாகுபடுத்தி நோக்க வரம்பிலவாய்

விரியும்”¹⁵

என்ற கருத்தினில் முதல், கரு, உரிப்பொருள் உலகத்துப் பொருளாக வெளிப்பட்டுள்ளது. அவை உறுப்பு, பண்பு, தொழிலின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் கொண்டு தொழிலுக்கான களன்களை நோக்க முடிகிறது.

குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள்

குறிஞ்சி

ஐந்திணைகளில் முதலாவது திணையாகும். அகப்பொருள் திறனானது இல்லது புனைதல் மற்றும் உள்ளது புனைதல் ஆகும். நிலம் என்பதனுள் மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் பொழுதினுள் கூதிர்காலம் பெரும்பொழுதாகவும் யாமம், முன்பனி சிறுபொழுதாகவும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“குறிஞ்சி, கூதிர் யாமம் என்மணர் புலவர்”¹⁶

என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

“கூதிராவது ஐப்பசி திங்களும் கார்த்திகை திங்களுமாம். யாமம்
என்பது நடுப்பொழுதின் இரவுக்கூறு”¹⁷

என்பார் இளம்பூரணர்.

குறிஞ்சித்திணைக்குரிய கருப்பொருள்

கருப்பொருளில் பதினான்காவதாக தொழில்கள் இடம்பெறுகின்றன.
கருப்பொருளின் வகைப்பாட்டினைத் தொல்காப்பியர்,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”¹⁸

என்கிறார்.

“குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகவேள். மைவரை உலகமும்
கூதிர்காலமும் நள்ளிருளும் கூறினமையாள், அந்நிலத்தினும்
காலத்தினும் நிகழ்பவை கொள்க. உணவு - திணையும் ஐவனமும்
வெதிர் நெல்லும். பறை - வெறியாட்டுப் பறையும், தொண்டகப்
பறையும், புள் - மயிலும் கிளியும், மா - யானையும் புலியும்
கரடியும், மரம் - வேங்கையும் கோங்கும், செய்தி - தேனழித்தல்,
பண் - குறிஞ்சி, யாழ் - குறிஞ்சி யாழ், தொழில் - 1. மலைநெல்
விதைத்தல் 2. வெறியாடல் 3. திணை காத்தல் 4. தேன் அழித்தல்
5. கிழங்கு அகழ்தல் 6. அருவியில் நீராடல் 7. சுனை நீராடல்”¹⁹

என்பார் இளம்பூரணர்.

குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய தொழில்கள்

மானுட இனத்தின் மகத்தான பண்புகளில் ஒன்றாக அறம் செய்தல், அறம் காத்தல், ஓம்புதல் என்ற செயல்கள் கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

“நாட்டு மக்களின் இறையான்மையைக் காப்பாற்றவும் அறிவையும் உயர்வையும் மனிதநேயத்தையும் வீதைப்பதற்கு எந்த தொழில் செய்தாலும் அதனில் ஒரு அறநெறி”²⁰

கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

சங்ககால மக்கள் அறவோராகவும் திறவோராகவும் மாசற்றவராகவும் பண்பட்டவராகவும் இருந்ததற்குக் காரணம் நெறிப்படுத்தப்பட்ட ஒழுக்க முறைமை ஆகும்.

“ஆற்றுதல் என்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகல்
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை
அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்
செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாஅமை
நிறைவெனப் படுவது மறைபிற றறியாமை
முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர் வெளவல்
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்”²¹

என்ற கலித்தொகைப் பாடல்தனில் அனைத்து வகையான அறநெறிகளும் போதிக்கப்பட்டுள்ளதுடன் ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பாடு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, நிறைவு, முறை, பொறை என்றனைத்தும் தொழில் நிலைகளிலும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

மகளிர் தினைப்புனம் காத்தல்

மகளிர் 'தினைப்புனம் காத்தல்' நிகழ்வு அகப்பொருள் துறையின் வளர்ச்சியினை அடுத்தக் கட்டத்திற்கு நகர்த்திச் செல்லக் கூடியதாகும். களவு வாழ்க்கை ஆரம்பமாகும் இடமாகவும் காதலைக் கற்புக் காலத்திற்குக் கொண்டு செல்லவும் தினைப்புனம் காத்தல் தொழில் உதவுகிறது. தலைவன், தலைவி ஒருவரையொருவர் காண்பதற்கு முன்னர் தினைப்புனம் காத்தலைச் சிறப்பாக செய்கின்றனர் மகளிர்.

காதல்வயப்பட்ட மகளிர்க்குத் தினைப்புனம் காத்தல் தொழில் இரண்டாம் நிலையில் உள்ளதாக அமைகிறது.

“யாயே, கண்ணினும் கடுங் காதலரோ

எந்தையும் நிலன் உறப் பொறாஅன்; சீறடி சிவப்ப

எவன், இல! குறுமகள் இயங்குதி என்னும்”²²

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் வரைவு மேற்கொள்ள நினையாத தலைவன் பகற்குறியினிடத்து வந்து களவொழுக்கம் மேற்கொள்கிறான். அதனைக் கண்ட தோழி, தலைவனிடத்து தலைவியை அவளது வீட்டார் இற்செறிப்பு செய்துவிட்டனர் என்றும், உன்னைப் பிரிந்து தலைவி உயிர்வாழ மாட்டாள் என்றும் கூறுகிறாள். அதனால் இரவுக்குறி வருக என்கிறாள். அப்பொழுது, மகளிர் தினைப்புனம் காத்தல் தொழிலானது நடைபெறுகிறது. பெண்கள் கிளிகளை ஓசையெழுப்பி விரட்டுகின்றனர். காவல் வேலையைச் செய்யுமிடத்து அம்மகளிரின் குரலோசையைக் கபிலர் பெருமகனார்,

“கிளி விளி பயிற்றும் வெளில் ஆடு பெருஞ்சினை

விழுக் கோட் பலவின் பழுபயம் கொண்மார்

குறவர் ஊன்றிய குரம்பை புதைய”²³

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தினைப்புனம் காக்கும் மகளிர்கள் இடைவிடாது எழுப்புகின்ற ஓசையானது கேட்டு கிளிகள் தம் இனத்தின் குரல்தான் என்று எண்ணி கிளிகள் தன்னுடைய இனத்தை அழைப்பதாய் 'கிளி விளி பயிற்றும்' என்று பாடியுள்ளார். மக்களின் விருப்பத் தொழிலாக தினைப்புனம் காத்தல் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கொடிச்சியினது இனிய குரலைத் தம் இனமெனக் கருதிய கிளிகள், மற்றைய கிளிகளை அழைப்பதையும் தலைவி, தோழி இருவரும் தினைப்புனம் காத்தலை மேற்கொள்வதையும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் காட்டுகிறது. அதில்,

“கொடிச்சி இன்குரல் கிளி செத்து - அடுக்கத்துப்

பைங்குரல் ஏனற் படர்தரும் கிளி எனக்

காவலும் கடியநர் போல்வர்

மால் வரை நாட - வரைந்தனை - கொண்மோ”²⁴

என்பதினுள் குறமகளாம் தலைவியின் இனிய குரலைக் கேட்ட கிளிகள், கிளியின் ஓசையெனக் கருதி பசிய கதிர்களை உடைய மலை நாட்டினது அருகினிலுள்ள தினையினில் வந்தமர்ந்து உண்ணும். தலைவி, கிளி போன்ற மொழியினை உடையவள் என்பதால் தினைப்புனம் காத்தலினின்று அவளை நீக்குவர் என்று தோழி தலைவனுக்கு உரைக்கிறாள்.

தினைப்புனம் காத்தலில் கலப்புமணம் நிகழ்வதையும் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

தலைவியோடு காதல் உறவுகொண்ட தலைவன் வரைவுக்கு உடம்பட்டதைத் தோழி உரைக்கிறாள் அவ்விடத்து,

“அம்ம வாழி, தோழி! நம்மொடு
 சிறு திணைக் காவலன் ஆகி, பெரிதும் நின்
 மென்தோள் ளுகிழவும், திரு நுதல் பசப்பவும்
 பொன்போல் விறற் கவின் தொலைத்த
 குன்ற நாடற்கு அயர்வர் - நன் மன்னே”²⁵

என்கிறாள். தோழியே நீ கேட்பாயாக!

“நாம் தினைப்புனத்தைக் காவல் செய்தபோது நம்மொடும் கூடிப்
 பன்னாள் அத்தொழிற்கு உதவி பின்னர்ப் பெரிதும் உன்னுடைய
 மென்மையானத் தோள்கள் இளைத்து வாடவும்”²⁶

என்பதில் மகளிருடன் சேர்ந்து தலைவனும் தினைப்புனம் காத்தல்
 தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளதை நோக்க முடிகிறது.

குறிஞ்சிப் பாட்டில் தலைவியும் தோழியும் தினைப்புனம்
 காத்தலின்போது செந்நாயாலும் காட்டு யானையாலும் துன்பத்தைப்
 பெற்றவிடத்து தலைவன் வந்து காப்பாற்றுவதைக் காணமுடிகிறது.

அந்நிகழ்விற்குப் பின்னர் இருவரும் மனமொத்து காணப்பட்டதைத்
 தொல்காப்பியரின் கூற்றுப்படி,

“நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்
 கூட்டி யுரைக்கும் குறிப்புரை யாகும்”²⁷

ஒன்றுபட்ட உள்ளக் குறிப்பினையுடைய காதலர்களாக மாறி
 விடுகின்றனர். வ.சுப.மாணிக்கனார் இதனை,

“ஒரு கருத்தை வாயாற் சொன்னால் வெளிப்படையாக நன்கு
 விளங்கும். வாயாற் சொல்லிக் கொள்ளுதல் காதல் உலகிற்குப்
 பொருந்துமா? காதல் நோயை வளர்க்குமா? ஆதலின் காதலர்கள்
 உள்ளக் கருத்தைக் கண்களால் சொல்லிக் கொள்”²⁸

என்கிறார்.

தினைப்புனம் காத்தல் என்ற தொழில் நடைபெறுமிடத்து காதல் வயப்பட்டவர்கள் தங்களுடைய அன்பினைக் காதலாக வளர்த்துக் கொண்டதையும் காணமுடிகிறது. குறிஞ்சிப்பாட்டில்,

“நேரிறை முன்கை பற்றி நுமர்தர

நாடறி நன்மணம் அயர்கம்”²⁹

என்கிறார் கபிலர். தலைவியும் தோழியும் தினைப்புனம் காத்தல் தொழிலைச் செய்தமையை நயம்படக் காட்டுகிறது குறிஞ்சிப்பாட்டு.

“முத்து ஆர் மருப்பின் இறங்கு கை கடுப்ப

துய்த்தலை வாங்கிய புனிறுதீர் பெருங்குரல்

நல்கோட் சிறுதினைப் படுபுள் ஓம்பி

எல்பட வருதியர்”³⁰

என நீ விடுத்தலின்,

“கலிகெழு மரமிசைக் சேனோன் இழைத்த

புலிஅஞ்சு இதணம் ஏறி, அவண

சாரல் சூரல் தகைபெற வலந்த

தழலும் தட்டையும் குளிரும், பிறவும்

கிளிகடி மரபின, ஊழ் ஊழ் வாங்கி

உரவுக் கதிர் தெறுஉம் உருப்பு - அவிர் அமையத்து”³¹

என்பதினில்,

“நெல்லைத் தன்னிடம் கொண்ட நெடிய மூங்கிலைத் தின்பதற்காக

யானை முத்துக்கள் நிறைந்த கொம்பின் மேல் துதிக்கையை மேலே தாக்கி

நிற்கும்”³²

அக்காட்சியினைப் போன்று பெரிய தினைக்கதிர்களைத் தாங்கி நிற்கும் தினைத்தாள்கள் காணப்படும். அத்திணைகளைத் தின்பதற்காக வந்த கிளிகளை உயர்ந்த பரண்களில் அமர்ந்தவாறு மகளிர்கள்,

1. தட்டை

2. தழல்

3. குளிர்

ஆகிய கருவிகளை அதனின் முறையறிந்து பயன்படுத்தியும் அதற்கு ஏற்றவாறு ஒலியெழுப்பியும் தினைப்புனம் காத்து கிளிகளை விரட்டுகின்றனர்.

1. தட்டை

மூங்கிலைக் கண்ணுக்குக் கண் உள்ளிடம் நறுக்கி பலவாகப் பிளந்து அதனை ஓசையுண்டாகுமாறு ஒன்றில் தட்டும் கருவி. இவ்வோசைக்குப் பயந்து கிளிகள் விரைந்து பறந்து செல்லும்.

2. தழல்

“சூரல்தகை பெற வலந்த தழல்”³³

என்ற வரிகளினால் தழலானதும் கிளிகளை விரட்டப் பயன்படுத்தப் பட்டதைக் காணமுடிகிறது.

சூரலால் அழகுபெற பிணைக்கப் பெற்றது தழலாகும்.

“தழல் என்பதற்கு - கையால் சுற்றிய போது தன்னிடத்து தோன்றும்

ஓசையால் கிளி முதலிய புள்ளினங்களை ஒட்டும் கருவி”³⁴

என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. தழல் என்பதற்கு,

“1. கவண்

2. கிளி கடி கோல்

3. கொடுவேலி

4. தீ

5. வெப்பம்

6. கார்த்திகை நாள்”³⁵

என்று பொருளுரைக்கிறது பல்கலைக்கழக பேரகராதி. தழல் கவணாகவும், கிளிகடி கோலாகவும் தினைப்புனம் காத்தல் தொழிலில் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

3. குளிர்

தழலினைப் போன்றும் தட்டையினைப் போன்றும் கிளி விரட்டுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட மற்றுமொரு கருவி குளிராகும். இதனை,

“மூங்கிலை வில் போல் கட்டித்

தெறிக்கும் கருவி”³⁶

என்றுரைக்கிறார் முனைவர் வி.நாகராசன். குளிர் என்பதற்கு,

“1. அச்சக் குறிப்பு

2. இலை முக்கரி கத்தி

3. கவண்

4. கற்கடக ராசி

5. குளிர்த்தி

6. கூதல்

7. சூலம்

8. நண்டு

9. பனிக்காற்று

10. மழு

11. மீனொழுங்கு

12. குடமுழுவ

13. வெண்குடை

14. வெற்றிலை

15. முக்கரிகத்தி

16. அரிவாள்

17. கிளிகடி கருவி

18. குகை”³⁷

என்று பல்வேறுபட்ட பொருளைத் தரக்கூடிய ஒரு சொல்லாக குளிரானது காணப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலத்தில் ‘குளிர்’ என்பது பெரும்பான்மையாக கிளி ஓட்டும் கருவியாகக் கொள்ளப் பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது. நற்றிணையில்,

“எழா அஆகலின், எழில் நலம் தொலைய
அழாஅ தீமோ, நொதுமலர் தலையே!
ஏனல் காவலர் மா வீழ்த்துப் பறித்த
பகழி அன்ன சேயரி மழைக்கண்
நல்ல பெருந் தோளாயே! கொல்லன்
எறி பொன் பிதிரின் சிறு பலதா அய்
வேங்கை வீ உகும் ஓங்கு மலைக்காட்சி”³⁸

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு தோழி அதனை மறைத்தற்குச் சொல்லியது ஆகும்.

“தினைப் புனத்தைக் காவல் காக்கும் மழவர்கள் தினையினைக்
கவர வந்த விலங்குகளை எய்து வீழ்த்திப் பின் அவற்றின்
உடலிலிருந்து பறித்தெடுத்த அம்பினை போன்ற”³⁹

பரந்த கண்களை உடையவளாகவும் செவ்வரி போன்றவளாகவும் நீ உள்ளாய்.

“கிளிகள் தினைக் கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்லும். அதனால்
தினைக் கதிர்கள் அழிகின்றன. கிளிகளை ஓட்ட நீயும் எழுவில்லை.
எழாதிருப்பினும் போகட்டும். நீ உன் அழகிய நலம்கெட
அழாதிருப்பாயாக”⁴⁰

என்று தோழி தினைப்புனம் காத்தலின்போது கூறிடும் தேற்றல் மொழிகளைக் காணமுடிகிறது.

கானவன் தினைப்புனம் காத்தல்

மழவர்களும், குறவர்களும் கானவர்களும் தினைப்புனம் காத்தலை தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர்.

தினைப்புனம் விளைவித்தல்

பழங்கொல்லையாகிய காணப்படும் மேட்டு நிலங்களில் தினையினை விளைவிக்கச் செய்துள்ளனர் குறிஞ்சி நில மக்கள்.

பெரியதாகவும் சிவந்த நிறமுடையதாகவும் தினைப்பயிர்கள் பயிரிடப்பட்டுள்ளதுடன் அவை வளர்ந்து பெரிய கதிர்களாக மாறி வளைந்து நிற்குமிடத்து அதனைத் தின்பதற்கு யானைகளும், காட்டுப் பன்றிகளும் வருகின்றன. இதனைக் கண்ட கானவன்,

“முதைச் சுவற் கலித்த மூரிச் செந்தினை

ஓங்கு வணர்ப் பெருங்குரல் உணீஇய பாங்கர்ப்

பகுவாய்ப் பல்லிப் பாடு ஓர்த்து, குறுகும்

புருவைப் பன்றி வருதிறம் நோக்கி

கடுங் கைக் கானவன் கழுதுமிசைக் கொளீஇய

நெடுஞ்சுடர் விளக்கம் நோக்கி வந்து, நம்

நடுங்கு துயர் களைந்த நன்னரானன்

சென்றனன் கொல்லோ தானே”⁴¹

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் கானவன் அம்பு எய்து தினையினைத் தின்றிடும் பன்றியினை வேட்டையாடுதலை குறிக்கிறது.

‘முதைச் சுவற் கலித்த .’ என்பதிலில் தினைப் பயிர்களை பன்றி உண்பதற்கு பல்லி நிமித்தம் (சகுனம்) கூறியதாகவும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

கொடிச்சியின் குரலும் கானவனின் செயலும்

தினைப்புனம் காத்தல் தொழிலின்போது கானவன் நிறைய கள் அருந்தியவனாய் பரணின் மீது படுத்திருக்க, கொடிச்சியானவள் தனது இனிய குரலினால் குறிஞ்சிப்பாடலைப் பாடியவண்ணம் இருக்கிறாள்.

சிங்கம் போன்ற கானவன் அதனைக் கேட்டவாறு பரணில் படுத்திருக்க, தினைக் கதிர்களை உண்ண வந்த இளங்களிற்று அக்குரலைக் கேட்டு மயங்கி உண்ணாமல் நின்றது என்பதை,

“உளைமான் துப்பின், ஓங்கு தினைப்பெரும் புனத்துக்
கழுதில், கானவன் பிழி மகிழ்ந்து வதிந்தென;
உரைத்த சந்தின் ஊரல் இருங் கதுப்பு
ஐது வரல் அசைவளி ஆற்ற, கையெரா
ஒலியல் வார் மயிர் உளரினன், கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாட
குரலும் கொள்ளாது, நிலையினும் பெயராது
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற்று ஒய்யென”⁴²

என்று பாடியுள்ளார் மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேத்தங்குத்தன். இதனைப் போன்று,

“உளைமான் துப்பின் ...”⁴³

குறிஞ்சிப்பாட்டிலும்,

“அமை விளை தேறன் மாந்திய கானவன்
கவண்விடு புடையூஉக் காவல் கைவிட
வீங்கு புனம் உணீஇய வேண்டி வந்த
ஓங்கியல் யானை தூங்குதுயில் எய்த
.....
குறத்தியர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாணியும்”⁴⁴

என்று சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கதாகும்.

ஏர் உழுதலைவிட ஒரு இடுதல் நல்லது எனினும் இந்த இரண்டையும் விட சிறந்தது களை நீக்கிய பிறகு, நீர் பாய்ச்சுதலை விடக் காவல் காத்தது நல்லது என்பதை,

“ஏரினும் நன்றால் ஒருஇடுதல் கட்டபின்

நீரினும் நன்றுஅதன் காப்பு”⁴⁵

என்கிறார் திருவள்ளுவர். அத்தகைய காவல் காக்கும் தொழிலை உடையவர்களாக கானவர்கள் இருந்துள்ளனர்.

களைகளை நீக்கும் தொழில்

குறிஞ்சி நிலத் தலைவனின் நாட்டின்கண் பெரிய தேனடைகளானது தொங்குகின்ற மலையும் தேனையும் உடைய தலைவனின் தோட்டத்தின்கண் உள்ள அழகிய சிறிய தினைகளுக்கு இடையே உள்ள களைகளை,

“களைக்கொட்டினால் எறிந்தமையால் நுண்ணிய புழுதியானது

எழுந்து, களைதற்கு உரியராகிய”⁴⁶

என்று தினைக்கு இடையில் முளைத்திருக்கும் களைச் செடிகளை நீக்கிடும் தொழில்தனை மேற்கொண்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. இதனை,

“அம்ம வாழியோ - மணிச்சிறைத் தும்பி!

நல்மொழிக்கு அச்சம் இல்லை; அவர்நாட்டு

அண்ணல் நெடுவரைச் சேறி ஆயின்

கடவை மிடைந்த தூடவையும் சிறுதினைத்

துளர்ஹி நுண்துகள் களைஞர் தங்கை

தமரின் தீராள் என்மோ”⁴⁷

என்று தும்பிசேர் கீரனார் எனும் புலவர் பாடியுள்ளார். தும்பிக்குத் தலைவியது நிலைமையை எடுத்துரைக்கும் தோழி தினைப் பயிர்களையும்

களைச் செடிகளையும் பற்றி குறிப்பிடுவதுடன் களைவெட்டும் வேலையைப் பற்றியும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது. மேலும்,

“தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின் பிடித்துஎருவும்

வேண்டாது சாலப் படும்”⁴⁸

ஒரு பலம் புழுதியானது கால்பலம் ஆகும்படி உழுது, காயவிட்டு ஒரு பிடி எருவும் விடாது அந்நிலத்தில் பயிர் செய்தால் பயிர் செழித்து வளரும் என்ற வள்ளுவரின் கூற்றினை ஏற்றவர்களாக குறிஞ்சிநில மக்கள் தினைகளைப் பயிரிட்டுள்ளனர்.

“வாரல் மென் தினைப் புலர்வுக் குரல் மாந்தி

சாரல் வரைய கிளையுடன் குழீஇ

வளி ஏறி வயிரின் கிளி விளி பயிற்றும்

நளி இருஞ் சிலம்பின் நல் மலை நாடன்”⁴⁹

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என்னும் புலவர்,

“மலைச்சாரலிடத்து வாழுகின்ற கிளிகள் அனைத்தும் தம்

இனத்தோடு ஒன்று கூடி, மணம் நிரம்பிய மெல்லிய தினையின்

கதிர்களைக் கொள்ளையிட்டுத் தின்னும். அவை காற்றினால் ஓசை

எழுப்பக் கூடிய கொம்பு வாத்தியம் போன்று ஒலியெழுப்பும்”⁵⁰

என்பதிலிருந்து தினைப் பயிர்களை உண்ணும் கிளிகளின் ஓசையானது பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

வேட்டையாடுதல்

கொடிய விலங்குகளான புலி, கரடி, காட்டு யானைகள் போன்றவற்றை வேட்டையாடுதலைத் தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர் குறிஞ்சி நில மக்கள்.

தினைப்புனம் காத்தலின்போது மட்டுமின்றி, தலைவியைக் காண்பதற்கு இரவுக்குறி, பகற்குறி என்று காடுகளினிடையே வருமிடத்தும் விலங்குகளை வேட்டையாடுதலைத் தொழிலாகச் செய்துள்ளனர்.

“இடம்படுபு அறியா வலம்படு வேட்டத்து

வாள்வரி நடுங்கப் புகல்வந்து, ஆளி

உயர்நுதல் யானைப் புகர்முகத்து ஒற்றி

வென்கோடு புயக்கும் தன்கமல் சோலைப்

பெருவரை அடுக்கத்து ஒருவேல் ஏந்தி

தனியன் வருதல் அவனும் அஞ்சான்

பணிவார் கண்ணேன் ஆகி”⁵¹

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் நக்கண்ணையார் எனும் புலவர் தலைவனின் வீரத்தையும் அவனது வேட்டையாடும் திறத்தையும் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பெருவரை அடுக்கத்து ஒருவேல் ஏந்தி”⁵²

கைகளில் ஒரேயொரு வேலை மட்டும் கொண்டு விலங்குகளை வேட்டையாடிடும் தனியனாக தலைவன் இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

“அடித்து லீழ்த்தும் விலங்குகள் இடப்பக்கத்தே விழுவதை அறியாத

வெற்றியை உடைய வேட்டைக்குச் செல்லும் வாள் போன்ற

வரிகளை உடைய புலியானது புள்ளிப் பொருந்திய யானையின்

முகத்தினைத் தாக்கி, அதனின் வெண்ணிற தந்தத்தினைப்

பறித்தெடுக்கும்”⁵³

அத்தகைய வழியினில் வருகின்ற தலைவன் எதற்கும் அஞ்சாதவனாக வருகின்றான்.

ஒரு செயலைச் செய்து முடிக்குமிடத்து, அது தொடர்பாக மற்றுமொரு செயலையும் செய்து முடித்துக் கொள்ளுதல் என்பது ஒரு யானையினைக் கொண்டு மற்றுமொரு யானையினைப் பிடிப்பதாகும். இதனை,

“செய்வினை செய்வான் செயல்முறை ஆவ்வினை

உள்ளறிவான் உள்ளம் கொளல்” ⁵⁴

என்கிறார் வள்ளுவர். தினைப்புனம் காத்தலின்போது வேட்டையாடுதலும், தலைவியைக் கண்டு மகிழ்வதற்கு வருமிடத்து வேட்டையாடுதலும், தலைவன் தம்முடைய உள்ள உறுதியையும் வீரத்தையும் வெளிப்படுத்துவதற்காக வேட்டையாடியதையும் சங்க இலக்கியங்கள் தெள்ளிதின் உணர்த்துகின்றன.

“அச்சம் தவிர்த்தது வாழ்வு - நல்

அன்பின் விளைவது வாழ்வு” ⁵⁵

என்ற பாரதிதாசனின் வரிகள் சங்க இலக்கியத்தின் குறிஞ்சி நிலத் தலைவனுக்கு மிகவும் பொருந்தக் கூடியனவாகும்.

மரம் வெட்டுதல்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழக் கூடிய குறவர்கள் அம்மலையினில் கிடைக்கக் கூடிய விலையுயர்ந்த சந்தன மரங்களை வெட்டும் தொழிலைச் செய்கின்றனர்.

“குன்றக் குறவன் சாந்த நறும்புகைத்

தேம்கமழ் சிலம்பின் வரையகம் - கமழும்

கானக நாடன்” ⁵⁶

என்ற பாடலில் குறவர்கள் சந்தன மரத்தை வெட்டிச் சுடுகின்றனர். அதனால் எழுகின்ற நறும்புகையானது மலைச்சாரல் முழுவதும் பரவி வீசுகின்றது. மேலும்,

“குன்றக் குறவன் ஆறம் அறுத்தென

நறும்புகைச் சூழ்ந்த காந்தள் நாறும்”⁵⁷

இயற்கையிலே நறுமணத்தை உடைய காந்தள் மலரானது, குறவர்கள் சுடுகின்ற சந்தன மரத்தினது புகையினால் மென்மேலும் வாசமுடையதாக மாறுகிறது என்பதைக் குறிக்கிறது.

வினைமேற் செல்லுதல்

களவு, கற்பு என்றிரு வாழ்க்கையிலும் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பொருள்வயிற் காரணமாக வினைமேற் செல்லுதலை மேற்கொள்கின்றனர்.

அன்பின் மிகுதியினால் ஒத்த கருத்துடையவர்களாக வாழ்கின்ற தலைமக்களிடத்து வினைமேற் செல்லுதல் மன வருத்தத்தினை ஏற்படுத்தக் கூடியதாக அமைகிறது.

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு

உருவு நிறுத்த காம வாயில்

நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென

முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”⁵⁸

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா மனமொத்த தலைமக்களின் நிலைப்பாட்டினைக் கூறுவதாகும்.

“அணங்குடை நெடுவரை உச்சியின் இழிதரும்

கணம் கொள் அருவிக் கான்கெழு நாடன்

மணம் கமழ் வியல் மார்பு அணங்கிய செல்லல்”⁵⁹

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் வரைவிடை வைத்து பொருள்மேல் பிரிந்து செல்கின்றான். அவனது பிரிவினால்

வாடிய தலைவி மென்மேலும் உடலிளைத்து பசலைப் பாய்ந்து காணப்படுகிறாள். களவு, கற்பு என்றிரு காலத்திலும் தலைவனுக்குப் ‘பொருளீட்டுதல்’ என்பது மிகப்பெரிய தொழிலாக இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. மேலும்,

“மந்திக் கணவன் கல்லாக் கடுவன்
ஒண்கேழ் வயப்புலி குழுமலின் விரைந்து உடன்
குன்று உயர் அடுக்கம் கொள்ளும் நாடன்”⁶⁰

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் தலைவன் தலைவியை வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயின் காரணமாகப் பிரிந்து செல்லுதலைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் பிரிந்து செல்லுமிடத்து தலைவி துயில் மறந்து, சோகமே உருவாக இருந்துள்ளதையும் தோழியின் தேற்றல் மொழிகளும் தலைவிக்கு நல்மருந்தாய் அமைவதாய்,

“துயில் துறந்தனவால் தோழி என் கண்ணே”⁶¹

என்று குறுந்தொகையிலும்,

“மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
பல்லிதழ் உண்கண் பாடெல்லாவே”⁶²

என்பதும்

“பாடில கலிழும் கண்ணொடு புலம்பி”⁶³

என்ற வரிகள் தலைவியின் துயரினை வெளிப்படுத்துவனவாகும்.

தொழிலின் காரணமாக பொருளீட்டுதற்கு முனையுமிடத்து அவைத் தலைவிக்குத் துன்பம் தரும் பொழுதாகவும் மாலை வேளையாகவும் இருப்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. மேலும்,

“அத்தச் செயலைத் துப்பு உறழ் ஒண் தளிர்

புன் தலை மந்தி வன்பறழ் ஆகும்

நல் மலை நாட”⁶⁴

என்று குரக்குப்பத்தில் வருகின்ற குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் காரணமாக பிரிந்து செல்கிறான்.

இரும்பு பட்டறை

சங்க இலக்கியத்தின் அகநானூற்றுப் பாடல்களில் இரும்பினைக் கொண்டு உபகரணங்கள் செய்யும் கொல்லன் பட்டறை இருந்து வந்துள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது.

“இருள் கிழிப்பது போல மின்னி, வானம்

துளி தலைக்கொண்ட நளிபெயல் நடுநாள்

மின்மினி மொய்த்த முரவு வாய்ப்பற்றம்

பொன்னறி பிதிறின் சுடர வாங்கி”⁶⁵

என்ற பாடலில் தலைவன் இரவுக்குறிக்கண் வருதலை மறுத்து வரைவு கடாவுதற்கு ஏற்ப பகற்குறிக்கண் வா என்றிரைக்குமிடத்து இரும்புத் தொழில் பற்றி பேசப்பட்டுள்ளது.

“குரும்பி கொண்டும் பெருங்கை ஏற்றை

இரும்பு செய் கொல் எனத் தோன்றும் ஆங்கண்”⁶⁶

என்று பாடியுள்ளார் ‘எருமை வெளியனார் மகனார் கடலனார்’ என்னும் புலவர். இரும்பு பட்டறை என்று அழைக்கப்படும் கொல்லன் பட்டறைச் சங்ககாலம் தொடங்கி இன்று வரை இருந்து வருவதைக் காணமுடிகிறது.

“பாட்டாளி வர்க்கத்தின்

உழைப்பை எல்லாம்

கூட்டாகச் சேர்ந்து தின்று

உப்புகின்ற

கொடும் ஆதிக்க வர்க்கத்தின்

தொப்பையைப் போல்

இனியில்லை, இடமென்ற அளவுக்கு

உப்பியது அந்த பசுவின் வயிறு”⁶⁷

என்று தொழிலாளியின் உழைப்பினைச் சுரண்டி, வயிற்றில் அடிக்கும் முதலாளித்துவத்தின் ஆதிக்கத்தைச் சங்க காலத்தில் காணமுடியாதது பெரும்சிறப்பாகும்.

தேன் எடுத்தல்

மலைகளும் மலை சார்ந்த இடங்களுமாய் காணப்பட்டுள்ள குறிஞ்சித் திணையில் தேன்களுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இயற்கையாகவே ஒவ்வொரு உயர்ந்த மலைகளிலும் தேன்கூடுகள் அதிகம் காணப்பட்டுள்ளது. அவை ஒழுகி அருவிகளின் நீரினில் கலந்து பருகுவதற்கு இன்பத்தைத் தரக்கூடியதாக உள்ளன.

“மல்லல் அறைய மலிர்சனைக் குவளைத்

தேம்பாய் ஒண்பூ நறும்பல அடைச்சிய”⁶⁸

என்பதில் வளமான பாறையின் அருகமைந்து வருகின்ற தெளிந்த பெருகிய நீர்ப்பரப்பினையும் நீரினையும் சுனையில் பூத்த குவளை மலர்களையும் குறிப்பதாகும்.

“சிறுதினை படுகிளி எம்மொடு ஒப்பி”

என்பதிலும்

“பைந்தாட் செந்தினைக் கொடுங் குரல் வியன்புனம்”⁶⁹

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல்களிலும், தலைவியுடன் சேர்ந்து தலைவன் கிளி விரட்டுவது மட்டுமின்றி தேனெடுத்து உண்பதையும் காணமுடிகிறது. குறிஞ்சி நில மக்களின் செலவில்லாத வாழ்வாதாரமாக ‘தேனெடுத்தல்’ இடம்பெற்றுள்ளது.

“குறிஞ்சி இது பன்னிரெண்டு ஆண்டுக்கு ஒருமுறை மலரும் மலர்
என்றாலும் இம்மலரினின்றி எடுக்கப்படுகின்ற தேனானது மிக்க
சுவையுடையதாய் உள்ளது என்று கூறுப”⁷⁰

என்கிறார் உரையாசிரியர் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம்.

போர்த்தொழில் புரிதல்

மதுரைக்கணக்காயனார் பாடிய இப்பாடலுள் மூவேந்தர்களும் புகழப்படுவதைப் போன்று நக்கீரர் பாடிய பாடலிலும் மூன்று வேந்தர்களும் புகழப்பட்டுள்ளனர்.

1. பசும்பூட் பாண்டிய மன்னனின் நாடு உயர்ந்த மலைகளைக் கொண்டுள்ளது.
2. பலவகை படை வீரர்களையும் வலிமைப் பொருந்திய பிடியினையும் கொண்டு ஆக்கள் பல வென்ற சோழனது வெட்சிப் படை வீரர்கள் நிறைந்த படைபலம்
3. பகைவரது நாடு பாழாகும்படி அழிக்கவல்ல, பகைவரால் நெருங்க முடியாத வெற்றி தரும் வேலினையுடைய சேரமன்னனின் கொல்லி மலையைப் போன்று

நம் உள்ளத்துக்கு உற்றத்துணையாக நின்று அவள்பால் உள்ள நட்புக்
கெடாது காலம் காலமாகச் செல்லும் தூதுகள் பலகாலும் பலவாக என
எண்ணுகிறான். இதனில் மூவேந்தர்களிடத்துள்ள வீரர்கள் போர்த்தொழில்
மேற்கொள்வதைக் காணமுடிகிறது.

“குன்றுஓங்கு வைப்பின் நாடுமீக் கூறும்
மறம்கெழு தானை அரசு ருள்ளும்
அறம்கடைப் பிடித்த செங்கோடலுடன் அமர்
மறம் சாய்ந்து எழுந்து வலன்உயர் திளிதோள்
பலர்புகழ் திருவின் பசும்பூட் பாண்டியன்
அணங்குடை உயர்நிலைப் பொருப்பின் கவாகன்
சினைஒண் காந்தள் நாளும் நறுநுதல்”⁷¹

என்பதில் பசும்பூண் பாண்டிய மன்னனின் சிறப்பும் போர்ப்படை
வீரர்களின் வீரமும் இரண்டாவதாக சேர மன்னனின் படையிலுள்ள
வீரர்களின் வீரத்தையும்,

“முயங்கல் இயையாது ஆயினும் என்றும்
வயவுஉறு நெஞ்சத்து உயவுத் துணையாக
ஒன்னர் தேளம் பாழ்பட நாளும்
துன்அருந் துப்பின் வென்வேற் பொறையின்
அகல்இருங் கானத்துக் கொல்லி போல”⁷²

என்பதில் கொல்லிமலையைத் தனதாகக் கொண்ட சேர படை வீரர்களின்
போர்த்தொழிலைப் பற்றியும்,

“விண்பெறக் கழிந்த திண்பிடி ஓர்வான்
புனிற்று ஆன் தரவின் இளையர் பெருமகன்
தொகுபோர்ச் சோழன்”⁷³

என்பதில் சோழமன்னனின் படையிலுள்ள வீரர்களின் திறத்தைக் குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் புகழ்வதைக் கொண்டு காணமுடிகிறது. இதனைப் போன்று, அகநானூற்றின் பாலைத்திணைப் பாடலிலும் மூவேந்தர்களின் திறம் பற்றி பேசப்பட்டதுடன் படைவீரர்களின் வீரமும் புகழப்பட்டுள்ளது இங்கு ஈண்டு நோக்கத்தக்கதாகும்.

வேலன் வெறியாட்டு நடத்தும் தொழில்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்கின்ற மக்களால்தான் பெரும்பான்மையாக வெறியாட்டு நிகழ்வானது நடத்தப்படுகிறது.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவிக்குள் ஏற்படும் மாற்றத்தை அறிந்த தாய், குறிஞ்சி நிலத்தலைவனான வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்துகிறாள். இதனை,

“தன் மகள் மேனி நாள்தோறும் மெலிவதைப் பார்த்து நற்றாய்,
செவிலித்தாய் கவல்கிறாள். உண்மையான காரணம் அவளுக்குப்
புலனாகவில்லை. மரபுவழிப்பட்டத் தாயாக இருப்பதினால்,
இம்மெலிவு முருகனால் வந்தது என்று நம்பி, முருக பூசைச் செய்யத்
துணிந்தாள்”⁷⁴

என்கிறார் வ.சுப.மாணிக்கம். இக்கூற்றினிலிருந்து வெறியாட்டு நிகழ்த்தக் கூடிய தொழிலினைக் குறிஞ்சி நில மக்கள் மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது.

வேலன் என்று அழைக்கப்படுபவன் முருகப் பூசாரி ஆவான். அவன்தான் ‘வெறியாட்டு’ எனும் ஆவேசக் கூத்தினை நடத்துகின்றான். அவன் வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதை அறிந்த தலைவி தன் மனதிற்குள் நினைத்துக் கொள்கிறாள்.

“இந்நோய் கடவுளால் வந்த நோயன்று. மெய்யறிவு இல்லாப்
பூசாரி வெறியாட்டு நிகழ்த்துகின்றான். இந்நோய்க்கு மருந்து
தலைவனின் மார்புத் தழுவல் மட்டுமே”⁷⁵

என்று எண்ணுகின்ற தலைவியைக் காணமுடிகிறது. தலைவியின்
காதலினால் ஏற்படுகின்ற ‘உடல்மெலிவு’ வெறியாட்டு நிகழ்த்தும்
தொழிலுக்குக் களனாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

“அருவி யின்னியத் தாடும் நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி யருநோய்
நின்னணங் கன்மை யறிந்தும் அண்ணாந்து
கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி
வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்
கடவு ளாயினும் ஆக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே”⁷⁶

என்ற நற்றிணைப் பாடலானது தலைவியின் மனநிலை வெறியாட்டு
நிகழ்த்தும் வேலனைக் கண்டு கலங்கியிருத்தலையும் தெய்வத்தை
எள்ளுகின்ற தன்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

தலைவிக்கு நன்மை விளைய வேண்டி வெறியாட்டு
நிகழ்த்தப்படினும் மனதின் நலனைச் செம்மையுற வேண்டியும்
வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படுகிறது. வேலன் வெறியாட்டு நிகழ்த்த
வேண்டாம் என்று எண்ணுகின்றபோது தோழி அறத்தொடு நின்று
வெறியாட்டினை நிறுத்துகிறாள். வெறியாட்டு நிறுத்தப்படுகிறது.

குறிஞ்சித் தினையிலே வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படுவதையும்
முருகபூசாரிகளாக மக்கள் தொழில் செய்துள்ளமையும்

“பனி வரை நிவந்த பயம்கெழு கவாஅள்
துனி இல் கொள்கையோடு அவர் நமக்கு உவந்த
இனிய உள்ளம் இன்னா ஆக
முனிதக நிறுத்த நல்கல் எவ்வம்
சூர் உறை வெற்பின் மார்பு உறத் தணிதல்
அறிந்தனள் அல்லள் அன்னை”⁷⁷

தலைவியின் உடல்நலமெலிவின் காரணமாகவும் முகம்
வாடியிருப்பதையும் கண்ட அன்னை பூசாரியை அழைத்து வெறியாட்டு
நிகழ்த்துகிறாள்.

“செறிந்து இலங்கு எல்வளை நெகிழ்ந்தமை நோக்கி
கையறு நெஞ்சினள் வினவலின் முதுவாய்ப்
பொய்வல் பெண்டிர் பிறப்பு உளர்பு இரீஇ
முருகன் ஆர் அணங்கு என்றலின்”⁷⁸

என்ற வரிகளில் நீண்ட திரட்சியினையும் ஒளி பொருந்திய வளையல்களையும்
அணிந்த தலைவியின் நிலையைக் கண்ட கட்டுவிச்சியானவள்

“பொய் கூறுவதில் வல்லவரான கட்டுவிச்சியரைக் கேட்கவும்
தொடங்கினாள். அவரும் பிறப்பு அரிசியைப் பரப்பி வைத்து இது
முருகனது செயலால் வந்த போக்குதற்கு அரிய வருத்தம் என்றாள்.
அன்னையும் அதனை உண்மையெனக் கருதினாள்”⁷⁹

என்ற உரைவிளக்கமானது கட்டுவிச்சியார்கள் பொய்க் கூறுவதைக் குறியாக
சொல்லுவதாகவும், வெறியாட்டாக நிகழ்த்துவதையும் கொண்டு தொழில்
புரிந்ததைக் காணமுடிகிறது.

வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் முறைமை

தலைவியின் உள்ள மாறுபாட்டினால் மட்டுமே வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படுகிறது. தலைவி இயல்பாகச் செய்யும் செயல்பாட்டினில் மாறுபாடு கொண்டு, எண்ணம், சொல், செயல் யாவற்றிலும் நலமிழந்து மனமானது ஒருநிலைப்படாதவாறும் பிறிதொன்றும் அறியாதவாறும் உள்ளம் வெதும்பிய நிலையில் அன்னை காணுமிடத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதற்கான களன் அமைகிறது.

காதல் வயப்பட்ட தன்னுடைய உள்ளத்தை வெளிப்படுத்தும் துணிவற்ற பெண்களாக சங்ககாலப் பெண்கள் இருந்துள்ளனர். இதனை,

“மற்றியான் என்னுளேன் மன்னோ அவரொடுயான்

உற்றநான் உள்ள உளேன்”⁸⁰

என்ற வள்ளுவரின் வாய்மொழிக்கேற்ப சங்ககாலப் பெண்களில் தலைவி வாழ்ந்துள்ளவிடத்து, கட்டுவிச்சிப் போன்ற துணிவுமிக்கப் பெண்களும் இருந்துள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது.

“சமுதாய சடங்கிற்கும் கற்பு ஒழுக்கத்துக்கும் இடையில்
நடைபெறும் போராட்டமாகவே வெறியாட்டுக் காணப்படுகிறது.
முதுமை மரபை சீன்பற்றுதலும் இளமை அம்மரபை
எள்ளுதலையும்”⁸¹

இன்றுவரை இவ்வுலகினில் நோக்கமுடிகிறது. வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் வேலனைக் கண்ட தலைவி,

“அன்னையும் பொருளும் தலமரும் மென்முறிச்

சிறுகுள கருத்துத் தாய்முலை பெறாஅ

மறிகொலைப் படுத்தல் வேண்டி வெறிபுரி

ஏதில் வேலன் கோதை துயல்வரத்

தூங்கு மார்பின் அதுஉம் நானுவல்”⁸²

என்று வெறியாட்டினை அகநானூறும், தலைவன் குன்றத்தைப் பற்றி வெறியாட்டின்போது கட்டுவிச்சிப் பாடுமிடத்து தலைவிக்கு மனமகிழ்ச்சி ஏற்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

“அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!

மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே

இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்

நன்னெடும் குன்றம் பாடிய பாட்டே”⁸³

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலும்,

“யாழ் இரவின் நெடுங்கடை நின்று

தேம் முதிர் சிமையக் குன்றம் பாடும்”⁸⁴

என்று அகநானூற்றிலும் வெறியாட்டின்போது அகவலர் தலைவனின் குன்றத்தைப் பாடுகின்ற செயல்கள் நடைபெறுகின்றன.

வெறியாடல் நிகழ்த்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டவிடத்து, தோழி செவிலிக்கு உரைக்கிறாள்.

“அம்ம வாழி தோழி! பல மலர்

நறுந் தண் சோலை நாடு கெழு நெடுந்தகைக்

குன்றம் பாடான் ஆயின்

என் பயம் செய்யுமோ - வேலற்கு வெறியே”⁸⁵

இனிமையான இயற்கைச் சூழல் நிறைந்த மலைநாட்டினது தன்மையினைப் புகழ்ந்துப் பாடினால்தான் வெறியாட்டினால் பயன் உண்டாகும் என்று எண்ணுவதைக் காணமுடிகிறது.

வெறியாட்டின்போது களம் மணலாலும் மலர் மாலையாலும் அழகுபடுத்தப்பட்டு, முருகக் கடவுள் ஏந்திய வேலினைத் தம் கைகளில் ஏந்தி, வெறியாட்டாளனானப் பூசாரி கழங்கினை இட்டு கைகளில் ஏந்தி நிகழ்த்துகிறான். இதனை,

“பெய்ம்மணல் முற்றம் கவின்பெற இயற்றி

மலைவான் கொண்ட சினைஇய வேலன்

கழங்கினன் அறிகுவது என்றால்

நன்றால் அம்ம நின்ற இவள்நலனே”⁸⁶

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் இந்நிகழ்வினை உணர்த்துகிறது. இதனைப் போன்று,

“வெறியென உணர்ந்த வேலன் நோய்மருந்து

அறியா னாகுதல் அன்னைக் காணிய”⁸⁷

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் தலைவியின் நோய்க்குத் தலைவன் தான் மருந்து என்பதை அறியாத வேலனை ‘நோய் மருந்து அறியான்’ எனும்

“அறியாவேலற் றரீஇ அன்னை

வெறியயர் வியன்களம் பொலிய ஏத்தி”⁸⁸

என்று அகநானூறும் வெறியாட்டுத் தொழிலை விரித்துரைக்கிறது.

ஆடு அறுக்கும் தொழில்

இன்றும் வீதிகளில் ஆநிரைகளின் இறைச்சியினை விற்பனை செய்திடும் கறிக்கடைகளைப் பார்க்க முடிகிறது. சமுதாயத்தில் நல்ல வருமானம் தரும் தொழிலில் ஒன்றாகவும் அது விளங்குகிறது.

சங்ககாலத்தில் முருகப் பூசாரி வெறியாட்டு நிகழ்த்துமிடத்தும், வெறியாட்டு முடிந்த பின்னரும் ஆட்டின் சிறிய மறிகளை அறுத்தும்

கோழிகளில் சேவற் கோழிகளை அறுத்தும் இறைவனுக்குப் படையல் இடுகின்றனர்.

“கூறாய், செய்வது தோழி வேறு உணர்ந்து
அன்னையும் பொருள்உகுத்து அலமரும் மென்முறிச்
சிறுகுளகு அருந்து தாய்முலை பெறாஅ
மறிகொலைப் படுத்தல் வேண்டி வெறிபுரி
ஏதில் வேலன் கோதை துயல்வரத்”⁸⁹

என்ற கபிலரின் பாடலில் ஆடு அறுக்கும் தொழிலானதும் வெறியாட்டுத் தொழிலின் போதே நடைபெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

இன்ப, துன்பம் எதுவாக இருப்பினும் அவை தெய்வத்தால் நிகழ்ந்தவை என்று எண்ணியது சங்ககாலச் சமூகம். இன்றைய காலம் போன்று பிறரின் மீது பழித்தூற்றுவதும் பழிவாங்குவதாக எண்ணி மனிதநேயமற்ற செயல்களைச் செய்யும் மூடத்தனமான பழக்கவழக்கங்கள் சங்ககாலத்தில் அதிகமில்லை என்பது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

கிளிகளை வளர்த்தல்

காதல் வயப்பட்டத் தலைவிக்குக் காவல் மிகுதியானவிடத்து இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்டு தலைமகன் வந்து திரும்பி செல்லுகின்றான். அதனைக் கண்ட தலைவியின் மனநிலைக்கும் தலைவனுக்குக் கேட்குமாறு தோழி கூறுகின்றாள்.

“அறம்புரி செங்கோல் மன்னனின் தரம் நனி

சிறந்தன போலும் இள்ளை - பிறங்கிய

பூக்கமழ் கூந்தற் கொடிச்சி

நோக்கவும் படும்; அவள் ஒப்பவும் படுமே”⁹⁰

என்ற ஐங்குறுநூற்றின் பாடல் வரிகள் தலைவி கிளிகளை வளர்த்தலை ஒரு தொழிலாக மேற்கொள்வதைச் சுட்டுகிறது. மன்னனின் மகனாக விளங்கும் தலைமகன் நன்மைகள் செய்வாருக்குப் பாராட்டினையும் தீமைகள் செய்திடும் குற்றேவலர்க்குத் தண்டனையும் வழங்கிடும் இயல்பினை உடையவன். அவனால் மனம் விரும்பப்பட்ட தலைவி,

“கிள்ளையைத் தன் வீட்டில் வளர்ங்குங்கால் அன்பொடு நோக்கி,
பாலும் பழமும் ஊட்டுகின்றாள். அதே இனக் கிளிகள் தன் புனத்தை
அழிக்கும்பொழுது அவற்றை வீரட்டவும் செய்கின்றாள்”⁹¹

இதனால் அவளுடைய செங்கோலானது அரசனுக்கு ஒப்பானது என்று தோழி உரைப்பதில் அழகுக்காகவும், குறி சொல்வதற்காகவும் பெண்கள் ‘பச்சைக் கிளிகள்’ போன்றவற்றை வளர்ப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

அறுவடைத் தொழில்

தானியங்கள் விளைந்து முற்றியவிடத்து பலர் கூடி ஒன்றாக முற்றிய தினைகளை அறுத்து காயவைத்து சேமித்து வைக்கின்ற தொழிலைச் செய்கின்றனர்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைகளையும் மருதநிலத்தில் நெல்லினையும் அறுவடைத் தொழிலின் மூலம் பாதுகாத்து பத்திரப்படுத்தி வந்துள்ளனர் சங்ககால மக்கள்.

சிறிய தினைத் தானியம் கொண்ட கதிர்களைக் குறவர்கள் அறுவடைச் செய்து பின்னர் வெள்ளிய கருவிகளின் மீது படர்ந்து, அவரையின் மீது அமர்ந்திடும் கிளிகளை ஓட்டுகின்றனர்.

“சிறுதினைக் கொய்த இருவி வெண்கால்

காய்ந்த அவரைப் படு கிளி கடியும்

யாணர் ஆகிய நல்மலை நாடன்

புகர் இன்று நயந்தனள் போலும்

கவரும் தோழி; என் மாமைக் கவினே”⁹²

என்ற ஐங்குறுநூற்றின் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகிறது. தினைகளைக் கொய்த பின்பு உள்ள தட்டையானது அடுப்பு எரிக்கவும், கால்நடைகளுக்குத் தீவனமாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. இதனை,

“இருவி என்பது - 1. வறுந்தட்டை 2. வெண்கால் தட்டை
(வெள்ளிய தட்டை) கதிரில்லாத தட்டைகள்”⁹³

என்று குறிப்பிடுகின்றார் உரையாசிரியர்.

ஊடுபயிர் பயிரிடுதல்

தினைகளை அறுத்தப் பின்பு கிளிகளானது தினைகளில்லா தட்டைகளின் மீது அமர்ந்து செல்வதுடன், தினைகளுக்கு இடையே ஊடுபயிராக பயிர் செய்யப்பட்டுள்ள அவரைச் செடிகளின் மீதமர்ந்து செல்வதைக் கண்ட குறவர்கள் அக்கிளிகளை விரட்டுகின்றனர். இதனை,

“சிறுதினை மறுகால் கொழுங்கொடி அவரை பூக்கும்”⁹⁴

என்கிறது குறுந்தொகை. இதனைப் போன்று தினையை அரிந்த முதல் நாட்களில் அதனை அரிந்த இடத்திலே காய்வதற்காக வைத்திருப்பவர். அரிந்த தினைக்குப் பெயர் ‘அரி’ என்பதாகும்.

“அரிகாற்கண் விளைந்த அவரைக் கண்ணும்”⁹⁵

கடியும் நாடென் என்றது பழைய உரையாகும். மலைபடுகடாமில்,

“கொய்பதம் உற்றன குலவுக்குரல் ஏனல்

விளைதயிர்ப் பிதிர்வின் வீயுக் கிருவிதொறும்

குளிர்புரைக் கொடுங்காய் கொண்டன அவரை”⁹⁶

என்கிறது மலைபடுகடாம். தினைப்பயிர்களுக்கு இடையினில் ஊடுபயிராக அவரை விதைக்கப்பட்டு பயிரிடப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. குறிஞ்சி நில மக்கள் ஊடுபயிராகத் தினையின் நடுவே பல வகையான குறைந்த நாட்களில் விளையக் கூடிய காய்கறிகளை விவசாயம் செய்து வந்துள்ளனர்.

பொன் அகழ்ந்தெடுக்கும் தொழில்

பண்டையத் தமிழகத்தில் பொன் அகழ்ந்தெடுக்கும் தொழிலானது நன்கு அறிமுகம் ஆகியிருந்துள்ளதை ஐங்குறுநூற்றின் கேழற்பத்து பகுதியினில் காணமுடிகிறது.

“பொற்கொல்லர்கள் பலர் புலவராகவும் இருந்துள்ளனர். தங்கால்

பொற்கொல்லன் வெண்ணாகனார் அத்தகையருள் ஒருவர்”⁹⁷

என்பது புலவர்பெருமக்கள் அனைத்து தொழில் புரியும் மக்களினத்திலிருந்து உருவானவர்கள் என்பது நன்கு புலனாகிறது.

பண்டைக் காலத்தில் பொன்னைப் பூமியினில் அகழ்ந்தெடுத்து, தரம் பிரித்து பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். பொன்னின் தரங் காண்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கல்லிற்குப் பெயர் ‘கட்டளைக் கல்’ ஆகும்.

‘நன் பொன்னாவது’ என்பது கலப்பற்ற தூய பொன்னாகும் என்றும் இதனை ‘ஓடவைத்த பொன்’ என்றுரைக்கின்றனர்.

“நன் பொன் அன்ன புனிறு தீர் ஏனல்

கட்டளை அன்ன கேழல் மாந்தும்

குன்று கெழு நாடன் தானும்

வந்தனன் வந்தன்று - தோழி என் நலனே”⁹⁸

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் தலைவன் தலைவியை வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தபோது தலைவி உடல்நலமிழக்கிறாள். மேனியானது வாடுகிறது. தலைவன் மீண்டும் திரும்பியவிடத்து, தலைவியின் அழகு மீண்டும் கிடைக்கிறது என்பதை உணர்ந்துமிடத்து 'பொன் அன்ன புனிறு தீர் எனல்' என்று பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிவதுடன், பண்டைய காலம் தொடங்கி இன்றைய காலம் வரை பொன்னை அகழ்ந்தெடுக்கும் தொழில் நடைபெறுவதையும் பொன்னின் மீதான ஈர்ப்பும் புலப்படுகிறது.

மழையின்மையால் விவசாயம் பாதித்தல்

குன்றின் மீது விதைத்து வளர்க்கப்பட்ட தினைப்பயிர்கள் மழையின்றி காய்ந்துப் போகுமிடத்து குறவர்கள் வானத்தை நோக்கி கடவுளிடம் ஆரவாரம் செய்கின்றனர். ஆரவாரம் செய்தால் மேகங்கள் மழையைப் பொழிவிக்கும் என்பது பண்டைத் தமிழர்களின் நம்பிக்கையாக இருந்தது.

பண்டைத் தமிழர்கள்

நெல்லின் மணிகளைத் தூற்றுமிடத்து (அறுவடைக்குப் பின்பு) 'கீழ்க்கை' எனும் ஒலியினை எழுப்பினால் காற்று கீழ்க்காற்றாக வீசும் என்றும், 'புலி! புலி' என்று ஆரவாரிக்குமிடத்து வேங்கை மரம் தன் கிளைகளைத் தணித்துக் கொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கைகள் எல்லா திணைகளிலும் காணப்பட்டுள்ளன.

“குறிஞ்சி நில குறவர் இன மக்கள் மழைதனை வேண்டி
மலையுறைக் கடவுட்குப் பலி தூலி வழிபட்டனர் என்றும், மழை
வேண்டாம் என்றபோது மேகம் மேலே எழுந்து செல்லுதற்கு விரும்பி
வேண்டினர்”⁹⁹

என்ற நிலையினை,

“குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின் எழிலி
நுண்பல் அழி துளி பொழியும் நாட
நெடு வரைப் படைப்பை நும் ஊர்க்
கடுவரல் அருவி காணினும் அழுமே”¹⁰⁰

என ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் விளங்குகிறது. தலைவியை விரைந்து மணம் முடித்துக் கொள்ள குறவர்கள் மழை வேண்டி எழுப்புகின்ற ஆரவார ஒலிக் கேட்டு மழையைப் பொழியுமிடத்து நின் நாட்டு அருவிநீர் கண்டு தலைவி வருந்துவாள் என்றுரைக்கிறாள் தோழி தலைவனிடம்.

சங்க காலம் முதல் இன்றுவரை விவசாயத்திற்குத் தண்ணீர் பற்றாக்குறை அல்லது மழையின்மை இருந்து வந்துள்ளமையைப் பார்க்கமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

‘குறிஞ்சித் திணையில் தொழில்கள்’ எனும் முதலாவது இயலில் சங்ககாலத்தின் சிறப்புகள், மானுட இனத்தின் மகத்துவம், சங்க இலக்கியத்தின் மேன்மை, உண்மைத் தன்மை, சங்க இலக்கியத்தில் தொழில்கள் போன்றவற்றை விரிவாக கண்டோம்.

தொல்காப்பியத்தில் தொழில்களுக்கான களன்கள், முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் ஆகும். குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள் அடிப்படையில் குறிஞ்சி திணையில் தொழில்கள், மகளிர் தினைப்புனம் காத்தல், தட்டை, தழல், குளிர், கானவர்கள் தினைப்புனம் காத்தல், கொடிச்சி தினைப்புனம் காத்தல், களைகளை நீக்கும் தொழில் செய்தல், வேட்டையாடுதல், மரம் வெட்டுதல், வினைமேற் செல்லுதல், இரும்பு பட்டறை தொழில் செய்தல், தேன் எடுத்தல், போர்த்தொழில் புரிதல், வெறியாட்டு நடத்தும் தொழில், ஆடு அறுக்கும் தொழில், கிளிகளை வளர்த்தல், அறுவடைத் தொழில், ஊடுபயிர் பயிரிடுதல், பொன் அகழ்ந்தெடுக்கும் தொழில், மழைக்காக வேண்டி குறவர்கள் ஆரவாரம்

செய்தல், தினைப்பயிர்களைக் காத்தற்பொருட்டு நிறைய மழை
வேண்டாம் என்று மேகங்களை மேலே போகச் சொல்லுதல் என்று
பல்வேறுபட்ட தொழில்கள் குறிஞ்சித் திணையில் நிகழ்ந்துள்ளன.
அர்ப்பணிப்பு மன உணர்வும் அற உணர்வு எண்ணமும் மனிதநேயமும்
கலந்த மரபுவழிப்பட்ட சிறந்த சமூகமாய் சங்க கால மக்கள்
வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதைக் குறிஞ்சித்திணைகளின் தொழில்முறைகளை
வைத்து அறிய முடிகிறது.

ஓ

சான்றெண் விளக்கம்

1. மு.வரதராசனார், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 32.
2. பாரதியார் கவிதைகள், ப. 279
3. தொல்.பொருள். செய்.நூ. 230
4. குறுந்தொகை, பா. எ. 70
5. புறநானூறு, பா.எ. 194
6. கலித்தொகை, பா.எ. 5
7. மேற்படி, பா.எ. 15
8. தொல்.பொருள், அகத். நூ. 3.
9. கழகத் தமிழ் அகராதி, ப. 584
10. தொல்.பொருள். அகத். நூ. 3.
11. மேற்படி, நூ. 4.
12. மேற்படி, நூ. 2.
13. மேற்படி, நூ. 3.
14. மேற்படி, அகத். நூ. 20.
15. இளம்பூரணர் (உ.ஆ.), தொல்.பொருள், ப. 2.
16. தொல்.பொருள், அகத். நூ. 7
17. இளம்பூரணர் (உ.ஆ.), தொல்.பொருள், ப. 24
18. தொல்.பொருள். அகத். நூ. 20
19. இளம்பூரணர் (உ.ஆ.), தொல்.பொருள், ப.30
20. அ.ஜான்சிராணி, சங்க இலக்கியத்தில் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள், ப. 251
21. கலித்., பா.எ. 133
22. அகநானூறு, பா.எ. 12
23. மேற்படி, பா.எ. 12
24. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 189
25. மேற்படி, பா.எ. 220
26. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 490
27. தொல்.பொருள். நூ. 1041
28. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 28
29. குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா.வ. 231 - 232
30. மேற்படி, பா.வ. 36 - 40

31. மேற்படி, பா.வ. 41 - 47
32. வி.நாகராசன் (உ.ஆ.), அகநானூறு, ப. 268
33. குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா.வ. 26
34. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), குயில்பாட்டு, ப. 253
35. கழகத் தமிழ் அகராதி, ப. 370
36. வீ.நாகராசன் (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு - 1, ப. 254
37. கழகத் தமிழ் அகராதி, ப. 370
38. நற்றிணை, பா. எ. 13
39. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), நற்றிணை, ப. 23.
40. கு.சுந்தரமூர்த்தி (உ.ஆ.), நற்றிணை, ப. 25.
41. அகநானூறு, பா.எ. 88
42. மேற்படி, பா.எ. 102
43. குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா.வ. 156
44. சிலப்பதிகாரம், பா.எ. 27:217-221
45. திருக்குறள், பொருட்பால், உழவு, குறள். எ. 1038
46. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), குறுந்தொகை, ப. 932
47. குறுந்தொகை, பா.எ. 392
48. திருக்குறள், பொருட்பால், உழவு, குறள். எ. 1037
49. நற்றிணை, பா.எ. 304
50. மேற்படி
51. அகநானூறு, பா.எ. 252
52. மேற்படி, பா.எ. 252
53. மேற்படி, ப. 755
54. திருக்குறள், பொருட்பால், அமைச்சியல், குறள். எ. 677
55. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப. 272
56. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 253
57. மேற்படி, பா.எ. 253
58. தொல்.பொருள், மெய், நூ. 25
59. அகநானூறு, பா.எ. 26
60. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 274

61. குறுந்தொகை, பா.எ. 301
62. மேற்படி, பா.எ. 6
63. மேற்படி, பா.எ. 11
64. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 273
65. மேற்படி, பா.எ. 72
66. மேற்படி, பா.எ. 72
67. கலைஞர் வளர்தமிழ் 2010, ப. 64
68. அகநானூறு, பா.எ. 308
69. மேற்படி, பா.எ. 242
70. இரா.செயபால் (உ.ஆ.), அகநானூறு, ப. 916
71. மேற்படி, பா.எ. 338
72. மேற்படி, பா.எ. 338
73. மேற்படி, பா.எ. 338
74. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 51
75. அ.ஜான்சிராணி, சங்க அக இலக்கியத்தில் தலைவியின் மனப் போராட்டங்கள், ப.196
76. நற்றிணை, பா.எ. 94
77. அகநானூறு, பா.எ. 98
78. மேற்படி, பா.எ. 98
79. இரா.செயபால், அகநானூறு, ப. 296
80. திருக்குறள், காமத்துப்பால், கற்பியல், குறள். எ. 1206
81. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 53
82. அகநானூறு, பா.எ. 292
83. குறுந்தொகை, பா.எ. 23
84. அகநானூறு, பா.எ. 208
85. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 244
86. மேற்படி, பா.எ. 248
87. குறுந்தொகை, பா.எ. 360
88. அகநானூறு, பா.எ. 242
89. மேற்படி, பா.எ. 292
90. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 290

91. உ.வே.சா. (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 631
92. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 286
93. உ.வே.சா. (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 91
94. குறுந்தொகை, பா.எ. 82
95. ஐங்குறுநூறு, ப. 624
96. மலைபடுகடாம், பா.வ. 108-110
97. உ.வே.சா. (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 128
98. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 263
99. உ.வே.சா. (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 122
100. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 251

முல்லைத் திணையில் தொழில்கள்

முன்னுரை

குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்கள் அழகுணர்ச்சியையும் இன்ப உணர்ச்சியையும் தரக்கூடியதாக அமைந்துள்ளதை அதனுடைய உரிப்பொருளான 'புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்' கொண்டு காணமுடிகிறது. திணைமுறை வைப்புமுறையில் இரண்டாவதாக இடம்பிடித்துள்ளது. முல்லைத்திணை ஆகும். முல்லைத்திணைப் பாடல்களின் பொருள்தனை நோக்குகையில் முன்னிற்பது 'இரக்க உணர்வு' ஆகும். இதன் உரிப்பொருள் 'இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்' ஆகும். அதாவது தொழில் காரணமாகப் பிரிந்துச் சென்ற துணைவர் வரும்வரை ஆற்றியிருத்தலாகும். 'பிரிந்தவர் வருந்துணையும் ஆற்றியிருத்தல்' என்பதால் தலைவியின் நிலைமை புலனாகிறது. தலைவன் தொழிற் காரணமாக வெளியிடம் செல்லுமிடத்து தலைவியின் இருத்தல் செயலானது,

1. உறுப்பு நலன் அழிதல்
2. கண்ணீர் விடுதல்
3. தெய்வக் கற்புடன் வாழ்தல்

எனும் நிலைப்பாடுகளை உடையதாக அமைகிறது. தலைவியின் மனம் துன்பத்தில் வாடுதற்குக் காரணம் தலைவனின் பிரிவு ஆகும். அப்பிரிவு தொழில்களின் காரணமாகவும் நிகழ்ந்துள்ளது. அத்தகையத் தொழில்களும் பிற தொழில்களும் குறித்து முல்லைத் திணைப் பாடல்களின் தொழில்கள் என்ற தலைப்பில் செய்திகள் இவ்வியலில் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கிய - முல்லைத்திணைப் பாடல்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்த முல்லைத்திணைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 234 ஆகும். தலைவி கூற்றாய் அமைந்தவை 56 பாடல்களும், தோழிக் கூற்றாய் அமைந்தவை 47 பாடல்களும் தலைவன் கூற்றாகவும், தலைவி கூற்றாகவும் இருவரின் கூற்று நிலைதனில் ஏனைய பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

தலைவன் கூற்றாக வருகின்ற முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் பெரும்பான்மையானவை 'நினைவுக்கூர்தல்' (Flashback) என்ற உத்தி முறையைக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளன. தலைவன் வினையின் காரணமாகப் பிரிந்துச் செல்லுமிடத்து, தலைவியின் நினைவுகளுடனேயேப் பயணிக்கிறான். அப்பொழுதெல்லாம் தலைவியின் வருந்த மனநிலையைத் தலைவன் உணருவதாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

“உற்பத்தி நிலையிலிருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்ட பெண்ணானவள்
இல்லறக் கடமைகளைக் கணவனுடன் இணைந்தே செய்தல்
வேண்டும்”¹

என்னும் சமூகச் சூழலில்தான் சங்ககாலச் சமுதாயம் உருப்பெற்றுள்ளது.

“தலைவன் பிரிவதினால் நேர்கின்ற வருத்தத்தைவிட, பிரிந்த
காலத்தின்போது சமுதாயம் தூற்றுகின்ற (ஊராரின்) ‘பழித்தூற்று
படலமே’ தலைவியை மிகுதியாய் வருத்தத்திற்கு உள்ளாக்குகிறது”²

என்ற கூற்று முல்லைநிலப் பெண்களின் சூழலியல் அமைப்பை எடுத்துக்காட்டுவனவாகும்.

“ஆற்றயல் எழுந்த வெண்கோட்டு அதவத்து

எழுகுன்று மிதித்த ஒருபழம் போலக்

குழைய கொடியோர் நாவே

காதலர் அகலக் கல்லென் நவ்வே’’³

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலானது தலைவன் என்னைப் பிரிந்த பின்பு எழுகின்ற ஊராரின் பழிச்சொற்களானது, ஆற்றங்கரையினில் முளைத்து எழுந்த வெண்மையான கிளைகளையுடைய மரத்தினில் பழுத்த ஒரு பழத்தை ஏழு நண்டுகள் விரும்பிச் சிதைப்பதைப் போன்று எனது நெஞ்சத்தினை வருத்தம் கொள்ளச் செய்கிறது என்கிறாள்.

சுவை சார்ந்த புனைவு

முல்லை நிலத்து தலைவன் தலைவியிடத்து ஒருவரையொருவர் சார்ந்த புரிதல் நிலை சிறப்பானது ஆகும். இருவரும் தொழிலின் நிமித்தமாக பிரிந்துறையும் காலத்து தலைவியின் கற்புத்திறன் உரைக்கப்படுவதும், தலைவன் வினைமுற்றி மீளுங் காலத்து தோழியானவள் தலைவியின் திறத்தை அவனிடத்து எடுத்துரைக்குமிடத்து ‘கற்பினில் உயர்ந்தவள் தலைவி’ என்பது புலனாகிறது. இதனை,

“கடவுட் கற்பின் மடவோள்’’⁴

என்கிறது அகநானூறு.

“அருந்ததி அனைய

கற்பின் ... புதல்வன் தாயே’’⁵

என்று ஐங்குறுநூறும் தலைவியின் கற்பு நிலையைக் கூறுவதாகும். தலைவன் தலைவியின் அன்பு, கற்புநிலை, முல்லை நில மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடு இவையனைத்தும் சமூகவியல் நடைமுறையாக இருந்தாலும் புலவர்களின் கற்பனைத் திறத்தினால், அவை சுவை சார்ந்த புனைவுகளாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

வினையும் முல்லைப்பூவும்

சங்ககாலத்தில் முல்லைத்திணை மற்றும் மரபுதனில் கற்பு நிலையின் குறியீடாக இருந்தது முல்லைப்பூ ஆகும்.

“தலைவன் தலைவியுடன் உடனுறையும் காலத்து தலைவி
மனமகிழ்ச்சியுடன் முல்லைப் பூவினைச் சூடியுள்ளாள்”⁶

தலைவன் வினைவயிற் காரணமாகப் பிரியுமிடத்து முல்லைப்பூதனைச் சூடிட எண்ணினாலும் ஊராரின் அலருக்குப் பயந்து பூவினைச் சூடுவதில்லை. அவ்விடத்து மணம் வீசாத முல்லைப்பூவாக உள்ளது.

“இன்றைய காலத்தும் ஆடவர்கள் பலர் பொருள் நோக்கம்
கொண்டு சில பல ஆண்டுகள் தங்களுடைய மனையாளைப்
பிரிந்துச் செல்வதைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம்”⁷

என்கிறார் பேராசிரியர் முனிஸ்வரர். இவருடையக் கூற்று மிக்க ஏற்புடையதாகும். தொழிலின் காரணமாக சமுதாயத்தில் பிரிவானது இன்றும் நிகழ்ந்து வருகிறது.

அறவழியில் பொருளிட்டல்

மனிதன் வாழ்வதற்கு அடிப்படைத் தேவைகளில் ஒன்று பொருள் ஈட்டுதல் ஆகும். எந்தவொரு மனிதனும் தான் செய்கின்ற தொழிலின் முதன்மை நோக்கம் பொருளிட்டச் செய்தலாகும். மனித வாழ்க்கையில் பொருளில்லாமல் எந்தவொரு நிலையினையும் அடைய முடியாது. ஏனெனில் அகப்புற வாழ்க்கையின் வளமைக்குப் பொருளாதாரம் காரணமாக அமைகிறது. புறவாழ்க்கையின் அதிக சிறப்பு பொருளினாலே வருகிறது.

“பொருளீட்டுதற்குப் பண்டையத் தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக அறவழியினில் தொழில்கள் பல செய்து வந்துள்ளனர். தீய வழியினில் பொருளீட்டாமல், திறனறிந்து முறைமையுடன் பொருள் ஈட்டுதலே அறத்தையும் இன்பத்தையும் தரவல்லது”⁸

என்று கூறுகின்றார் வள்ளுவர். இதனை,

“அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்”⁹

என்கிறார். மேலும்,

“அருள்இல்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை பொருள்இல்லார்க்கு
இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு”¹⁰

என்ற குறளிலும் அருள் இல்லாதவர்க்கு மேலுலகினில் மட்டும்தான் இடமில்லை. ஆனால் பொருள் இல்லாதவர்க்குத் தான் வாழ்கின்ற உலகினில் இடமில்லை என்று பொருட்செல்வத்தின் பயனையும் சிறப்பினையும் குறிப்பிடுகிறார். இதனிலிருந்து நோக்குமிடத்து, பொருள் வளத்தைக் கூட்ட வேண்டுமெனின் யாதனும் ஒரு கைத்தொழிலினையாவது கற்றுக் கொண்டு பொருள் வளத்தினை மேம்படுத்திட வேண்டும் என்ற எண்ணமானது மேலோங்குகிறது.

வாழ்க்கைநெறி

சங்ககாலத்தில் முல்லைத்திணையில் வாழ்ந்திட்ட மக்களின் வாழ்க்கை நெறியானது செம்மையானதாக இருந்துள்ளது.

“மனிதனாகப் பிறந்தவன் மனப்பக்குவம் அடைந்து பிறர்க்கெனவே தன்னை அர்ப்பணம் செய்து கொண்டு தெய்வ நிலைதனை அடைகிறான். இது மனம் வளரும் நிலை. சமுதாயத்தில் சமுதாயப் பங்கு கொள்ளத் தம்மை மறக்கும் நிலை உருவாகிறது”¹¹

இக்கூற்றிற்கு ஏற்ப முல்லைத்திணை மக்களின் வாழ்க்கைமுறையானது இருந்து வந்துள்ளது.

மனிதர்கள் முகம் மலர்ந்து, இன்சொல் பேசி வாழ்ந்திட்ட சிறந்த, பண்புடையத் திணை முல்லையாகும். ‘நன்றி மறவாமை’ என்பதும் தமிழனுக்குரிய சிறந்த பண்புநலன்களில் ஒன்று.

தினையளவு உதவி செய்திடினும் அது பனையளவாகக் கொள்ளப்பட்டு, மனிதன் நன்றி என்னும் உணர்வுடன் வாழ்ந்திட்டதை,

“துப்பிட்ட ஆலம்விதை சிறிது எனினும்

பெரியதாகும் தோற்றம் போலச்

செப்பிட்ட தினையளவு செய்தநன்றி

பனையளவாய்ச் சிறந்து தோன்றும்”¹²

என்கிறது அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள். மனிதநேயமும் இன்சொல்லும் நன்றி மறவாமையுடன் வாழ்ந்திட்ட மக்களிடத்து பொறுமை என்னும் பண்பும் சேர்ந்து இருந்துள்ளது.

1. தலைவன் வினைமேற் செல்லுமிடத்து அவனிடத்துப் பொறுமையும்
2. தலைவனைப் பிரிந்து வாடிய தலைவி வரும்வரைப் பொறுமைக் காத்தும் வாழ்ந்துள்ளனர்.

காடும் காடுச் சார்ந்த பகுதியுமாக இருப்பதினால் முல்லை நிலத்தினில் அதிகப்படியான பூக்கள் விளைந்துள்ளன. அதனால் முல்லைத் திணைக்குரியப் பெரும்பொழுதாக கார்க்காலமும் சிறுபொழுதாக மாலை நேரமும் இருந்து வந்துள்ளன. முல்லை நிலத்து மக்கள் ஆயர்களாகவும் உள்ளனர்.

முல்லைத் திணைதனில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, அவனின் வரவை எதிர்நோக்கி அவனது பிரிவிற்காக ஏங்குபவளாக உள்ளாள்.

தலைவி, ஓதல், தூது, போர் காரணமாக மற்றும் பொருள் தேடும் தொழிலின் காரணமாகத் தலைவனைப் பிரியுமிடத்து பல அவலநிலைக்கு ஆளாகிறாள். ‘ஏதேனும் ஒரு பருவநிலையைக் குறிப்பிட்டுச் செல்லும் தலைவன் அதாவது (கார்காலம், கூதிர்க்காலம், இளவேனிற்காலம்) அப்பருவ காலத்தின் போது வராதவிடத்து,

“அவளுடைய எண்ணங்களில் பல்வேறுவிதமான சிந்தனைகள் எழுகின்றன. தலைவியின் கவலை, தோழியை வெகுவாகத் துன்புறுத்துகிறது”¹³

என்று காட்சிப்படுத்தியுள்ளனர். இதன்வழி ஆய்ந்தோமானால் கூதிர்காலமும் இளவேனிற் பருவமும் முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளன.

கார்காலத்தின் சிறப்பு

1. குளிர்ந்த மழைமேகங்களின் வருகை
2. மேகங்களின் மின்னல் - முழவு, இடியேறு
3. மாமழைப் பொழிதல்
4. வெண்ணிற முல்லையும் செந்நிற முல்லையும் மலர்ந்து மணம் வீசுதல்
5. பொன்னிறக் கொன்றையும் குருந்தும் மலர்தல்
6. ஏனைய மலர்கள் இதழ்கள் விரித்தல்
7. காயாம் பூக்களும் மலலின் கழுத்தும்
8. வண்டுகள் மலரினில் தேன் உண்ணுதல்
9. ஆண்மான்களும் பெண்மான்களும் நீரைக் குடித்தல்

10. மழைக்காலத்தினில் இடையர்குல மக்கள் தங்களில் செம்மறி
கானத்தினில் தங்கிவிடுதல்

11. ஆண்யானைகள் பெண்யானைகளுடன் தங்கி இருத்தல்

போன்றவைக் கார்காலத்தின் சிறப்பினை உரைப்பதாக சங்கப் பாடல்களில்
காணப்படுகின்றன.

கூதிர்காலத்தின் சிறப்பு

1. வாடைக்காற்றினது வருகை
2. கார்காலத்திற்குப் பின்னர் வரும் குளிர்ச்சியுடன் கூடிய ஊதைக்காற்று
கூதிர்கால வருகையை உரைப்பது
3. சேற்று நிலங்கள், காடுகளில் தங்கியுள்ள பறவையினங்களுக்குக்
கூதிர்காலம் துன்பம் தருவதாய் அமைவது.
4. நீரிலுள்ள மலர்களை அசைத்தும் நுண்ணிய முள்ளையுடைய ஈங்கை
மலர்களை உதிர்த்தும் வாடைக்காற்றுப் போன்ற காட்சிகளைக்
காட்சிப்படுத்துதல் முல்லைநிலத்தின் கூதிர்காலத் தன்மையின்
சிறப்புரைப்பதாக உள்ளது.

“கானப் பறவைக் கலகலவெனும் ஓசையிலும்

காட்டு மரங்களிடைக் காட்டும் இசைகளிலும்

அற்றுநீ ரோசை அருவி யொலியின் ஓசை

நீலப் பெருங்கடலெந் நேரமுமே தானிசைக்கும்

மானுடப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினால்”¹⁴

என்ற பாரதியாரின் குயில்பாட்டு கார்காலம், கூதிர்காலம், மாலை வேளை
ஆகியவற்றை நன்கு காட்சிப்படுத்துவனவாகும். அத்தகு, சிறப்புமிகு
கூதிர்காலத்தின் வருகை, நிகழ்வுகள் என்றனைத்தும் முல்லைத்திணையில்
அழகுற இடம்பெற்றுள்ளன.

அகத்திணையின் இயல்பு

பண்டைத் தமிழர்கள் வாழ்ந்த நிலமானது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று ஐந்து வகைகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளதைத் தொல்காப்பியத்தின்வழி அறியமுடிகிறது.

“தொல்காப்பியர் உலகினிலுள்ள காட்சிப்பொருள், மற்றும் கருத்துப் பொருளின் இரண்டையும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்று மூன்று வகைகளாகப் பகுத்துள்ளார். இப்பகுப்பின் அடிப்படையில்தான் மேற்கூறிய ஐவகை நிலங்களில் வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்க்கைமுறையானது மூன்று பகுப்பினைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது”¹⁵

என்ற பேரா.அன்புசிவா அவர்களின் கூற்று தொல்காப்பியரின் அகத்திணையியல் பற்றிய சிந்தனை மக்களின் சமூக வாழ்வியல் பதிப்பிற்கு அடிப்படையானது என்பதைக் காணமுடிகிறது. மேலும்,

“ஐவகை நிலங்களிலும் இயற்கைப் பொருட்கள், தொழில்கள், பழக்கவழக்கங்கள் என்பவை வெவ்வேறாக இருந்துள்ளன”¹⁶

என்கிறார். அவ்வகையில் முல்லைத்திணையில் முதல், கரு, உரிப்பொருட்களுடன் நிலம் சார்ந்த மக்களின் வாழ்வியல், பண்பாட்டுக் கூறுகள், தொழில்கள் இவற்றையும் சிறப்புறக் காணமுடிகிறது.

முல்லையும் குடும்ப அரசும்

ஐந்து திணைகளில் முல்லைத்திணையானது குடும்பம், அரசு போன்றவைத் தோன்றுவதற்கு முதல் நிலைக்களனாக இருந்து வந்துள்ளது.

1. ஆநிரைகளைப் பேணுதல்
2. காத்து, வளர்த்து விற்பனை செய்தல்

என்ற சூழலில் சமுதாயமாக முல்லைநிலம் இருந்துள்ளது. சமுதாயம் வளர்ச்சி தனிமனிதருக்கான சுதந்திரம் என்ற நிலைகளுடன் பயன்கள் பல பெற்றிட முனைதலும் காணப்பட்டுள்ளன. ஆதிகாலத்திய மக்களின் முதல் நாகரீக வளர்ச்சி முல்லைத்திணையில் தோற்றம் பெற்றுள்ளதுடன் அவர்களுடைய உடைமைகளாகக் கருதப்பெற்ற ஆநிரைகள் போற்றப்பட்டுள்ளன. அம்முல்லை நிலத்தில்,

“தலைமைப் பதவியும் அதனை முன் எடுத்துச் செல்ல,
வாரசூரிமையும் தோன்றலாயின”¹⁷

என்கிறார் அன்புசிவா. இக்கூற்று முல்லைத்திணையின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கின்றன.

கற்பு எனும் ஒழுக்கம்

முல்லைத்திணையின் ‘கற்புநெறி’ சிறப்புற பாடப்பட்டுள்ளது. கணவன் பிரிந்து சென்றவிடத்துத் தவறு ஏதும் நிகழாமல், தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்குரிய ஆயுதமாகக் ‘கற்புநெறி’ பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. கற்புநெறி சமுதாயத்தில் சிறந்த ஒழுக்கமாக உருவாகுவதற்கு முல்லை நிலமே அடிப்படையாக இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. வள்ளுவரின் கூற்றிற்கேற்ப,

“அழ்நின் ஒழுக்கி அறன்இழுக்கா இல்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து”¹⁸

மற்றவரையும் அறநெறியில் ஒழுகச் செய்து, தானும் அறம் தவறாத இல்வாழ்க்கையை வாழச் செய்பவர்கள், தவம் செய்பவர்களுடைய செயலினை விட மேலானவர்கள் என்கிறார். அத்தகு சிறப்புமிகு நன்னெறிதனை முதன்முதலில் போதித்த, கடைபிடித்த திணையாக முல்லைத்திணை இருந்துள்ளது. இதனை,

“முல்லைத்திணையின் ஒழுக்க முறைமையே சமூகத்தின் கற்புதிணை ஒழுக்கமாக அமைந்துள்ளது”¹⁹

என்கிறார் சசிவல்லி. இவருடைய கூற்று முல்லைத்திணையின் கற்புநெறி ஒழுக்கத்தின் சிறப்பினை மெய்ப்பிப்பதாக உள்ளது.

முல்லைத்திணையும் அரசும்

முல்லை நிலமானது அரசு தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘முல்லை நிலத்தின் அரசும் சிறப்பும்’ என்பது பற்றி ந.சி.கந்தையா குறிப்பிடுகையில்,

“முல்லை நிலத்தில் மிகப் பல ஆடுமாடுகளை வைத்திருக்கும் ஒரு குடும்பத்தவரின் தந்தையானவர் செல்வத்தால் அடையக் கூடிய எல்லா முதன்மைகளையும் செல்வங்களையும் பெற்றுள்ளான். நிலங்களைச் சிறு சிறு கூறுகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு ஆடுமாடுகளை மேய்ப்பதற்குரிய வாய்ப்புகள் குறையும் என்பதினால் பல குடும்பங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஓரிடத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். பல குடும்பங்களுக்கு ஒரு தலைவன் இருந்து வந்துள்ளான். அவன் தலைமைப் பண்பு கொண்டவனாக தலைமை வகித்துள்ளான். ஆதியில் அரசன் தோன்றுவதற்கு இம்முறைமையே காரணமாக அமைந்துள்ளது”²⁰

என்ற கூற்றினில் முல்லைத்திணை மக்களின் செல்வச் செழிப்பு, தலைமைப் பண்பு, வாழ்க்கை முறைமைகள் புலனாவதுடன், ஆநிறைக் காத்தல், மேய்த்தல், வளர்த்தல் என்ற தொழிலும் புலனாகிறது.

முல்லை நிலக் காடுகளின் சிறப்பு

ஐவகை திணைகளில் ‘காடும் காடுச் சார்ந்த இடமும்’ முல்லையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மக்களின் வாழ்வியலுடன் இரண்டறக் கலந்ததாக இக்காடு இடம்பெற்றுள்ளது. குறிஞ்சி நிலக் காட்டினைப் போன்று

அல்லாமல், நெருக்கடிகள் இல்லாத இளங்காடுகளாகக் காணப்பட்டுள்ளன.
இதனை இராசமாணிக்கனார்,

“குறிஞ்சிக்காடு போன்று மரச்செறிவுடையன அன்று; இளங்காடு
என்று சொல்லும் முறைமையினில் அமைந்த நிலப்பகுதி.
ஆடுமாடுகளின் மேய்ச்சல் நிலம் நிறைந்திருக்கும். மல்லிகை,
முல்லை, வீடவு, தளவம் ஆகிய செடிகொடிகள் நிறைந்திருந்தன.
இங்கு வாழ்ந்த ஆயரும், ஆய்ச்சியரும் முல்லை மலர்களைச் சூடிக்
கொண்டனர். ஆதலினால் இந்திலம் முல்லை எனப் பெயர்
கொண்டது”²¹

என்கிறார். இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிட்டதிலிருந்து, முல்லையின் நில
அமைப்பு, மக்கள், காடுகளின் சிறப்பு, செடிகொடிகள் அனைத்தையும்
உணரமுடிகிறது.

காடும் காடுச் சார்ந்த இடமுமாகிய முல்லையில் கார்காலத்தின்
சிறப்பு, வருணனை மழைப்பொழிவு, மாலையின் வருகை, தலைவன்
தலைவியின் நிலைமை அனைத்தும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில்
எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அன்பு சிவம் அவர்கள்,

“முல்லைநிலம் கார்காலத்தினில் செழித்து விளங்கும் தன்மையை
ஐங்குறுநூற்றின் ‘புறவணிப்பத்து’ என்ற பகுதியானது சிறப்பாகச்
சித்திரிக்கிறது. முல்லைநிலத்தினில் பருவமழை நன்கு பெய்தது.
கால்நடைகளை மேட்டுநிலத்தினில் மேய விட்டனர். குளிரினில்
நடுங்கிய கரங்களை நெருப்பினில் காட்டி, சூடு உண்டாக்கிக்
கொண்டனர்”²²

என்கிறார். கார்காலம் முல்லைநிலத்து மக்களுக்குக் குளிரினைத் தருவதாய்
அமைந்துள்ளது. நெடுநல்வாடையிலும் காணமுடிகிறது.

“வாடைக் காற்றினது மிகுதியினால் குரங்குகள் குளிரால் நடுங்கின.
பசுக்கள் கன்றுகளுக்குப் பால் தர மறுத்ததுடன் கன்றுகளை எட்டி
உதைத்தன. மழைநீர் விரைந்துப் பாய்கையில் மீன்கள், அதை
எதிர்த்துப் பயணித்தன. அவற்றைப் பிடித்துவிட கொக்குகளும்
நாரைகளும் காத்திருந்தன”²³

என்று காட்சிப்படுத்துகிறது நெடுநல்வாடை.

“மா மேயல் மறப்ப மந்தி கூர
பறவை படிவன வீழ, கறவை
கன்றுகோள் ஒழிய கடிய வீசி
குன்று குளிர்ப்பன்ன கூதிர்ப் பானான்”²⁴

என்பதில் குளிரின் தன்மை. ஆடு, மாடு, குதிரைகள் போன்றவற்றைக்
கட்டுப்படுத்துவதற்காக ஆயர்கள் எப்போதும் கைகளில் கோலினை
உடையவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர்.

முல்லையின் கருப்பொருள்

முல்லை நிலத்திற்குரிய தெய்வமாகத் தொல்காப்பியர் திருமலைக்
காட்டுகிறார். முல்லைத் திணையின் அமைகின்ற மழையின் வரவு
திருமலைக் குறிப்பதாய் உள்ளது. திருமாலின் மேனியின் அழகும்
இயல்பும் சிரிப்பும் மழையின் வருணனையுடன் பொருத்தமுடையதாக
முல்லைப்பாட்டு அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியர்,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்”²⁵

என்பதில் முல்லை நிலத்தின் காடுகளும், காடுகளில் கார்காலத்தின்போது
முகிழ்கின்ற மலரின் சிறப்பினையும் காட்டுகிறது. ஐங்குறுநூற்றில்,

“நார் நயந்து எய்தும் முல்லை”²⁶

என்பது இதனை உணர்த்துகிறது. நறுமணமும் தூய்மையும் வெண்மையும் கொண்ட முல்லை மலர்கள் சங்ககால மக்களின் வாழ்விலும், வழிபாட்டிலும் அதீத இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. இதனை,

“நெல்லோடு நாழி கொண்ட - நறுவீ முல்லை

அரும்பனிற் அலரி தூஉய்க்கைத் தொழுது”²⁷

என்கிறது முல்லைப்பாட்டு. மங்கலச் சின்னமாக முல்லை மலர் இடம்பெற்றுள்ளது. முல்லை மலரினை நெல்லோடு நீரினில் கலந்து அந்நீரினால் நீராட்டியுள்ளனர். மேலும் கற்பின் திறத்தையும் அறத்தையும் உரைக்க முல்லை மலர் குறிக்கப் பெற்றுள்ளதை அகநானூறு,

“முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியன்”²⁸

என்றும்

“முல்லை சான்ற கற்பின் குறுமகள்”²⁹

என்றும் குறிக்கிறது. பண்டைய மக்களின் வாழ்வில் முல்லை நிலம் அதிக இடம்பிடித்துள்ளது.

முல்லை - தமிழ்ப் பேரகராதி தரும் விளக்கம்

‘முல்லை’ என்ற சொல்லுக்குக் கழகத் தமிழ் பேரகராதி. பின்வருமாறு விளக்கம் தந்துள்ளது. முல்லை என்பது,

1. கொடிவரை
2. காட்டு மல்லிகை
3. முல்லை நிலத்தின் உரிப்பொருளான ‘இருத்தல்’
4. கற்புநெறி
5. வெற்றி
6. முல்லைக்குழல்
7. முல்லைப்பாட்டு”³⁰

முதலானப் பொருளைத் தந்துள்ளது. இவ்வகையான பொருளையும் பெற்று வந்த முல்லை எனும் சொல் கற்புநெறி, பூக்கள் இரண்டுவிதமான நிலைப்பாட்டினில் சங்க இலக்கியத்தில் அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

“காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி

மாலை மலருமிந் நோய்” ³¹

எனும் குறட்பாவினுள் காலையில் அரும்பத் தொடங்கி மாலையில் மலருகின்ற காமநோயானது முல்லை மலரைப் போன்றது என்பது பாடுபொருளாகியுள்ளது.

“காமம் என்னும் கருத்துப் பொருளைக் காட்சிப் பொருளாக நம்

கண்முன் கொண்டு வந்து காட்டுகிறார் வள்ளுவர்” ³²

என்ற மா.தயாநிதி அவர்களின் கூற்றுப்படி ஆய்ந்தோமானால் முல்லை என்ற சொல்லானது மலர் என்ற அடிப்படையில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது.

“பெயல் பொழிந்த சிறுபுன் மாலை” ³³

என்ற முல்லைப்பாட்டினில் அரும்புகள் மலர்ந்த முல்லைப் பூக்களை நெல்லின் மீது தூவி இறைவனை வழிப்பட்டனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது.

முல்லைத் திணையில் தொழில்கள்

முல்லைத்திணையில் தொழில்களானது காடும் காடு சார்ந்த இடமும் என்பதால் அதனைச் சார்ந்த தொழில்கள் நடைபெற்றுள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள்வழி காணமுடிகிறது.

1. போர்க்களத் தொழில்
2. வினைமேற் செல்லுதல்
3. ஆநிரைகளை வளர்த்தல்
4. காவல் தொழில்
5. நகைகள் செய்தல்

போன்ற பலத் தொழில்களைச் செய்து வந்துள்ளனர். தலைவன் பொருள்வயிற் காரணமாக தலைவியைப் பிரிந்து செல்கின்ற நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

போர்க்களத் தொழில்

சங்ககாலத்தில் மக்கள் பொதுநலம் மிக்கவர்களாக நாட்டிற்காகப் போர்த்தொழில் செய்யக் கூடியவர்களாகவும் அறம் சார்ந்த நன்மைகள் பலவற்றைச் செய்யக் கூடியவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர்.

“மக்கள் நெறி பிறழ்விடத்து சமுதாய நெறியானது முறைமையாகப்
பின்பற்றப்படாமல் முறைத் தவறிய வாழ்வாக அமைந்துவிடக்
கூடும் என்பதினால் நல்லோர்கள் பலர் கூடி, சமூக நன்மையைக்
கருத்தில் கொண்டு காலங்காலமாக நன்மையைச் செய்தலை
மட்டுமே ஊக்குவித்து காத்து வந்துள்ளனர்”³⁴

என்ற ஜீவா அவர்களின் கூற்று, பண்டைய கால மக்களின் நல்வினைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். சமூக நலனைக் கருத்தில்கொண்டு, நாட்டுக்காக முல்லைத் திணை மக்கள் போர்க்களத்திற்குச் சென்று போர் புரிந்துள்ளனர். தமிழனின் சிறந்த வாழ்வானது,

“புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் ஆயர்விலர்
அன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யாளே”³⁵

என்ற கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதியின் ‘உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்’ என்ற புறநானூற்றுப் பாடலானது எக்காலத்திற்கும் சான்றாய் இருந்து வருகிறது. பண்புடைய, நல்வழிப்பட்ட சமுதாயத்தை வள்ளுவரின் வாய்மொழியினாலும் உணரமுடிகிறது.

“அன்றறிவாம் என்னாது அறம்செய்க மற்றது

பொன்னுங்கால் பொன்றாத் துணை”³⁶

என்ற குறட்பாவினில் புறநானூற்றில் கூறியது போன்று, மக்கள் தான் வாழ்கின்றக் காலத்தில் சுயநலமின்றி பொதுநலச் சிந்தனையுடன் உழைத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு இருப்பவர்களினால் இவ்வுலகம் நிலைத்து நீடித்து இருக்கிறது என்பதைப் போற்றிய வள்ளுவப் பெருந்தகை,

“இளமை முதலே மனிதன் அறநெறியுடன் நடந்து கொள்ளுதல்

வேண்டும். அப்போதுதான் அவனது உயிரானது உய்திப் பெறும்”³⁷

என்கிறார். இத்தகு அறம் சார்ந்த வாழ்வில் எவ்வித எதிர்பார்ப்புகளுமின்றி தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர்கள் சங்ககால மனிதர்களாவர்.

பொதுவாழ்வில் ஈடுபாடுக் கொண்டு தேசநலன் கருதி தலைவியைப் பிரிந்து தலைவன் காதல் மிகுதியுடன் போர்க்களத்தில் வீரனாகப் பங்கு கொண்டு தொழில் புரிந்ததை மதுரைக் காமக்கனி நப்பாலத்தனார் என்னும் புலவர்,

“உலகுஉடன் நிழற்றிய தொலையா வெண்குடை

கடல்போல் தானை, கலிமா, வழுதி

வென்றுஅமர் உழந்த வியன்பெரும் பாசறைச்

சென்றுவினை முடித்தனம் ஆயின் இன்றே”³⁸

என்று பாடியுள்ளார். பாண்டிய மன்னன் உலகம் யாவற்றையும் அறத்துடன் செய்கின்ற ஆட்சியானது கெடுதல் ஏதுமில்லாதது. அறம் செய்கின்ற வெண்கொற்றக் குடையினை உடையவன். அவனது படைகள் கடல் போன்ற சேனைகளையும் செருக்குடன் கூடிய குதிரைகளைக் கொண்டது. பகை வென்ற அரிய பெரிய பாசறையின்கண்ணே யாம் மேற்கொண்ட போர்வினைதனைச் செவ்வனே செய்து முடித்து வருகிறோம் என்று கூறுகிறான் தலைவன்.

யாருக்கும் அஞ்சிடாத துணிவும் தெளிவான அறிவும் அறத்துடன் கூடிய அன்பும் மிக்கவர்களான முல்லைத்திணை ஆண்கள் போர்த் தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவியைப் பிரிந்து சென்றவிடத்து துன்பம் அதிகம் இருந்தவிடத்தும் அதை துன்பமாகக் கருதிடாமல், செய்கின்ற தொழிலை இன்பமாக நினைத்து வாழ்ந்திட்ட வீரமறவர்களாக சங்ககால மக்கள் இருந்துள்ளனர். இதனை,

“இன்னாமை இன்பம் எனக்கொளின் ஆகுந்தன்

ஒன்னர் விழையஞ் சிறப்பு”³⁹

என்கிறார் வள்ளுவர். தனக்கு எவ்வளவு துன்பம் வந்தாலும் அதனை இன்பமாகக் கருதிட்டு தான் மேற்கொண்ட தொழிலைச் செய்கின்றவன் எதிரிகளாலும், பகைமையினராலும் விரும்பப் படுகின்றவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

முல்லைத்திணையோடு இயைபுடைய புறவொழுக்கமாக வஞ்சி காணப்படுகிறது. தொல்காப்பியர்,

“வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே”⁴⁰

என்கிறார். தன்னுடைய நாட்டிற்கும் அடுத்த நாட்டிற்கும் இடைப்பட்ட நிலத்தைத் தனதாக்கிட நினைத்து இன்றைய காலத்தினில் பாகிஸ்தான், சீனா போன்ற நாடுகள் எல்லை ஆக்கிரமிப்பை நிகழ்த்துவது போன்று பண்டையக் காலத்திலும் ஒரு அரசன் மற்றொரு அரசனின் எல்லையைக் கைப்பற்றுதல் இருந்து வந்துள்ளது. அதனால் எழுந்த போர்தனில் சங்ககால வீரர்கள் பலர் போரினைப் புரிவதைத் தொழிலாக மேற்கொண்டிருந்தனர். இதனை,

“எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்தன்

அஞ்சுகதத் தலைசென்று அடல்குறித் தன்றே”⁴¹

என்கிறார் தொல்காப்பியர். முல்லைத் திணையில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி காட்டினில் வசிப்பது போன்று பாசறையின்கண் தலைவனும் காட்டினில் வசித்து வருவதைக் காணமுடிகிறது.

“கல்தோய்த்து உடுத்த படிவப் பார்ப்பான்

முக்கோல் அசைநிலை கடுப்ப, நல்போர்

ஓடா வல்வில் தூணி நாற்று

கூடம் குத்திக் கயிறுவாங்கு இருக்கை”⁴²

என்பதினுள் வீரர்கள் தங்குகின்ற படைவீடுகளின் அமைப்பும் கூறப்பட்டுள்ளது. மூன்று கோல்கள் சேர இணைத்து அதன் மீது துணிகளைத் தொங்கவிட்டு, படைவீடுகளை அமைக்கின்றனர். இம்முக்கோலான

“நூலே கரகம் முக்கோல் மனையே

ஆயுங் காலை அந்தணர்க்குரிய”⁴³

என்ற நூற்பாவினில் தொல்காப்பியர் இம்முக்கோலானது அந்தணர்களுக்குரியது என்கிறார். அத்தகைய முக்கோலினை உடையதாய்

முல்லைத்திணை வீரர்கள் தங்குகின்ற பாசறையானது இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. மேலும், கடலைகளானது ஒருசேர திரண்டு எழுந்து பாண்டிய நாட்டின் மண்ணைக் கைக்கொண்டதால் நாட்டின் பெரும்பான்மையானப் பகுதியானது அழிந்துபட்டது. இதனைக் கண்டு அஞ்சிடாத பாண்டிய மன்னன் துணிவுடன் செயல்பட்டு, இயற்கையின் இன்னல்களைத் தாண்டி, தமது நாட்டினை விரிவுப்படுத்திட எண்ணி, சேரர், சோழர்களுடையப் படைகளை வென்று செயல்பட்டுள்ளான். இதனை,

“மலிதிரை ஊர்ந்து தன் மண் கடல் வெளவலின்
மெலிவு இன்றி, மேஞ்சென்று மேவார் நாடு இடம்
புலியொடு வில் நீக்கி, புகழ்பொறித்த கிளர்கெல்லை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்”⁴⁴

என்று புலிக்கொடியையும் விற்கொடிகளையும் நீக்கி விட்டு தன்னுடைய மீன் கொடியைப் பறக்கவிட்டான் என்பதிலிருந்து முல்லைத்திணை வீரர்களின் சிறப்பினைக் கலித்தொகையின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

பாசறைக்கண் இருக்கும் தலைமகனின் நிலைமை

தொழிலின் காரணமாகப் போர்ப் புரிதற்குச் சென்றபோதிலும் தலைவனின் மனம் முழுவதும் தலைவியின் காதல் உள்ளத்தையே நினைத்தவாறு இருக்கிறது என்பதைப் பறைசாற்றும் முல்லைத்திணைப் பாடல்,

“முல்லை நாறுங் கூந்தல் கமழ்கொள
நல்ல காண்குவ மாது யோயே
பாசறை யருந்தொழி லுதவிநம்
காதனன் னாட்டுப் போதரும் பொழுதே”⁴⁵

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில்,

“வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிந்தோன் பருவவரவீன்கண் உருவு
வெளிப்பட்டுழிப் புலம்பி நின்றது; உதவி என்றலின் வேந்தற்கு
உற்றுழியாயிற்று”⁴⁶

என்கிறார்.

பாசறையில் போர்த்தொழில் புரியும் தலைவனின் உள்ள மிகுதி
முழுமையிலும் தலைவியின் நினைவுகள் இடம்பெற்றிருப்பது
சிறப்பிற்குரியதாகும். இதனைப்போன்று, எழுச்சியுடன் நடந்து செல்கின்ற
நடையினை உடைய பகைவரைக் கோவிக்கும் யானைகளின் கூட்டமானது
இரவுப்பொழுதின்போது தம்மைச் சூழ்ந்து நிற்க,

“பகைவர்களுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தும்படி வந்து தங்கிய
யானைக் கூட்டத்தை அடித்து விரட்டி, பகைவர்களுக்கு அச்சத்தை
உண்டாக்கும்படி மிகப்பெரிய படைகளைக் கொண்ட, மிக்க
சினத்தையுடைய அரசனது பாசறையில் உள்ளவராகிய நம்
காதலர்”⁴⁷

என்று பருவங்கண்டு வன்புறை எதிர்கொண்ட தலைவி தோழிக்குக்
கூறியதும் தோழி பதிலுரைத்ததுமாய் அகநானூற்றின் முல்லைத்திணைப்
பாடல் காணப்படுகிறது.

“பேர்இசை முழக்கமொடு சிறந்துநனி மயங்கி
கூதிர்நின் றன்றால் பொழுதே! காதலர்
நம்நிலை அறியார் ஆயினும் தம்நிலை
அறிந்தனர் கொல்லோ தாமே - ஓங்குநடைக்
காய்சின யானைக் கங்குல் சூழ
அஞ்சுவர இறுத்த தானை
வெஞ்சின வேந்தன் பாசறை யாரே”⁴⁸

என்று தலைவனின் போர்த்தொழில்தனையும் தலைவியின் காதல் உணர்வையும் பாடியுள்ளார். உம்பற்காட்டு இளங்கண்ணனார் எனும் புலவர். முல்லைத்திணை தலைவர்கள் நாட்டிற்காகப் போர்த்தொழில் புரிந்ததை அறியமுடிகிறது.

போர்த்தொழிலை மேற்கொண்டு சென்ற தலைவன் பகையினில் வென்று வெற்றிவாகைதனைச் சூடிய பின்பு ஊருக்குத் திரும்புகிறான். அவ்விடத்து தேர்ப்பாகனுக்கு உரைப்பதாய்,

“ஓடா நல்ஹ்று உரிவை தைஇய
ஆடுகொள் முரசம் இழுமென முழங்க
நாடுதிறைக் கொண்டனம் ஆயின் - பாக”⁴⁹

என்பதினில்,

“புறங்காட்டி ஓடாத கொல்லும் தொழில்தனை உடைய வீரமிக்க
ஏற்றினது தோலை - மயிர் சீவாமற் கொண்ட போர்த்த முரசம்
ஒலிக்கப் பகைவரை வென்று அவர்தம் நாட்டினையேத் திறையாகக்
கொண்டோம்”⁵⁰

என்கிறான். பகைவரைக் கண்டு அஞ்சிட்டு, புறமுதுகிட்டு ஓடிச் செல்பவர்கள் நாங்கள் அல்ல, எங்களுடைய வீரம் பகைவரையே அச்சம் கொள்ளச் செய்யும். எங்களுடைய போர் முரசானது வெற்றி முரசாக ஒலிக்கிறது. வெற்றிக்கானப் பரிசாக பகைவனது நாட்டினையே திறையாகக் கொண்டோம் என்று வீரமுழக்கமிட்டு போரினது வெற்றியினைத் தேர்ப்பாகனுக்கு உரைக்கிறான் தலைவன். வீரமிக்க போர்த்தொழில் புரிந்த முல்லைத்திணை தலைவனைப் பற்றி மதுரைக்கூத்தனார் அழகுபட பாடியுள்ளார். தலைவனின் வீரம்,

“தோற்றமும் புறத்துத் தொழிலும் ஆகாத்து மற்று

உள்ளுறு தருமம் உண்மையும் மாறிச்”⁵¹

என்பதற்கிணங்க காட்டப்பட்டுள்ளது. வீரம் நிறைந்த மனிதர்களின் உள்ளுணர்வுதனில் அருளும் நிரம்பப் பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

“.... அரசன்

உறுதியா நம்பினன்; சிறிதும் பிறழான்

வெளுத்ததெல்லாம் பாலெனும் மெய்ம்மை

உள்ளத்தான் களங்கம் ஓரான்”⁵²

என்பது முல்லைத்திணை மக்களின் மீது அரசன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையைக் காட்டுகிறது. யானைப் படையிலுள்ள யானைகளுக்குத் தீங்கரும்பு, நெற்கதிர்கட்டு, அதிமதுரத்தின் தழைகள் கொடுக்கப்படுகிறது. முல்லைத்திணை மக்கள் மிக்க செல்வச் செழிப்பு உடையவராக இருந்துள்ளனர். யானையின் மொழிகளைக் கற்றுத் தெரிந்தவர்களாக இளைஞர்கள் இருந்துள்ளதை,

“உவலைக் கூரை ஒழுகிய தெருவில்

கவலை முற்றம் காவல் நின்ற

தேம்படு கவுள சிறுகண் யானை

ஓங்குநிலைக் கரும்பொடு கதிர்மிடைத்து யாத்த”⁵³

எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. போர்த்தொழிலுக்காக யானையைப் பயிற்றுவிக்கும் தொழில்தனை மேற்கொள்பவரை,

“அங்கையந் தலத்தினால் அப்புது

..... ஆதுஐ எனக்

கொங்கலர் கண்ணியான் கொம்மைதான்

..... கொட்டலும்

பொங்கிய உவகையிற் பொலிந்துமாக் களிறவன்

தங்கிய பயிர்த்தொழில் தடக்கையாற் செய்ததோ”⁵⁴

என வருகின்ற சீவகசிந்தாமணியின் பாடலைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது.
இதனைப் போன்று

“பெருவெளில் பிணிமார் விரவுமொழி பயிற்றும் பாகர்”⁵⁵

என்கிறது மலைப்படுகடாம்.

பண்டைத் தமிழகம் பல மன்னர்களால் ஆளப்பட்டு,
திணையமைப்புதனில் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. மக்கள் வீரத்திலும் தீரத்திலும்
பண்பாட்டு நோக்கிலும் ஓரினமாக செயல்பட்டு வந்துள்ளனர்.

“முரசு முழங்கு தானை மூவருங் கூடி

அரசவை இருந்த தோற்றம் போல”⁵⁶

என்ற சங்கப்பாடலின் வரிகள் இதனை மெய்ப்பிக்கின்றன. முடியுடை
மூவேந்தர்களும் கூடியிருந்த காட்சியினை உணர்வின் வடிவினால்
பாடியுள்ளார் புலவர். மேலும்,

“கொலைவாளினை எட்டா - மிகு

கொடியோர் செயல் அறவே”⁵⁷

என்ற பாரதிதாசனின் கவிதை வரிகளில் காணப்படுவது போன்று அறம்
சார்ந்த செயல்கள் அன்றி, ஏனைய தவறினைத் தட்டிக் கேட்டிடும் மாண்பு
கொண்டவர்களாகத் தமிழர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பது இங்கு
நினைவுகூரத்தக்கது ஆகும்.

நடுகல் நாட்டுதல்

போர்க்களத் தொழிலினை மேற்கொண்ட வீரர்கள் பலர்
இறந்துபடுமிடத்து, இறந்த மறவர்களின் நினைவாக அவர்களுக்கு ‘நடுகல்’
நாட்டப் பெற்றதை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில்,

“விழுத்தொடை மறவர் வில்விடத் தொலைந்தோர்

எழுத்துடை நடுகல்”⁵⁸

என்கிறது.

“துன்பம் செய்யும் தொடுத்தலையுடைய மறவர்”⁵⁹ என்கிறார் உ.வே.சாமிநாதய்யர். பண்டைத் தமிழ் மக்கள் வீரர்களாக இருந்து போரின்போது இறந்துபட்டவர்களைக் காவல் தெய்வங்களாக கருதினர். நடுகல்லின் அடுத்தநிலைப்பாடாக சிறந்த வீரர்களுக்கு சிலை வைக்கப்பட்டது. இந்தச் சிலையே நாளடைவில் காவல் தெய்வங்களாக வழிபாடு செய்யப்பட்டு போற்றப்பட்டு வந்தது இங்கு எண்ணத்தக்கதாகும்.

வினைமேற் செல்லுதல்

முல்லை நிலத் தலைவன் பொருளீட்டுதலின் பொருட்டு, சம்பாதித்திடும் பல தொழில்களை மேற்கொண்டு பிரிந்து செல்கிறான். ஆடவருக்குரிய பெருஞ்செயலாகச் செல்வம் சேர்த்தல் இருந்துள்ளது. அவ்வாறு வினைத்தொழிலைத் தலைவன் மேற்கொண்டவிடத்து தலைவியின் காதல் நினைவுகள் வெகுவாக வாட்டியுள்ளது. மனம் முழுவதும் தலைவியின் காதலை நினைத்தவாறு பொருள் சேர்த்தலை மேற்கொண்டுள்ளான் தலைவன். தொல்காப்பியரின் கூற்றிற்கிணங்க,

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே”⁶⁰

தலைவன் பொருளீட்டிடும் தொழில்தனை மேற்கொண்டுள்ளதை முல்லைத் திணை பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

“உள்ளினென் அல்லெனோ யானே, உள்ளி

நினைந்தனென் அல்லெனோ பெரிதேத நினைந்து

மருண்டனென் அல்லெனோ, உலகத்துப் பண்பே

நீடிய மராஅத்த கோடு தோய் மலிர் நிறை

இறைத்து உணச் சென்று அற்றாங்கு

அனைப் பெருங்காமம் ஈண்டு கடைக்கொளவே”⁶¹

என்னும் குறுந்தொகையின் முல்லைத்திணைப் பாடல்தனில்,

“வினைவயின் யாம் இருந்தபோது இடைவிடாது நும்மை
நினைத்தேன் அல்லவா? அங்ஙனம் எண்ணிய தோடமையால்
மீண்டும் மீண்டும் செய்யும் பொருளினும் நும் காம இன்பமே பெரிது
என நினைவு கூர்ந்தேன்”⁶²

என்று தலைவன் கூறுவதிலிருந்து சங்ககால ஆண்மக்கள் வெளியூர்,
வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று பொருளிட்டிடும் தொழில்தனை
மேற்கொண்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

“ஒருவர் எத்துணை நன்மை உடையவராயினும்
பொருளில்லையெனில் யாவரும் இகழ்வர்; அவரிடம் செல்வம்
இருந்தால் எல்லோரும் புகழ்வர்”⁶³

என்ற வள்ளுவ கருத்திற்கு இணங்கச் சங்ககால முல்லைத்திணை
ஆண்மக்கள் வாழ்வுக்கு வளம் சேர்த்தல் வேண்டியும் புகழ்மிக்க
வாழ்வுக்குச் செல்வம் தேவை என்பதாலும் ஒரு தொழிலாக வினைமேற்
செல்லுதலை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

“1. கவலையற்று மனையாளொடு இன்பம் துய்த்தல்

2. பிறரிடம் சென்று இரவாமை

3. தன்னிடம் வருகின்றவர்க்கு இல்லை என்று சொல்லாமை

4. சுற்றத்தினர்க்கு உதவுதல்

5. நண்பர்களின் கூட்டத்தினைப் பெருக்கிக் கொள்ளுதல்

6. தக்கவரின் தொண்டுக்கு உறுதுணையாதல்

7. பகைவர்களின் செருக்கை அடக்குதல்

8. அடங்காரையும் அழித்தல்

9.அடங்கி வந்தவர்க்குத் தண்ணளி செய்தல்

போன்றவைகளுடன்

10. எண்ணிய விதைதுனை முடித்தல்”⁶⁴

முதலியவைகள் ஆண்களுக்குரிய கட்டளைகளாக இருந்துள்ளது. ஆண்கள் பொருள்தேடும் தொழிலை மேற்கொள்வதற்கான அவசியத்தையும் முன்வைக்கிறது என்பார் வ.சுப.மாணிக்கனார்.

பல்வேறு தொழில்களை ஆண்மக்கள் மேற்கொண்டிருந்தாலும் பொருள் தேடும் தொழில் மட்டும் சாலச் சிறந்தது ஆகும். ஏனெனில்,

“நாடு காவற் பிரிவு, பகைவயிற் பிரிவு, தூதிற் பிரிவு, பரத்தையிற்
பிரிவு எனப் பலவகை உண்டு. இவற்றின் பொருள்வயிற் பிரிவானது
பரந்தது. எல்லோர்க்கும் உரியது. களவிற்கும் கற்பிற்கும்
பொதுவானது”⁶⁵

என்கிறார் வ.சுப.மாணிக்கம். பொருள்தேடும் தொழில்தனின் இன்றியமையாமையை இவை எடுத்தியம்புகிறது. மேலும்,

“ஒன்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு என்பொருள்
ஏனை இரண்டும் ஒருங்கு”⁶⁶

என்ற வள்ளுவரின் திருக்குறள்தனில்,

“சிறந்த வழியுடன் வந்த பொருளை மிகுதியாக தேடிக்
கொண்டவர்களுக்கு எண்ணப்படும் மற்றையவாகிய அறமும்
இன்பமும் ஒருங்கே வந்து சேரும் என்பது பொருளாகிறது”⁶⁷

அறத்தின் வழிதனில் நின்று பொருள் வளத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டவர்களுக்கு அனைத்துவிதமான இன்பமும் கிடைத்துள்ளது.

செல்வத்தை விரும்பி என்னைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் என்கண்ணும் தன்கண்ணும் உள்ள இளமையது அருமையை எண்ணிப் பார்த்திலர் என்று தலைவன் பொருளீட்டிடும் தொழிலை மேற்கொண்டவிட, புலம்பிடும் தலைவியின் மனநிலையை நன்கு எடுத்துரைப்பதாய் அமைந்துள்ளது குறுந்தொகைப்பாடல்.

“இளமை பாரார் வளம்நசைஇச் சென்றோர்

இவணும் வாரார் எவணரோ? என

பெயல் புறந்தந்த பூங்கொடி முல்லைத்

தொகுமுகை இலங்கு எயிறு ஆக

நகுமே - தோழி - நறுந்தண் காரே”⁶⁸

என்ற ஒக்கூர் மாசாத்தியாரின் பாடல்தனில் பொருள் சேர்த்திடும் தொழில்களின் மேன்மையைக் காணமுடிந்துள்ளது.

“முல்லைக்கு மழையைத் தருகின்ற மேகங்கள் தனக்கு பகையாய்

இருப்பதாகவும், முல்லை மலரின் நறுமையும் நீரினது

தன்மையையும் உடைய மேகங்கள்”⁶⁹

தலைவியின் துன்பத்தை அதிகப்படுத்துவதாய் இருக்குமிடத்து,

“பொருள்தேட விழைபவர்கள் இளமைப் பருவம் அருமையுடைத்து

என்னும் எண்ணத்தைப் பொருந்தாதவராய் இருத்தல் வேண்டும்”⁷⁰

என்பதில் பொருள் வளத்தைவிட இன்றியமையாதது இளமை வளம் என்ற கருத்தினை முன்வைத்தாலும் முல்லைத்திணை ஆண்களுக்கு பொருள்வளம் என்பது இன்றியமையாத ஒன்றாக இருந்துள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது. மேலும்,

“பொருளில்லான் இளமைபோல்

.... புல் என்றான்”⁷¹

என்கிறது குறிஞ்சிக்கலி. இளமைக்கும் வாழ்க்கையினது வளமைக்கும் பொருள்வளமானது அவசியமான ஒன்று என்பதைச் சங்கப் பாடல்களான முல்லைத்திணை பாடல்கள் நன்கு எடுத்துரைக்கின்றன.

வருவாய் ஈட்டல் என்பதுதான் பண்டைக் காலத்தில்,

1. பொருள் தேடுதல்
2. பொருள் வளம்
3. பொருள்வயிற் பிரிவு

என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. வருவாயினது முதன்மைப் பிரிவுகளாகத் திருவள்ளுவர் ஐந்தினைச் சுட்டியுள்ளார்.

1. ஆக்கல்
2. நுகர்வு
3. பொருள் மாற்று
4. பொருள் பங்கீடு
5. பொது நிதி

என்பவைகளாகும்.

ஆக்கல் என்பது,

பொருள் உற்பத்தி ஆகும்.

1. நிலம்
2. தொழில்
3. மூலதனம்
4. அமைப்பு

முதலியவற்றை எடுத்துரைக்கும் துறையாகும்.

நுகர்வு என்பது,

பலவகையானத் தேவைகளையும் விருப்பங்களையும் பெறுவதும்
பெறுவதற்கானக் காரணங்களைத் தூண்டக்கூடிய உணர்வுமாகும்.

பொருள்மாற்று என்பது

விற்பனைக் களம் என்பதாகும்.

1. பணம்
2. வங்கி
3. வெளிநாட்டு வாணிகம்

முதலியவற்றைக் குறிப்பதாகும்.

பொருள் பங்கீடு என்பது

செல்வத்தை உற்பத்திச் செய்வதற்குக் காரணமாக
இருந்தவற்றிற்குரிய பங்கினை அளிப்பதாகும்.

பொதுநிதியியல் என்பது

வரிக் கொள்கைகள் ஆகும்.

1. வரவு
2. செலவு செய்யும் முறைமை
3. பொதுமக்களிடமிருந்து கடன் வாங்குதல்

முதலியவற்றைக் குறிப்பதாகும். வள்ளுவர் இதனை,

“இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்லது அரசு”⁷²

என்கிறார்.

1. இயற்றல் - அரசு உருவாக்குவது
2. ஈட்டல் - அரசு பெறும் வருமானம் (நிலவரி, சுங்கவரி, நீர்வரி)
3. காத்தல் - நிதி நிர்வாகம் மற்றும் பெரும் வருவாயைப்

பாதுகாத்தலாகும்.

திருவள்ளுவரின் பொருள் ஈட்டல் வருவாய் கொள்கையானது மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் பொருளாதாரக் கொள்கையுடன் ஒத்து முடிந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

1. வருவாய் - Public Finance
2. நிதியாட்சி - Financial Administration
3. செலவு - Public Expenditure

என்று இணைத்துக் கூறுகின்றார் அறிஞர் டால்டன். இத்தகைய பொருளாதாரக் கொள்கையைத் தேவையைச் செலவினத்தை முன்னரே அறிந்து வைத்துள்ளான் சங்கத் தமிழன்.

“வளமழைப் பொழிந்த வால்நிறக் களரி

உள்தரு தன்வளி உறுதொறும் நிலவுளனத்

தொருமுகை விரித்த முடக்காற் பிடவின்

வைஏர் வால்எயிற்று”⁷³

வினைவயின் காரணமாகத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றவிடத்து அவளது நலன் அழிந்து பசலையுற்று துன்பமிகப் பெறுவாள் என்ற வேதனையைத் தேர்ப்பாகனிடத்தில் கூறுகிறான்.

தலைவியின் காதல் மிகுதியைவிடப் பொருளீட்டிடும் தொழிலானது முதன்மைப் பெற்றதாய் அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

வருமானத்தை ஈட்ட அறவழியே சிறந்தது என்ற கருத்தினை முன்வைக்கிறது திருக்குறள். மது, சூது, வரைவின் மகளிர் இவர்களை இகழ்ந்துரைத்து இவைகளின் மூலம் வருமானத்தை ஈட்டிடக் கூடாது என்பதை வள்ளுவர்,

“அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்த

தீதின்றி வந்த பொருள்”⁷⁴

என்கிறார். பொருளை ஈட்டுவதற்கான நெறிமுறை இதனில் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய சிறந்த முறைதனில் சங்ககால முல்லைத்திணை ஆடவர்கள் பொருளீட்டிடும் தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது.

**“இரவு நேரத்தில் வீருந்து வரினும் உவப்பவள் என் தலைவி; அவள்
என்சொற் கேட்டு இல்லத்தினின்று நல்லறம் செய்திடும்
கற்பினையும் மென்மையான இயல்பினையும் உடையவள்.
அத்தகைய காதலி தங்கியிருப்பது பொய்யாத வருவாயை உடைய
ஊரானது காட்டகத்தே அமைந்தது”**⁷⁵

என்கிறான் நற்றிணையில் வருகின்ற முல்லைநிலத் தலைவன்.

“வான் இருபு சொரிந்த வயங்கு பெயற் கடை நாள்

அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்

முல்லைச் சான்ற கற்பின்

மெல் இயற் குறுமகள் உறைவின் ஊரே”⁷⁶

என்ற இடைக்காடனாரின் பாடலில் தலைவன் பொருளீட்டிடும் தொழிலினை சிறப்புடன் செய்துள்ளதை நோக்க முடிகிறது. தலைவியின் காதல் மிகுதியையும் தலைவனின் அன்பினையும் தாண்டி பொருளீட்டிடும் தொழிலானது முதனிலைப் பெற்றுள்ளது.

பொருளில்லாதவர்க்கு இவ்வுலகினில் இன்பமயமான
வாழ்க்கையானது கிட்டாமல் போய்விடுகிறது. நிறைய பொருளுடையவர்கள்
இன்பமயமான வாழ்க்கைதனை நன்கு வாழ்கின்றனர். இதனை வள்ளுவர்,

“அருளில்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை பொருள்

இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு”⁷⁷

என்கிறார். சங்ககாலத் தலைவன் அதனாலேயே பொருளீட்டிடும்
தொழில்தனை நன்முறையில் செய்ததை முல்லைத்திணை பாடல்களைக்
கொண்டு உய்த்துணர முடிகிறது.

ஆநிரைகளை மேய்த்தல்

ஆயர்குல ஆண்கள் ஆநிரைகளை மேய்ப்பதற்கு இடம்விட்டு
இடம்பெயர்ந்து நெடுந்தாரம் மேய்க்கச் செல்வர். அவர்கள் வேலையின்
களைப்பு தெரியாமல் இருக்க கலைநயத்துடன் கூடிய இசைக்கருவிகள்
கொண்டு இசைக்கின்றனர்.

“பல் பூ மிடந்தை படலைக்கண்ணி

ஒன்று அமர் உடுக்கைக் கூழ் அர் இடையன்

கன்று அமர் நிரையோடு கானகத்து அல்கி

அம் நுண் அவிர் புகை கமழக் கைம் முயன்று

நெலி கோல் கொண்ட பெருவிறல் நெகிழிச்

செந் தீத் தோட்ட கருந் துளைக் குழலின்

.....

புலஆர் வியன் புலம் போகிமுன் உடுத்த”⁷⁸

என்ற பாடல் வரிகள் கன்றுகளை விரும்பும் ஆநிரைகளோடு காட்டில்
தங்கி, அழகிய நுட்பமாய் செய்யப்பட்ட புல்லாங்குழலினை இசைத்து

யாழினை மீட்டியும் ஆயர்குல ஆண்கள் தன் சோர்வினைப் போக்கியுள்ளனர். ஆநிரைகளும், பறவைகளும் இசையில் மயங்கி இன்பம் துய்க்கும் என்பதைக் காணமுடிகின்றது.

ஆநிரைகளை வளர்த்தல்

முல்லைத்திணை மக்களால் பெரிதும் விரும்பி செய்யப்பட்டத் தொழில் ஆநிரைகளை வளர்த்தலாகும். ஆநிரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்க்கை முறைமை அமைந்துள்ளன. ஆடு, மாடுகளை வளர்த்து, காத்து அதனின் உற்பத்தியினைப் பெருக்கி அதனால் கிடைத்திடும் தயிர், மோர், பால், வெண்ணெய் போன்ற பொருட்களை விற்பனைச் செய்து வந்துள்ளனர். ஆநிரைகளை வளர்த்தற்கும், வாழ்வியல் ஆதாரமான பொருளாதார உயர்வுக்கும் நன்றி கூறிடும்வண்ணம் விழா எடுத்தல், படையல் செய்தல், பலியிடுதல், ஏறு தழுவுதல் போன்றவை முல்லை நிலத்தினில் நடைபெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

ஏறு தழுவுதல்

ஆநிரைகளை நிறைய வளர்க்கும் தலைவியின் தந்தை, தன்னுடைய மகளை ஏறுதழுவிடும் ஒருவற்கு மணம் முடித்துக் கொடுப்பதை மன உறுதியாகக் கொண்டிருப்பதையும் ஏறு தழுவிடும் ஆண்மகனின் வீரத்தைப் பார்த்து காதல் கொண்டிடும் பெண்மகளிரையும் முல்லைத் திணை பாடல்களில் வெகுவாகக் காணமுடிந்துள்ளது.

ஆண்மகனுக்கான வீரத்தொழிலாக ஏறுதழுவுதல் அமையப் பெற்றுள்ளது. பரிசிலுடன் மணப்பெண்ணும் கிடைத்திட்ட மகிழ்ச்சியில் முல்லைத்திணை ஆண்மக்கள் இருந்துள்ளனர். இதனை,

“எருத்தோடு இமிலிடைத் தோன்றினன் தோன்றி

வருந்தினான் மன்ற அவ் ஏறு

ஏறு எவ்வம் காணா எழுந்தார் எவன்கொலோ

ஏறு உடை நல்லார் பகை?”⁷⁹

என்பதில் தலைவனான ஆயன் தலைவியைக் காதலித்து, அவன் பொருட்டு ஏறு தழுவிடும் விழாவில், அவளுக்காகக் கலந்து கொண்டு ஏற்றினைத் தழுவி வென்றான். இதனைக் கண்ட சுற்றத்தாரும் உறவினரும் மனம் மகிழ்ந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. பெண்கள் அனைவரும் பரணிலே அமர்ந்து கொண்டு ஏறு தழுவுதலைக் கண்டிட,

“எங்ஙனம் புழுதித் துகளானது எழுந்தது. ஆயர்கள் மார்புகளைக் காட்டி நின்றனர். ஏறுகளி் கொம்புகள் குத்துவதற்காகக் கீழே தாழ்ந்தன. தழுவினர் பலரும் கண்கலங்கிப் போய் நின்றனர். ஏறு தழுவிட வந்தவர்களில் ஒருவன் மிக்க வீரப்பத்தினால் பூமலிந்த நீலமணி போன்ற நெடிய தோளால் ஏற்றின் கழுத்தை இறுகத் தழுவினான். அதன் இமிலிடத்தே தோன்றி அவ்வேற்றைப் பெரிதும் வருந்தினான்”⁸⁰

என்பார் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன். ஏறு தழுவிடும்போது ஏற்படுகின்ற துன்பத்தையும் மணம் முகிழ்த்தற்குக் காரணமாய் இருந்தவிடத்து இன்பத்தையும் ஏறுதழுவிடும் தொழிலையும் தலைவன் பெற்றுள்ளான்.

முல்லைத்திணை மக்கள் மூன்று நிலைகளில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

1. ஆட்டிடையர்

2. பசுவிடையர்

3. கோவிடையர்

என்பதாகும். இப்பிரிவுகள் ஏறு தழுவிடுவதற்கோ, பெண்களைக் காதலித்து மணம் முடித்துக் கொள்வதற்கோ ஒரு போதும் தடையாக இருந்ததில்லை. மாறாக,

“முல்லைக்குமரன் முல்லைக்குமரியை மணக்க வேண்டின், அவள் பெற்றோர் வீடுக்கும் காளை ஏற்றினைச் சாடிப்பிடித்து இழுத்து தழுவி அடக்கிடுதல் வேண்டும். அத்தழுவதலில் நழுவிடினும் தழுவிடினும் வழுவிடினும் காதலி தன் மனைவியாகாள்”⁸¹

என்கிறார் வ.சுப.மாணிக்கம். காளைதனை அடக்கிடும் ஏறு தழுவதலை முல்லை நில மக்கள் பொழுதுபோக்காகவும் அஃறிணை உயிர்களின் மீதுக் கொண்ட அன்பினைப் பறைசாற்றுவதுமாய் இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும்,

“எல்லா இஃதொன்று கூறு, குறும்பிவர்
புல்லினத் தார்க்கும் குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்
கொல்லேறு கோடல் குறையெனக் கோவினத்தார்
பல்லேறு மெய்தார் தொழுஉ”⁸²

என்ற கலித்தொகைப் பாடலில் ஆயர்குடி இடைமகனாக இருக்கும் தலைவன் ஒருவன், இடைமகளாகியத் தலைவியை மணமுடிக்க வேண்டின் கட்டாயமாக அவன் ஏறுதழுவிடுதல் வேண்டும். ஏறுதழுவதல் முல்லை நில சமுதாய மரபாகக் காணப்படுவதை அறியமுடிகிறது. இவ்வொழுக்கத்தினால் காமத்தின் அளவு வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. காதலி அல்லது மனைவி விடுத்து வேறு ஒருத்தியை மணம் புரிய வேண்டிய தலைவன், அவளது காளையை அடக்க வேண்டும் என்ற செயல்பாட்டினை முல்லைத்திணை ஆடவர்கள் நன்கு அறிந்துள்ளனர்.

“உள்ளப் புணர்ச்சியின் அடிப்படையில் அமைந்த ஏறு தழுவதலையே
அகத்திணை கூறுகிறது. உலகியலை விடாதும் ஒத்த மணத்தை
விடாதும் மக்கட் காதலைப் புனைவது என்பதற்கு ஏறுதழுவதல்
துறை சிறந்த சான்றாகும்”⁸³

என்ற வ.சுப.மாணிக்கம் அவர்களுடைய கூற்று ஏறுதழுவிடும் தொழிலின்
சிறப்பினையும் காதலையும் எடுத்துக் கூறுவதாய் உள்ளது.

“ஓன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழாய்
இன்றெவன் என்னை எமர்கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் நெஞ்சு”⁸⁴

என்ற பாடலில்,

“இவன், இவனுக்கே நம் மகளானவள் உரியவள் என்று நம்
சுற்றத்தார் ஒரு நாள் வைத்து என்னைக் கொடுப்பது என்ன? எந்நாள்
ஏற்றை அணிந்தான் அணைக்க முயன்றான், முயன்று அதன்
கோட்டின்மேற் பாய்ந்தான், அந்நாளே அக்கணமே எனது
நெஞ்சினுள் பாய்ந்தான்”⁸⁵

என்று தலைவன் காளையை அடக்கிட பாயும் முன்னரே தலைவியின்
உள்ளம் காதல்வயப்பட்டது என்பதை உணர்த்துகிறது. ஏறு தழுவிடும்
தொழில் இன்று நடைபெறும் ஜல்லிக்கட்டுப் போட்டியினை எண்ண
முடிகிறது.

ஆடுகள் வளர்க்கும் முறை

ஆநிரைகளை வளர்க்கும் ஆயர்கள் ஆடுகளையும் வளர்த்து
வந்துள்ளனர். இல்லங்களில் இருக்கும் ஆயர்குலப் பெண்கள் ஆட்டினைப்
பேணிக் காப்பதைக் காணப்படுகிறது.

“முரண்தலை கழிந்த பின்றை மறிய

குளகு அரை யாத்த குறுங்கால் குரம்பைச்

செற்றை வாயில் செறிகழிக் கதவின்

கற்றை வேய்ந்த கழித் தலைச் சாம்பின்

அதனோன் துஞ்சும் காப்பின் உதள

நெடுந் தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றில்

கொடு முகத் துருவையொடு வெள்ளைச் சேர்க்கும்

இடுமுள் வேலி எருப்படுவரைப் பின்”⁸⁶

என்ற பாடல் வரிகள் ஆயர்கள் ஆடுகள் நின்றபடி தின்பதற்காகத் தழைகளைக் குடியின் குறுகிய காலில் கட்டியுள்ளனர். வரகு வைக்கோல் வைத்து வேயப்பட்ட காவல் கூடத்தில் ஆடுகளை நீண்ட தாம்புகளால் (தாம்புக்கயிறு) கட்டி வளர்ப்பர். கிடாய்கள், வெள்ளாடுகள், செம்பறியாடுகள் போன்ற ஆடுகளை வளர்த்து வந்தனர் என்பதைக் காணமுடிகின்றது.

மோர் விற்கும் தொழில்

ஐந்திணைகளிலும் இருந்து வந்த மக்களின் பழக்கம் என்பது தனிமனித இயல்பாக அமைந்துள்ளவையைக் குறிப்பதாகும்.

“பழக்கம் என்பது வாழ்க்கையை வாழத் தேவையான ஒன்றாகும்.

அவரவர்க்கு விரும்பிய மனநிறைவுதனை அவை தருகிறது.

பழக்கத்தின் தொடர்நிலைதான் வழக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

வழக்கமெனும் சொல் பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில்

சமூகச் செயல்களைக் குறிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது”⁸⁷

என்று கூற்று ஐந்திணைகளிலும் இருந்து வருகின்ற வாழ்க்கை நடைமுறைகளை எடுத்தியம்புவதாகும்.

குறிஞ்சித்திணையில் தினைப்புனம் காத்தல், தேனெடுத்தல்,

கிழங்கு எடுத்தல், விற்றல்

மருதத்திணையில்

1. விவசாயம் செய்தல்

2. ஊடுபயிரிடுதல்

3. பரத்தமையை நாடுதல்

முல்லைத்திணையில்

1. ஆநிரைகள் மேய்த்தல்

2. ஆநிரைகள் வளர்த்தல்

3. ஆநிரைகள் காத்தல்

4. பால் விற்றல்

5. நெய் விற்றல்

6. மோர் விற்றல்

போன்ற தொழில்கள் திணைகளுக்கு ஏற்றதொரு பழக்கவழக்கமாக பண்டையச் சமூகத்தில் காணப்பட்டுள்ளன.

“ஆயமகளிர்கள் புனத்தில் கன்றுகளை மேய்த்துக் கட்டுவர்.

ஆநிரைகளை மேய்க்கும் தந்தைக்கும் தமர்க்கும் உணவுக் கொண்டு

செல்வர். தாம் மணக்க விரும்பிய காதலனின் மாலையைக்

கூந்தலுக்குள் மறைவாகச் சூடிக் கொண்டு வெண்ணெய் தேய்த்துக்

கொள்வர்”⁸⁸

என்ற கூற்றானது முல்லை நில மக்களின் பழக்கவழக்கத்தினை

எடுத்துரைப்பதுடன் அங்கு நடைபெற்ற (அ) மோர் விற்றல்

(ஆ)வெண்ணெய் விற்றல் ஆகிய தொழில்களைக் குறிக்கிறது.

மோர் விற்கும் முறைமை

ஆநிரைகளை வளர்க்கும் ஆயர்க்குலப் பெண்கள் பால், மோர், தயிர் விற்பதன் மூலம் தம் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்திருக்கின்றனர்.

“நள் இருள் விடியல் புள் எழப்போகி
புலி குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி
ஆம்பி வால் முகை அன்ன கூம்பு முகிழ்
உறை அமை தீம் தயிர் கலக்கி நுரைதெரிந்து
புகர் வாய்க் குழிசி பூஞ் சுமட்டு இரீஇ
நாள் மோர் மாறும் நல்மா மேனி”⁸⁹

என்ற பாடல் வரிகள் செறிந்த இருள் நீங்கும் விடியற்காலத்தில் பறவைகள் எழும்போதே ஆயர்குலப் பெண்கள் எழும் தன்மை கொண்டவர்கள். புலியின் முழக்கம் போன்றே மத்தினை இழுத்து தயிரைக் கடைந்து வெண்ணை எடுத்த மோரினைத் தயிர் படிந்த பானையில் விட்டு தலைச் சும்மாட்டின் மீது வைத்துக் கொண்டு விற்பனைச் செய்துள்ளனர் மாமை நிறப் பெண்கள் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

“குடத்துப் பால் உறையாமையும்
குவி இமில் ஏற்றின்
மடக் கண் நீர் சோர்தலும்
உறியில் வெண்ணெய் உருகாமையும்
மறி முடங்கி ஆடாமையும்
மான் மணி நிலத்து அற்று வீழ்தலும்”⁹⁰

என்றச் சிலப்பதிகாரப் பாடல் வரிகள் எதிர்மறையான செயலைக் குறிப்பதாக இருந்தாலும் ஆயர்குல மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளன. முல்லை நில மக்கள் செய்த தொழிலினைக் குறிக்கின்றது.

மோரைக் கொடுத்து மாற்றுப் பொருள் வாங்குதல்

வேற்று நில மக்களிடம் மோரை விற்று பொன், தானியம், கன்று, பசுக்கள் வாங்கியதையும் முல்லை நில மக்களின் வாழ்வியலைக் கூறுவதைக் காணலாம்.

“அளைவிலை உணவின் கிளை உடன் அருத்தி

நெய்விலைக் கட்டிப் பசும் பொன் கொள்ளான்

எருமை நல் ஆன்கரு நாகு பெறுதும்

மடி வாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின்

இருங்கிளை ஞெண்டின் சிறு பார்ப்பு அன்ன

பசுந் தினை மூரல் பாலொடும் பெறுகுவீர்”⁹¹

என்ற பாடல் வரிகள் ஆய்ச்சியர் மோர் விற்றதால் உண்டான நெல் முதலியவற்றால் சுற்றத்தார் எல்லோரையும் உண்ணும்படி செய்து பின்னர்த் தான் நெய்யை விற்கும் விலைக்கு மாற்றுப் பொருளைப் பெறுவர் என்பதைக் காணலாகிறது.

மோர் விற்கும் ஆயமகளின் காதல்

ஆநிரைகளையும் அதன் கன்றுகளையும் புனத்தினில் மேய்த்துக் கட்டும்போது, தலைவன் மீது உண்டான காதலினால் தலைவன் குடியப் பூவினை மறைத்தும் எண்ணெய் தேய்த்தும் தலை வாரிக் கொண்டும் ஆயமகளிர் மோர் விற்கச் செல்கின்றனர். மோருக்கு இணையாக ஊறுகாயும் கொடுத்து விற்பனை செய்ததைப் போன்று, குறிஞ்சித் திணையில் வாழ்ந்திட்ட குறமகளிர்கள் அந்த மோரினை உண்டும், தெய்வங்களுக்கு ஆயமகளிர் தரும் பாலினைப் பயன்படுத்தியும், முருகனைப் பாடுவது போன்று காதலனைப் பாடுவதும், திருமணம் கைக்கூடியப் பிறகு தெய்வத்திற்குப் பலியிடுவதனை,

“சாந்த மரத்தின் இயன்ற உலக்கையால்
ஐவன வெண்ணெல் அறை உரலுள் பெய்து இருவாம்
ஐயனை ஏத்துவாம் போல”⁹²

என்ற கலித்தொகைப் பாடலின் மூலமும்

“நிலை உயர் கடவுட்குக் கடம்பூண்டு தன்மாட்டுப்
பலசூழும் மனத்தோடு பைதலேன் யான்”⁹³

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் ஆயமகளிர் காதலும், மோர் விற்பனைச் செய்வதும், ஊறுகாய் மோருக்குத் துணையாகக் கொடுப்பதையும் தெய்வங்களைப் பாடுவதுப் போன்று காதலைப் பாடுவதும் தெய்வங்களுக்கு பால் கொடுத்ததையும் காட்டுகிறது.

குதிரைகள் வளர்த்தல்

ஆநிரைகள் வளர்த்தலுடன் முல்லைத்திணை மக்கள் ஒரு இடம்விட்டு இடம் செல்வதற்குக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டத் தேரினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனால் முல்லைத்திணை மக்கள் குதிரை வளர்ப்பில் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டினையும் காணமுடிகிறது.

“மாட மாண்நகர்ப் பாடுஅமை சேக்கை
துனிதீர் கொள்கைநம் காதலி இனிதுற
பாசறை வருத்தம் வீட, நீயும்
மின்னு நிமிர்ந்தன்ன பொன்னியற் புனைபடை
கொய்சுவல் புரவி கைகவர் வயங்கு”⁹⁴

என்ற மதுரை அறுவைவாணிகள் இளவேட்டனாரின் பாடலில், பொன்னால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்கள் பூட்டப்பட்ட புரவியில் தலைவன் தலைவியைக் காண்பதற்கு விரைந்து வருவதையும்

“புல்லி ஆற்றாப் புரையோட் காண
வன்பு தெரிந்து ஊர்மதி வலவ - நின்
புள் இயற் கலிமா பூண்ட தேரே”⁹⁵

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் வினைமுடிந்து மீளும் தலைவன்,
தலைவியைக் காண்பதற்கு,

“நின் பறவைகள் போலும் நிலந்தீண்டாத விரைந்த செலவினைக்
கொண்ட குதிரைகள் பூட்டிய தேரினை கடிவாளத்தினைச்
செலுத்துவாயாக”⁹⁶

என்று பாகனுக்கு உரைப்பது குதிரைகளை விரைந்து செலுத்தக்கூடிய
தொழில்நுட்பம் என்பது தெரிகிறது.

குதிரைகள் வளர்த்துள்ளமை பாகன்கள் குதிரை ஓட்டிகளாகத்
தொழில் புரிந்துள்ளமையைப் பார்க்க முடிகிறது.

“நுண்பரி வண்கயிறு இயக்கி நின்
வண்பரி நெடுந்தேர் கடவுமதி விரைந்தே”⁹⁷

என்பதில் ‘நுண்ணிய புரிகளால் திரிக்கப்பட்ட உறுதியான கயிற்றினை
இயக்கி, குதிரைகள் பூட்டிய தேரினை இயக்குவாயாக’ என்று பாகனுக்குத்
தலைவன் கூறுவதை,

“கடும் பரி நெடுந்தேர்க் கால் வல் புரவி”⁹⁸

என்பதில் வலிய கால்களை உடைய நெடிய தேரினில் பூட்டப்பட்ட
குதிரைகள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

காவல் தொழில்

சங்க இலக்கியத்தின் முக்கியப் பாடுபொருளாக காதலும் வீரமும்
அமைந்துள்ளது. வீரத்தினைப் பற்றி பாடிடும் புலவர்கள் காதலைப்
பாடிடத் தவறியதில்லை. காதலை மட்டும் பாட நினைத்தவர்கள்

தலைவனின் வீரத்தையும் இணைத்து தான் பாடியுள்ளனர். அந்தளவிற்குக் காதலும் வீரமும் கலந்து நின்றுள்ளன. சங்ககாலத் தலைவன் நாட்டிற்காக காவல் தொழில்தனை மேற்கொண்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கிய முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் காணமுடிந்துள்ளது.

“தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்

செல்வரும் சேர்வது நாடு” ⁹⁹

எனும் குறட்பாவில் வள்ளுவர் நாட்டினில் வாழ்கின்ற மக்கள் இருக்க வேண்டிய முறைமைப் பற்றி பேசியுள்ளார். மேலும்,

“இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்

வல்லரணம் நாட்டிற்கு உறுப்பு” ¹⁰⁰

என்ற குறளானது மக்கள் வாழ்கின்ற இடம் பெருமைப்படத் தக்கதொரு நிலையினில் மன்னனுக்கு அமைதல் வேண்டும் என்பதுடன்,

“குன்றாத விளையுளைச் செய்வோரும் அறவோரும் கேடில்லாத

செல்வமுடையவரும் ஒருங்கே வாழ்வதே நாடாகும்” ¹⁰¹

என்கிறார் பரிமேலழகர்.

பிற உயர்திணைகளுடன் சேர்தல் தொழிலானது இயையாமையின் இவ்விடத்து

விளையுள் - என்பது உழவரையும்

குன்றாமை - வறுமையின்மையையும்

அறவோர் - துறந்தோர், தீவினைச் செய்யாதவர், பற்று நீக்கியவர்

கேடில்லாத செல்வமுடையவர் - வணிகர், அந்தணர்க்கும், அரசனுக்கும் வாழ்வார்க்கும் பொருள் வாய்த்தல் என்று பெறப்பட்டுள்ளது. நாடு என்பதை நன்முறையில் விளக்கிடும் இலக்கணமாக இவை இடம்பெற்றுள்ளது.

இத்தகைய சிறப்புமிகு நாட்டினைச் சங்ககால மக்கள் காவல்புரிந்து
காத்து வந்துள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

பண்டைய கால அரசர்கள்,

1. அரண்மனைகளுக்குக் காவல்
2. நீர் நிலைகளுக்கு அரண்
3. நிலங்களுக்கு அரண்
4. மலைகளுக்கு அரண்
5. காடுகளுக்கு அரண்

என்றெல்லாம் பிரித்து காவல் தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

“காட்டினிடத்து வேடர்கள் காவற்தொழிலைச் செய்திடும்
பொருட்டு, பரண்கள் அமைத்து அதனில் தங்கிடுவர்”¹⁰²

என்ற செய்தியினுடன் அத்தகைய பரண்களை எல்லாம் அழித்துவிட்டு,
போர் மேற்சென்றிடும் பகைநாட்டரசன் அவனது வீரர்கள், பரண்கள்
இருந்த இடங்களில் பாசறைகள் அமைத்துக் கொள்வதையும்
காணமுடிகிறது. காவலானது,

“மணிநீரும் மண்ணு மலையும் அணிநிறற்
காடும் உடையது அரண்”¹⁰³

என்ற குறட்பாவினைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது. அரண் என்பதற்கு,

1. கோட்டை	2. காவற்காடு
3. மதில்	4. வேலி
5. கவசம்	6. பாதுகாப்பு
7. கதவு	8. மஞ்சம்
9. செருப்பு	10. கருஞ்சீரகம்” ¹⁰⁴

போன்ற பல பொருட்கள் உண்டு.

அரணித்தல் என்பது

“1. காவல் தொழில் செய்தல்

2. உரத்தல்

3. சிறப்பித்தல்

4. மறைந்திருத்தல்

5. ஆட்சிபுரிதல்

6. காத்தல்”¹⁰⁵

என்று பொருள் கூறுகிறது கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி. மேலும்,

காவல் என்பதற்கு,

“1. சிறப்பிக்கை

2. முறைப்பு

3. வைப்பு

4. சேமிப்பு

என்பவைகளுடன்,

1. அரண்	2. கவசம்	3. காத்தல்
4. சிறைச்சாலை	5. மதில்	6. வேலி
7. பாதுகாப்பு	8. காவலாளி	9. சிறை
10. பரண்	11. காக்கப்படும் நாடு	12. ஏமம்
13. ஒம்படை	14. நடி	15. கட்டு
16. கதவம்	17. கதவு	18. கழுது
19. காப்பு	20. சேவல்	21. சேமம்” ¹⁰⁶

என்று பொருளுரைப்பதாய் இடம்பெற்றுள்ளது.

காவற் பிரிவு என்பது

தலைவன் நாடுதலைக் காத்திடும் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து காவற்பணியினை மேற்கொள்ளுவதைக் குறிக்கும் பிரிவு காவற்பிரிவு ஆகும். இவையே காவற்தொழிலாக அமைகிறது.

“கான்யாறு தழீஇய அகல்நெடும் புறவில்
சேண்நாறு பிடவமொடு பைம்புதல் எருக்கி
வேட்டுப்புழை அருப்பம் மாட்டி காட்ட
இடுமுட் புரிசை ஏமுற வளைஇ
படுநீர்ப் புணரியின் பரந்த பாடி”¹⁰⁷

என்று காவற்தொழில் புரிந்திடும் வீரர்களின் பாசறை இயல்பினை எடுத்துக் காட்டுகிறது. முல்லைப்பாட்டு. காவற்தொழில் புரிந்த வேட்டுவர்களின் பரண்களை அழித்து பாசறை அமைந்துள்ளதை,

“கல்தோய்த்து உடுத்த படிவப் பார்ப்பான்
முக்கோல் அசைநிலைக் கடுப்ப நல்போர்
ஓடாவல்வில் தூணி நாற்றி
கூடம் குத்திக் கயிறுவாங்கு இருக்கைப்
பூந்தலைக் குந்தம் குத்தி கிடுகுநிரைத்து
வாங்குவில் அரணம் அரணம் ஆக”¹⁰⁸

என்ற வரிகளின் மூலம் காவற்தொழில்தனின் இயல்பினை உணரமுடிகிறது.

நகைகள் செய்தல்

ஆயமகள் ஒருத்தி அரசனுக்குப் படைத்துணையாகச் செல்கின்ற தலைவன் ஒருவனை விரும்புகின்றாள். அவன் வினைமுடிந்து வெற்றிக் களிப்புடன் தலைவியைக் காணுதற்குத் திரும்புகிறான்.

“வெண்ணிறமுடைய வெள்ளாட்டினது குட்டிகளானது புதரிடத்துப்
படர்ந்துள்ள காய்ந்த அவரையினையுடைய பொய்த்தோல் போன்ற
உள்ளீடு இல்லாத வயிற்றையுடைய, தாழ்ந்து தொங்கும்
செவியையுடைய, புல்லிய தலையினையுடைய அக்குட்டியானது
சிறுவர்களுடன் கூடித் துள்ளிக் குதித்து செல்கிறது” ¹⁰⁹

என்ற கூற்று முல்லைநில மக்கள் அஃறிணை உயிர்களின் மீது
கொண்டிருந்த அளவுக் கடந்த பாசத்தைக் காட்டுகிறது.

“நல் நால்கு பூண்ட கடும்பரி நெடுந்தேர்
வாங்குசினை பொலிய ஏறி; புதல
பூங்கொடி அவரைப் பொய் அதன் அன்ன
உள்ளில் வயிற்ற, வெள்ளை வெண்மறி” ¹¹⁰

என்ற மதுரை மருதன் இளநாகனாரின் பாடலில் அறியமுடிகிறது.

“சீறூர் பல பிறக்கு ஒழிய, மாலை
இனிது செய்தனையால் - எந்தை
பனிவார் கண்ணன் பலபுலந்து உறையும்
ஆய்தொடி அரிவை கூந்தற்
போது குரல் அணிய வேய்தந்தாயே” ¹¹¹

என்ற வரிகள் தலைவனை எண்ணி வருத்தமுறும் தலைவியை அழகிய
நேர்ந்த வேலைப்பாடுகள் அமைந்த கை வளையல்தனை அணிந்து
கொள்ளுமாறும் அவளுடைய கூந்தலில் மலர்ச்சூடி அலங்கரிக்கவும்
செய்த தலைவனைக் காணமுடிகிறது.

முல்லைத்திணைப் பெண்கள், அணிந்துள்ள வளையல்கள்,
நகைகளைக் காணுமிடத்து பால், மோர், தயிர் விற்பனைச்
செய்துள்ளதுடன், அணிகலன்கள் செய்யும் தொழிலும் நடைபெற்றதையும்
அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

❖ முல்லைத்திணை என்பது 'இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்' என்ற உரிப்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. 'இரக்க உணர்வு' மேலோங்கி தலைவி ஆற்றியிருக்கிறாள். தலைவன் தொழிலின் காரணமாக காத்திருக்கும் இடத்து (1) உறுப்பு நலனழிதல் (2)கண்ணீர் விடுதல் (3) தெய்வக் கற்புடன் வாழ்தல் என்ற நிலைகளைத் தலைவிப் பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

❖ தொழிலின் காரணமாக தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்தவிடத்து, சமுதாயம் தூற்றுகின்ற அலருக்கு அஞ்சுகின்றதையும் தொழில் முறையானது,

(அ) ஓதல்

(ஆ) தூது

(இ) காவல்

(ஈ) பகைமையின் பொருட்டு

(உ) போரின் காரணமாக

(ஊ) பொருளீட்டுதல்

போன்ற பல காரணங்களால் தொழிலை மேற்கொண்டு தலைவன் பிரிந்து செல்கின்றான்.

❖ வினையின் காரணமாகத் தலைவன் பிரிந்து சென்றவிடத்து, கற்பு நெறியுடன் இருக்கும் தலைவியின் சிறப்பு முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் முழுவதிலும் காணப்படுகிறது.

- ❖ முல்லைத்திணையில் தொடங்கப்பட்டப் பொருள் தேடல் பணி இன்று வரை மனையாளைப் பிரிந்து வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று தலைவன் பொருளீட்டிடும் தொழில் நடந்து வருகிறது.
- ❖ முல்லைத்திணையில் வாழ்ந்திட்ட ஆண்கள், பெண்கள் இருவருமே மனதளவில் பக்குவப்பட்டவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர்.
- ❖ திணையளவு உதவியாயினும் அவை பனையளவாகக் கொள்ளப்பட்டு நன்றியுணர்வுடன் முல்லைத்திணை மக்கள் இருந்ததைக் காணமுடிகிறது. அஃறிணை உயிர்களான ஆக்கள், எருதுகள், குதிரைகள் போன்றவற்றின் மீது கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டால் அறியமுடிகிறது.
- ❖ முல்லைத்திணையில் வெகுவாகப் பாடப்பட்டுள்ளது கார்காலத்தின் சிறப்பும், கூதிர்கால வருணனைகளும் ஆகும். தொழிலின் நிமித்தமாகப் பிரிந்துச் சென்ற தலைவன் தலைவியிடத்து மிகுந்த அன்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளான்.

1. ஆநிரைகள் வளர்த்தல்
2. ஆநிரைகளைப் பாதுகாத்தல்
3. ஆநிரைகளை விற்பனைச் செய்தல்
4. பால், மோர் விற்பனை

போன்ற பல நிலைகளில் தொழில் புரிந்து அரசின் பொருளாதார நிலையினை உயர்த்துபவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

- ❖ முல்லைத்திணையின் சிறப்பு, கற்பு ஒழுக்க நிலைமை, நிலத்தின் அமைப்பு, மக்களின் ஈகை, பண்பாடு என்ற அனைத்து கூறுகளிலும் காணப்பட்ட தொழில் சார்ந்த அறம் சிறப்புற பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

- ❖ ஏறு தழுவுதல், மணம் முடித்தல், காளைகளைப் பேணுதல் முல்லை நில ஆடவர்களின் விருப்பத் தொழிலாக இருந்துள்ளது.
- ❖ பெண்கள் நன்கு உடையணிந்து முல்லைப்பூவினைச் சூடி, கை நிறைய பொன்னால் செய்யப்பட்ட வளையல்கள் அணிந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். முல்லைத்திணையில் நெசவுத் தொழிலும், பொற்கொல்லர்களும் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.
- ❖ பண்டமாற்று முறைமை, நுகர்வு, உற்பத்தி, பொருள் பங்கீடு, ஆக்கல் என்ற அடிப்படையில் தொழில்கள் நடைபெற்றுள்ளன.
- ❖ போர்த்தொழில், காவர்த்தொழில், பொருள்வினைமேற் செல்லல் போன்ற காரணங்களின்போது ஏற்பட்ட இன்னல்களை முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன.
- ❖ முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் முழுமையிலும் ஆயர்களும், ஆயமகளிரும், ஆநிரைகளைக் கொண்டு வாழ்ந்திட்ட முறை, பொருளாதார நிலை, காதல், வீரம், விற்பனைச் செய்யப்பட்ட பொருள்கள் என்று முல்லைத்திணையின் பண்பாட்டு ஒழுக்கம் சமூகத்திற்கு என்றென்றும் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கும் என்பது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

❧

சான்றெண் விளக்கம்

1. www.tamil koodal.com / 2011 April
2. மேற்படி
3. குறுந்தொகை, பா.எ. 24
4. அகம், பா.எ. 214
5. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 442
6. முனிஸ்வரர், சங்க இலக்கிய ஆய்வு, / www.tamil authors.com
7. மேற்படி, www.tamil authors.com
8. மு.வ. (உ.ஆ.), திருக்குறள், ப. 443
9. திருக்குறள், பொருட்பால், கூழியல், குறள். எ. 754
10. மேற்படி, எ. 247
11. சு.பாலச்சந்திரன், இலக்கியத் திறனாய்வியல், ப. 241
12. அகம், பா.எ. 341
13. சாமுண்டீஸ்வரி, சங்க இலக்கிய ஆய்வு / www.malai tamil.com
14. பாரதியார், குயில்பாட்டு, பா.வ. 28-32
15. அன்பு சிவா, சங்க இலக்கிய கட்டுரைகள் / www.wikipedia.com
16. மேற்படி / www.wikipedia.com
17. மேற்படி / www.wikipedia.com
18. திருக்குறள், அறத்துப்பால், பாயிரவியல் குறள். எ. 18
19. சசிவல்லி, சங்க இலக்கிய கட்டுரைகள் / www.tamil authors.com
20. ந.சி.கந்தையா, முல்லையும் குடும்பமும் அரசும் / www.tamil authors.com
21. இராசமாணிக்கம், முல்லை நிலக் காடுகள் / www.open reading room.com
22. அன்பு சிவம், சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் / www.tamil authors.com
23. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம் (உ.ஆ.), நெடுநல்வாடை, ப. 185
24. நெடுநல்வாடை, பா.வ. 0-14
25. தொல்.பொருள், நூ.எ. 36
26. அகம். பா.எ. 280
27. முல்லைப்பாட்டு, பா.வ. 8-9
28. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.வ. 71
29. பதிற்றுப்பத்து, பா. 19

30. கழகத் தமிழ் பேரகராதி, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், ப. 450
31. திருக்குறள், பொருட்பால், குடியியல், குறள். எ. 1227
32. வான்புகழ் (கட்டுரைத்தொகுப்பு), பாண்டிச்சேரி பல்லைக்கழக வெளியீடு, ப.866
33. முல்லைப்பாட்டு, பா.வ. 6
34. அ.ஜீவா, சங்க இலக்கியத்தில் திருக்குறள், ப. 204
35. புறநானூறு, பா.எ. 42
36. திருக்குறள், அறத்துப்பால், பாயிரவியல், குறள். எ. 36
37. திருக்குறள் புதிய உரை, பூம்புகார் பதிப்பகம், ப. 132
38. அகம், பா.எ. 204
39. திருக்குறள், பொருட்பால், அரசியல், குறள். எ. 630
40. தொல்.புறத். நூ. 61
41. மேற்படி, நூ. 63
42. முல்லைப்பாட்டு, பா.வ. 36-40
43. தொல்.மரபியல், நூ. 20
44. கலித்தொகை, பா.எ. 104
45. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 446
46. உ.வே.சா. (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 207
47. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), அகநானூறு, ப. 982
48. அகநானூறு, பா.எ. 264
49. மேற்படி, பா.எ. 334
50. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா. 982
51. பாரதியார் கவிதைகள், ப. 157
52. சு.பாலச்சந்திரன், இலக்கியத் திறனாய்வியல், ப. 163
53. முல்லைப்பாட்டு, பா.வ. 29-32
54. திருத்தக்கத் தேவர், சீவகசிந்தாமணி, பா.எ. 1834
55. மலைபடுகடாம், பா.வ. 121
56. பொருநராற்றுப்படை, பா.வ. 54-55
57. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப. 110
58. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 352
59. உ.வே.சா. (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 202
60. தொல்.பொருள். நூ. 67

61. குறுந்தொகை, பா.எ. 99
62. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), குறுந்தொகை, பா. 241
63. மேற்படி, ப. 242
64. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 73
65. மேற்படி, ப. 73
66. திருக்குறள், பொருட்பால், கூழியல், குறள். எ. 760
67. திருக்குறள் புதிய உரை, பூம்புகார்ப் பதிப்பகம், ப. 158
68. குறுந்தொகை, பா.எ. 126
69. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), குறுந்தொகை, ப. 296
70. மேற்படி, ப. 296
71. கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, பா.எ. 1.
72. திருக்குறள், காமத்துப்பால், இரவு, குறள். எ. 1051
73. அகநானூறு, பா.எ. 344
74. திருக்குறள், பொருட்பால், கூழியல், குறள். எ. 754
75. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), நற்றிணை, ப. 261
76. நற்றிணை, பா.எ. 142
77. திருக்குறள், அறத்துப்பால், அருளுடைமை, குறள். 247
78. அ.மாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், ப. 420
79. கலித்தொகை, பா.எ. 102
80. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), கலித்தொகை, ப. 448
81. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 144
82. கலித்தொகை, பா.எ. 107
83. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 146
84. கலித்தொகை, பா.எ. 105
85. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 147
86. அ.மாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், ப. 419
87. www.tamil.koodal.com/ April 2011
88. மேற்படி
89. அ.மாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், ப. 419
90. ஞா.மாணிக்கவாசகன் (உ.ஆ.), சிலப்பதிகாரம், ப. 305-306.
91. அ.மாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், பக். 419 - 420
92. கலித்., பா.எ. 43

93. மேற்படி, பா.எ. 46
94. அகம், பா. எ. 124
95. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 486
96. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 1048
97. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 489
98. மேற்படி, பா.எ. 422
99. திருக்குறள், பொருட்பால், நாடு, குறள். எ. 731
100. மேற்படி, எ. 737
101. பரிமேலழகர் (உ.ஆ.), திருக்குறள், ப. 492
102. வீ.நாகராசன் (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், ப. 338
103. திருக்குறள், பொருட்பால், அரண், குறள். எ. 742
104. கழகத் தமிழ் பேரகராதி, ப. 33
105. மேற்படி, ப. 37
106. மேற்படி, ப. 38
- 107 முல்லைப்பாட்டு, பா.வ. 24-28
- 108 மேற்படி, பா.வ. 29-34
- 109 கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), அகநானூறு, ப. 317
- 110 அகம், பா. எ. 104
- 111 மேற்படி, பா.எ. 104

மருதத்திணையில் தொழில்கள்

முன்னுரை

இலக்கியம் என்பது நாம் வாழ்கின்ற சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் காலக்கண்ணாடி ஆகும். சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல், பண்பாடு, கலாச்சாரம், விருந்தோம்பல், நாகரீக நிலை என்று அனைத்தையும் அறியமுடிகிறது. சங்ககால மக்கள் வாழ்க்கையை அகம், புறம் என்று இரண்டாகப் பிரித்து அதனினும் களவு, கற்பு என்று பகுத்து ஒழுக்க நெறிக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர். களவும் கற்பும் மிகச் சிறந்த அறத்துடன் கூடிய ஒழுக்கநெறியாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. திருமணத்திற்கு முந்தைய வாழ்க்கை களவாகவும், பிந்தைய வாழ்க்கைக் கற்பாகவும் கொண்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. இல்லறம் மிகவும் சிறப்புற நடத்தப்பட்டுள்ளதைச் சங்கப் பாடல்களின் துணைக்கொண்டு அறியமுடிந்துள்ளது. அத்தகைய சீரும், சிறப்பும் பெற்ற வாழ்க்கைக்குப் பொருளாதாரம் என்பது அடிப்படையாக இருந்துள்ளது. அத்தகைய பொருளாதாரத்திற்கு அடிப்படைத் தொழில்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திணைமவியல் என்பது

பண்டைத் தமிழர்கள் மருத நிலத்தில் விவசாயம் செய்கின்ற காலத்தையும் வேளாண்மை முடிவுப் பெறும் நேரத்தினையும் வரையறை செய்து திணைமவியலைப் பகுத்துள்ளனர்.

“உலகிலேயே வாழ்நிலப் பகுதிகளைத் திணைமண்டலங்களாகப் பகுத்து அதை இலக்கணப்படுத்தியவர்கள் தமிழர்களே என்பது பல ஆய்வாளர்களின் ஆணித்தரமான கருத்தாகும்”¹

என்கிறார் பாமயன். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நாநிலம்தனில் செய்யப்பட்ட வேளாண்மையும் வறட்சிக் காலத்திலும் குறிஞ்சியும் முல்லையும் பாலையாகக் கொள்ளப்பட்ட நேரத்திலும் வேளாண்மைத் தொழில் நடைபெற்றது என்பதால், பண்டைய மக்கள் பல உத்திகளைப் பயன்படுத்தி தொழிலைச் செய்து வந்துள்ளனர்.

வேளாண்மை செய்த முறைகள்

குறிஞ்சி நில வேளாண்மை பழமையான முறைமையாகும். காட்டினைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தியும், காட்டுப் பன்றிகள் கீரிய இடங்களிலும் விதைகளையும் கிழங்குகளையும் சிதைத்து வேளாண்மை செய்துள்ளனர்.

ஏர்கொண்டு உழுவாமல் வேளாண்மை செய்த முறைமைக் குறிஞ்சி நில மக்களுடையது ஆகும்.

குளிர்ந்த காடுகளையும் ஈரப்பதம் நிரம்பிய வானிலையையும் இருந்ததில் குறிஞ்சி நில மக்களின் வேளாண்மை முறைகளில் உழுவதற்கு இடமில்லாத நிலை ஏற்பட்டதுண்டு என்ற கருத்துமுண்டு. இதனை,

“வாலிதின் விரிந்த புன்கொடி முசுண்டை”²

என்ற மலைபடுகடாம் பாடலில்,

“நிலத்தினில் இட்ட விதைகள் யாவும் நிலத்தினில் தங்காமல் இவ்வாறு விளைய வேண்டும் என்று ஆண்டுள்ளார் விரும்பியவாறே மேகம் மின்னலால் பிளந்து விரும்பத்துடன் மழைப்பெய்தவிடத்து அம்மழைநீர் தங்கிய பெரிய கொல்லை நிலத்தினில் முசுண்டை, அவரை போன்ற கொடிகள் முளைத்து விளைந்தன”³

என்பதைப் பார்க்கமுடிவதுடன்,

“விளைதயிர்ப் பிதிர்வின் வீடக்கு இருவிதொறும்
குளிர்புரை கொடுங்காய் கொண்டன அவரை”⁴

என்பதில் அவரைச் செடிகள் பூத்து, காய்த்துக் குலுங்குவதையும்

“மேதிஅன்ன கல்பிறங்கு இயவின்
வாதி கை அன்ன கவைக்கதிர் இறைஞ்சி
இரும்பு கவர்வுற்றன, பெரும்புன வரகே”⁵

என்பதில் எருமை மாடுகள் கிடந்தது போன்ற கற்பாறைகள் கிடந்த நிலம்தனில் இணைந்த விரல்களைப் போன்று பெரிய புனத்தில் விளைந்துள்ள வரகரிசியின் தினை முற்றிய கதிர்கள் அரிவாளால் அறியப்பட்டுக் கிடந்தது.

“ஆலைக்கு அலமரும் தீம் கழைக் கரும்பே
புயற் புனிறு போகிய, பூ மலி புறவின்
அவற்பதம் கொண்டன - அம்பொதித்தோரை
தொய்யாது வித்திய துளர்படு துடவை”⁶

உழவுத்தொழில் நடைபெறாமலே விளைந்து கிடக்கும் மூங்கிலரிசிகளும் தோட்டங்களில் முளைத்து கிடக்கும் வெண்சிறுகடுகும், இஞ்சியினது கிழங்குகளும் நிரம்பியிருந்ததை மலைபடுகடாம் காட்டுகிறது.

“வாழை மரத்தினது பூக்களும், நாவல் மரத்தின் பழங்களும் கூவைக்
கிழங்குகளும் மாமரங்களும் ஆசினி என்னும் பலாபழங்களும்
கரும்புகளும் தானாகவே முளைத்து கிடக்கின்றன”⁷

என்கிறது மலைபடுகடாம்.

உழவர்கள் விவசாயம் செய்வதற்குப் பொட்டாசியம் எனும் சாம்பல் ஊட்டம் குறைவாக இருப்பதாக எண்ணிய குறிஞ்சி நில மக்கள் காடுகளைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திய பின்னர் வேளாண்மைச் செய்துள்ளனர்.

மருதநிலத்தில் வேளாண்மைத் தொழில்

மருதநிலத்தில் உழவர்கள் வேளாண்மைத் தொழிலினைச் செய்வதற்கு ஏர்கலப்பைதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“கலப்பை மருதநிலத்திற்கு வருமிடத்து அகன்று வீர்த்து ஆழ
உழுதிடும் திறன் மிக்கதாய் ஆக்கப்பட்டுள்ளது”⁸

என்கிறார் பாயதன். மருத நில மக்கள் விவசாயம் செய்திடுவதற்கு ஏர்கலப்பையை முதன்மைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர் என்பதையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் பெரும்பாணாற்றுப்படை நூலில் காணமுடிகிறது.

“குடிநிறை வல்சிச் செஞ்சொல் உழவர்
நடைநவில் பெரும்பகடு புதவில் பூட்டி
பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்
உடும்பு முக முழுக் கொழு மூழ்க ஊன்றி”⁹

என்று குறிப்பிடுகிறது. பெண்யானையினது பெரிய வாயினைப் போன்று அகன்று இருக்கின்ற பெரிய கலப்பை நாஞ்சில் கலப்பையாகும். இதனை வைத்து மருத நில மக்கள் நிலங்களை உழுதுள்ளனர்.

“நிலங்களை உழுவதற்கு பகடுகள் என்று கூறப்படும் பெரிய
மாடுகள் எவ்வளவு பள்ளம் இருந்தாலும் மண்டி போட்டு இழுக்கும்
ஆற்றல் பெற்ற மாடுகளைப் பூட்டி”¹⁰

விவசாயம் செய்துள்ளனர். வள்ளுவர் இதனை,

“மடுத்தவா யெல்லாம் பகடன்னான் உற்ற
இடுக்கண் இடர்ப்பாடு உடைத்து”¹¹

என்ற குறள்தனில் தடைப்படுகின்ற இடங்களில் எல்லாம் தளர்ந்து விடாமல் வண்டியை இழுத்துச் செல்கின்ற எருதினைப் போன்று ஊக்கம் உடையவனுக்கு நேரிடும் துன்பங்களே துன்பத்தை அடையும் என்று வள்ளுவனார் தன்னம்பிக்கை உடையவனது வெற்றிக்கு உழவர்களுக்குத் துணைநிற்கும் எருதினை எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

அகன்ற கலப்பைகள் மாடுகளின் துணையுடன் நிலத்தைச் சமன்படுத்துவதற்கு உழவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

உழவர்கள் வயலைச் சமன்படுத்தும்போது ஏற்படுகின்ற ஆரவாரம் மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடாகக் காணப்பட்டாலும், சில பறவையினங்கள் அவ்ஆரவாரத்தை வெறுத்து, காட்டை நோக்கிச் செல்வதாய் பட்டினப்பாலையில் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியுள்ளார்.

“தவப்பள்ளித் தாழ் காவின்

அவிர்சடை முனிவர் அங்கி வேட்கும்

ஆவுதி நறும்புகை முனைஇக் குயில்தம்

மாயிரும் பெடையோடு இரியல் போகிப்

பூதம் காக்கும் புகலருங் கடிநகர்த்

தூதுணம் புறவொடு துச்சிற் சேக்கும்”¹²

இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கதாகும். நாற்று நடுதல் போன்ற தொழிலைச் செய்திடும் பெண்மக்கள் குலவைச் சத்தம் போன்று ஒலியினை எழுப்பியும், வேலையினது களைப்பு நீக்குவதற்காகப் பாடல் பாடிச் சத்தம் எழுப்புவதும் உண்டு.

நாற்று நடும் தொழில்

கொல்லனுடைய கொடிற்று ஒத்த கவர்த்த காளையுடைய
நண்டினது வளைகளானது சிதையும்படி உழவர்கள் கலப்பையைக்
கொண்டு நிலத்தைச் சமன் செய்கின்றனர். வள்ளுவர்,

“ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல் கட்டபின்

நீரினும் நன்றதன் காப்பு”¹³

என்பதில் பலகால் உழுவதைக் காட்டிலும் எருதினைக் கொண்டு
வளப்படுத்தி உழுவுதல் என்பது சிறப்பிற்குரியது என்கிறார். அவ்வாறு
களைநீக்கி உழுது சமன்படுத்தப்பட்ட வயல்களில் பெண்கள் நாற்றினை
நடுகின்றனர். இதனை,

“மிதிஉலைக் கொல்லன் முறிகொடிற் றன்ன

கவைத்தாள் அலவன் அளற்றுஅனை சிதைய

பைஞ்சாய் கொன்ற மண்படு மருப்பின்

கார்ஏறு பொருத கண்அகன் செறுவின்

உழாஅ நுண்தொளி நிரவிய வினைஞர்

மூடிநாறு அழுத்திய நெடுநீர்ச் செறுவில்”¹⁴

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலில் நாற்று நடும் பெண்கள்
நெற்செடியினது வேரினை மண்ணுக்குள் தமது விரல்களால் அழுத்தி
ஊன்றிடும் தொழிலைத் திறம்பட செய்கின்றனர். மருதநிலத்துப் பெண்கள்
உழுவுத் தொழிலைச் செய்பவர்களாகவும் பிடியினது தும்பிக்கையைப்
போன்ற பின்னிய கூந்தலை உடையவர்களாகவும் நன்கு வலிமைப்
பொருந்திய உழவர்களுக்குத் தங்கையாகவும் இருக்கின்றனர் என்பதைச்
சிறுபாணாற்றுப்படையில்,

“வலம்பட நடக்கும் வலிபுணர் எருத்தின்
உரன்கெழு நோன்பகட்டு உழவர் தங்கை
பிடிக்கை அன்ன மின்னுவீழ் சிறுபுறத்து
தொடிக்கை மகடூஉ மகமுறை தடுப்ப”¹⁵

என்கிறது. ஆண்களும் பெண்களும் நன்கு உழைத்திடும் உழவுத் தொழிலைச் செய்பவர்களாக மருதத்திணை மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

“வித்திப் பிழைக்கும்
உழவனும் வேந்தனும் நாடனைத்தும்
ஒத்துப் பிழைக்க”¹⁶

உழவர்களின் உழைப்பு ஈடு இணையற்றது. அத்தகு உழவுத் தொழிலினைப் போற்றிக் காப்பதுடன் நாடாளும் வேந்தர்களும் உழவர்களுடன் ஒத்துப் போதல் வேண்டும் என்றதொரு சிறந்த கொள்கைதனை முன்வைத்த பாரதிதாசனாரின் கருத்து இங்கு ஈண்டு நினைவுகூரத்தக்கதாகும்.

நெல் அறுக்கும் தொழில்

மருதத்திணையில் பயிரிடப்பட்ட நெற்பயிர்கள் விளைந்து முற்றியதும் காயத் தொடங்கி அறுவடைக்குத் தயாராகிறது.

“கடுப்புடைப் பறவைச் சாதி அன்ன
பைதுஅற விளைந்த பெருஞ்செந்நெல்லின்
தூர்புடைத் திரள்தாள் துமித்த வினைஞர்
பாம்புஉறை மருதின் ஓங்குசினை நீழல்
பலிபெறு வியன்களம் மலிய ஏற்றி”¹⁷

பசுமை நிறம் அற முற்றிய கடுகுத் தன்மையைக் கொடுக்கிற குளவித் திரளை ஒத்த செந்நெல்லினை உடைய உட்கூடு உடைய திரண்ட தாளினை உழவர்கள் வயல்களில் அறுத்தெடுக்கின்றனர். அவ்வாறு அறுத்து எடுக்கப்பட்ட செந்நெல் அரியை அசோகமரத்தின் நிழலின் கீழ் குவித்து வைத்து கடா அடித்துப் பின்னர் வைக்கோல், நெல் தனியாகப் பிரித்து கோடைக் காற்றிலே தூற்றி குவித்து நெற்பொலிகள் போடும் தொழிலைச் செய்கின்றனர்.

“குவிந்த நெற்பொலிகளானது வடதிசையின் உள்ள பொன் போன்ற மேருமலையைப் போன்று தோன்றுகின்ற மருதநிலம் சூழ்ந்தப் பகுதியாகிறது”¹⁸

என்ற கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியனின் கூற்று செந்நெல் பொலிகளின் சிறப்பினையும் வைக்கோல் போரினைக் கொண்டு மருதத் திணையில் மலைகள் காணப்படுவதையும் எடுத்தியம்புகிறது. மருதத்திணையில் உழவுத் தொழில் முதன்மைப் பெற்றதாகவும் பிறருக்கு உணவினைத் தரக்கூடிய உன்னதத் தொழிலாகவும் நடைபெற்று வந்துள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது. வள்ளுவனாரின் வாய்மொழிக்கு ஏற்ப,

“சுழன்றும்ஏற்ப பின்னது உலகம் அதனால்

உழந்தும் உழவே தலை”¹⁹

உழவின் வருத்தத்தைக் கண்டு, பிற தொழில்களைச் செய்து வந்தாலும் முடிவினில் ஏருடையவராகிய உலகிற்கு எல்லாம் உணவினைத் தரக்கூடியவர். உலகம் உணவிற்கு எதிர்பார்க்கக் கூடிய உழவுத் தொழில் மிகவும் சிறந்தது என்ற கூற்றினை நன்கு மெய்ப்பிக்கும் வகைதனில் மருதத் திணையில் உழவுத்தொழில் நடைபெற்றுள்ளது. அத்தகு சீர்மை மிகுத் தமிழ்நாட்டினைப் பாரதிதாசன்,

“என்தாய் நாடே! இந்தமிழ் நாடே

பொன்னிறக் கதிர்விளை நன்செய் வளத்தினை

தேன்மலர்ச் சோலையும் தென்னையும் வாழையும்”²⁰

வானிடை உயரும் மங்காச் சிறப்பினை உடையதாகப் பாடியுள்ளார். இயற்கையின் எழில் கொஞ்சிடும் உழவர்களின் உழைப்பினில் விளைந்திட்ட பொன்னிறக் கதிர் விளைகின்றச் செந்நெல் பூமியாக தமிழ்நாடு இருந்துள்ளமையுடன் சங்கம் போற்றிய மருதத்திணையின் சிறப்பினை இங்கு உய்த்துணர முடிகிறது.

விளைச்சல் மிகு அதிகம் தருதல்

உழைப்பாளிகளின் ஈடு இணையற்ற உழைப்பின் மூலம் அதிக (மகசூல்) விளைச்சல் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளதைப் பொருநராற்றுப்படையில்,

“சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி

ஆயிரம் விளையுட்டு ஆக”²¹

என்று குறிக்கிறது. இதனில் ஒரு வேலி நிலம் என்பது ஆயிரம் கலம் நெல் விளைந்தது என்பதைச் சுட்டுகிறது.

வெல்கின்ற வேற்படையினை உடைய கரிகாற் பெருவளத்தான் பகையரசர்கள் எல்லாம் நடுங்கும்படி விளங்கியவன். எங்கும் (பஞ்சம்) வறுமை ஏற்படினும் கரிகாற் பெருவளத்தானின் நாட்டினில் மட்டும் வற்றாத வளம் கொழிக்கும் காவிரி பாய்வதினால் வறுமை என்பது இராது என்று பாடியுள்ளார் புலவர் முடத்தாமக்கண்ணியார்.

“உழுத்தியர்கள் தம் உடல் வளைந்து குனிந்து நின்று, அரிவாளின்

வாயால் முதிர்ந்து விளைந்த நெற்றாளை அரிந்து திரட்டிய

சூளினைச் சுமையாகக் கட்டிக் கொண்டு போய் மலையாகப்

போராக்கி, நாள்தொறும் கடலிட்டு மலையெனக் குலிப்பர். அள்ள
அள்ளத் தொலையாத அந்நெற்பொலிகளை நன்கு தைத்து
முடைகளிலே குதிர் முதலியவற்றில் இடமில்லாமையால் யாண்டும்
கிடக்கின்ற செந்நெல்”²²

என்ற வீ.நாகராசனாரின் உரைதனில் உழவர்கள் அதிக விளைச்சலை
விளைவித்ததைக் காணமுடிகிறது. ஒரு வேலி நிலத்தில் ஆயிரம் கலம்
விளையக் கூடிய நாட்டினை உடையவனாக கரிகாற் பெருவளத்தான்
இடம்பெற்றுள்ளான் என்கிறார் புலவர் முடத்தாமக்கண்ணியார்.

உலகினில் வற்கடம் (பஞ்சம்) நிகழும்போது எல்லாம் நாட்டை
வளப்படுத்தும் இயல்பினை உடையது காவிரியாறும் அதனால்
விளையக்கூடிய செந்நெல்லும் என்பதனை,

“வான்பொய்ப்பினுந் தான்பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி
புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும்”²³

என்று பட்டினப்பாலையும்,

“கரியவன் புகையினும் புகைக்கொடி தோன்றினும்
விரிகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்”²⁴

என்று சிலப்பதிகாரமும்,

“கோள்நிலை திரிந்து கோடை நீடினும்
தானிலை திரியாத்”²⁵

என்று மணிமேகலையும் நெல்லின் விளைச்சல் மிகுதியையும் காவிரி
ஆற்றின் சிறப்பினையும் பாடியுள்ளன.

“உழவ ரோதை மதகோதை

உடைநீ ரோதை தண்பதங்கொள்

விழவ ரோதை சிறந்தார்ப்ப

நடந்தாய் வாழி காவேரி” ²⁶

என்று சிலப்பதிகாரம் பகர்கிறது. உலகினில் எவ்வளவு பஞ்சம் வரினும் காவிரியாற்றின் புனல் பெருகிப் பாய்ந்ததினால் ஒரு வேலி நிலமானது ஆயிரம் கலம் நெல் விளைந்தது என்பதைக் காணமுடிகிறது.

வெண்ணெல் அரிவர் பறையறைதல்

மருத நிலத்தினில் நெல் அறுவடைக்கு முன்னர் உழவர்கள், நெற்களுக்கு இடையில் தங்கி வாழும் பறவையினங்கள் அகலுதற் பொருட்டு பறையடித்து ஒலியெழுப்பும் தொழிலைச் செய்துள்ளனர். இதனை,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ” ²⁷

என்று புறநானூறும்,

“வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்பும்

தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தாள் நாரை” ²⁸

“வெண்ணெல் அரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை

படுபுள் ளோப்பும்” ²⁹

என்று அகநானூறும்,

“விரலுன்று படுகண் ஆகுளி கடுப்பக்

குடிஞை இரட்டும் நெடுமலை” ³⁰

மலைபடுகடாமிலும்

“உருமிடி மகுளியிற் பொருள் தெரிந்திசைக்கும்
கடுங்குரற் குடிஞை நெடும்பெருங் குன்றம்”³¹

என்று அகநானூறும்,

“குடிஞைத் துடிமருள் தீங்குரல்”³²

என்று புறநானூறும் பறையறைவித்தலை எடுத்துரைக்கின்றன.

பண்டமாற்று முறைமை

சங்ககாலத்தில் மக்களிடையே ஒரு பொருளுக்கு மற்றொரு பொருளைக் கொடுத்து மாற்றிக் கொள்ளும் பண்டமாற்று முறை வழக்கமாக இருந்துள்ளது. நிறைய வணிகர்கள் பண்டமாற்று முறையை ஒரு தொழிலாகவே செய்து வந்துள்ளனர். இதனை,

“குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல் ஆய்மகள்
அளவிலை யுணவிற கிளைமுதல் அருத்தி
நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்
எருமை நல்லான் கருநாகு பெறுஉம்”³³

என்றுரைக்கிறது பெரும்பாணாற்றுப்படை.

உழவுத் தொழிலின் சிறப்பு

பண்டைத் தமிழர்கள் விருந்தோம்பலில் சிறந்தவர்களாக இருந்ததன் காரணமாக அவர்கள் செல்வவளம் மிக்கவர்களாவும் அன்புடையவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர் என அறியமுடிகிறது.

மருதநில மக்கள் உழவுத்தொழிலை உயிர்மூச்சாகக் கொண்டு தொழில் புரிந்துள்ளதை அவர்கள் உண்டுவந்த அரிசி முறையினைக் கொண்டு பார்க்க முடிகிறது.

“பண்டைத் தமிழர்கள் உணவுப்பொருட்களைச் சமைப்பதில் தேர்ந்து இருந்தனர். அவரவர் வாழ்ந்த நிலத்திற்கு ஏற்ப உணவு வகைகள் வேறுபட்டன. சிலர் உணவுடன் புலாலுணவினையும் பெரிதும் விரும்பி உண்ணினர்”³⁴

என்ற சாமுண்டிஸ்வரியின் கூற்று மருதநில மக்கள் செய்து வந்த தொழிலின் தன்மையைப் புலப்படுத்துவதுடன் உணவுமுறையையும் எடுத்தியம்புகிறது.

தமிழர்களின் விருப்பமான தொழிலாக விவசாயம் இருந்துள்ளது. அதனால்தான் தமிழர்கள் அரிசி உணவினைப் பெரிதும் விரும்பி உண்டுள்ளதையும் வேளாண்மை செய்துள்ளதையும் அறியமுடிகிறது. அபிதான சிந்தாமணி அரிசியின் வகைகளை,

“1. ஈர்க்குச் சம்பா	2. புழுகு சம்பா
3. கைவரைச் சம்பா	4. மணிசம்பா
5. வளைத்தடி சம்பா	6. செஞ்சம்பா
7. கோரை சம்பா	8. மல்லிகை சம்பா
9. குண்டு சம்பா	10. இலுப்பைப்பூச் சம்பா
11. குறுஞ் சம்பா	12. மிளகு சம்பா
13. கீரக சம்பா	14. காளான் சம்பா
15. மைச்சம்பா	16. கோடைச்சம்பா
17. காடைச் சம்பா	18. குன்றுமணி சம்பா
19. அன்னமழகி அரிசி	20. களர் அரிசி
21. மணக்கத்தை அரிசி	22. கருங்குருவை
23. சவ்வரிசி	24. மூங்கிலரிசி

25. கோதுமையரிசி	26. கம்பரிசி
27. திணையரிசி	28. சோள அரிசி
29. வரகரிசி	30. கேழ்வரகரிசி
31. கேடிலிச்சம்பா	32. கலிகஞ்சம்பா
33. செம்பாளையச்சம்பா	34. கனகம்சம்பா
35. சன்ன சம்பா	36. சிறுமணி சம்பா
37. சுரைக்காய் சம்பா	38. சுருதாச்சம்பா
39. சொரியஞ்சம்பா	40. திருவரங்கச்சம்பா
41. தூயமல்லிகை சம்பா	42. பாலாஞ்சம்பா
43. பெருஞ்சம்பா	44. பேய்வள்ளை சம்பா
45. பைகோசம்பா	46. மங்கஞ்சம்பா
47. மணல்வாரி சம்பா	48. மலைகுலிக்கி சம்பா
49. மாவம்பைச் சம்பா	50. முனைவெள்ளை சம்பா
51. கார்த்திகை களர்	52. முட்டைக்கார்
53. சித்திரைக்கார்	54. கருமோசனம்
55. வெள்ளைமோசனம்	56. வால்மோசனம்
57. பொச்சாரி	58. அருஞ்சோதி
59. இரங்கமாட்டான்	60. ஈசுரக்கோவை
61. பிச்சவாரி	62. செம்பாளை
63. கல்லுண்டையரிசி	64. புட்டரிசி
65. குளிப்பியரிசி	66. குச்சலாடியரிசி
67. கௌரிசுவ்வரிசி ³⁵	

என்று பட்டியலிடுகிறது.

இது போன்ற பலவகையான அரிசிகளைத் தமிழர்கள் பயிரிட்டுள்ளதுடன் பல்வேறு அரிசி வகைகளைப் பண்டைத் தமிழர்கள் உண்டு வந்ததை அறியமுடிகிறது.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் அரிசிச் சோறு பற்றிய விருந்தோம்பல் பாக்கள் சிலவற்றினைக் காணமுடிகிறது. பத்துப்பாட்டினுள் நான்காவதாகக் காணப்படும் பெரும்பாணாற்றுப்படையானது தொண்டைமான் இளந்திரையினைச் சிறப்பித்து, கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடியதாகும்.

பேரியாழ் வைத்து இசை வாசிக்கின்ற தொழிலினை உடைய பாணன் ஒருவன், வறுமையினில் வாடித் தவிக்கும் மற்றுமொரு பாணனையும் சுற்றத்தாரினையும் ஆற்றுப்படுத்தும் நூலாகும். இளந்திரையன் செய்திடும் விருந்தோம்பல் முக்கிய இடம்பிடித்ததாகச் செந்நெல் அரிசி உள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து,

“..... ஒல்லெனத்

திரை பிறழிய இரும்பெளவத்துக்

கரை சூழ்ந்த அதன் கிடக்கை

மாமாவின் வயின் வயின் நெல்

தாழ் தாழைத் தண் தண்டலை

கூடு கெழீஇய குடிவயினான்

செஞ்சோற்ற பலி மாந்திய

கருங்காக்கை கவவு முனையின்”³⁶

என்ற பொருநராற்றுப் பாடல் வரிகளில் மருதநிலத்து மக்களின் உழவுத் தொழிலினையும் நெல்லின் வகைகளையும் அறியமுடிகிறது.

கரிகாலனுடைய சோழநாடானது ஒல்லென்னும் ஓசை உண்டாகும்படி அலைகள் புரளுகின்ற கடலைகளை உடைய நெய்தல் நிலத்தையும் அகன்ற நிலப்பரப்பினை உடைய மருதநிலத்தையும் பெற்றுள்ளது.

“அந்நிலப்பரப்பினில் நூறு குழிகள் கொண்ட அளழிற்றாகிய ஒவ்வொரு மா நிலத்தின் திடர்தொறும் தாழ்ந்த தெங்கினை உடைய மரச்சோலைகளும், அவற்றினிடையே நெற்களினது கூடுகளும் நிரம்பியிருக்கும். நெற்தொழிலைச் செய்கின்ற மருதநிலத்து மக்கள் காக்கைகளுக்கு நாள் தவறாமல் பலி வழங்குவர்”³⁷

என்ற இரா.மோகனின் சங்க இலக்கிய உரை மருத நிலத்து மக்கள் நிறைய நிலங்களை உடையவர்களாகவும் காடுகளுக்கு உரிமை உடையவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர்.

இயற்கையினது சிறப்பு

சங்ககாலத்தில் காதலும் வீரமும் இரண்டறக் கலந்து இழையோடிக் கொண்டிருந்த சமுதாயத்தில் இயற்கைக் காட்சிகள் சிறப்புற அமைந்திருந்தன.

“வானத்தின் வீந்தையான காட்சிகளும் மலையின் எழில்மிகுத் தோற்றங்களும் காடுகளும் அழகிய மரஞ்செடி கொடிகளும், ஓடியாடும் விலங்குகளும் கூடுகட்டி வாழ்கின்ற பறவையினங்களும் வயல்களும், வயல்களின் நெற்கதிர்களும் குளங்களில் தாமரை முதலிய பூக்கள், கடற்கரைச் சோலைகள், உப்பங்கழிகள், கடலைகள், பருவக்காற்றுகள்”³⁸

முதலிய பலவும் பண்டைய மக்களுக்கு விருந்தளிப்பதாய் இருந்தது என்கிறார் மு.வ.

வயலும் வயல் சார்ந்த இடங்களும் நெற்பயிர்களும் கதிர்களும் உழவுத்தொழிலும் மருத நில மக்களின் உயிர்மூச்சாக இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

சங்கப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் மலையையும் காட்டையும் வயலினையும் சார்ந்துள்ள ஊர்களினில் பிறந்தவர்கள். அவர்களுடைய ஊர், பெயர், அடைமொழிகளை வைத்தும் இயற்கையின் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டினால் மலை, காடு, ஊர் போன்ற பெயர்களைத் தனது இயற்பெயருடன் இணைத்துக் கொண்டதையும் பார்க்க முடிகிறது.

“இயற்கையைப் பாடுவதில் தனித்த இன்பமும் ஒப்பற்ற ஆர்வமும் புலவர்கள் எல்லோர்க்கும் இருந்தது”³⁹

என்பது மு.வ.வின் கூற்று.

“நொச்சி மரம், தினைப்பயிர், வயலைக்கொடி, முல்லைக்கொடி, கிளி, அன்னம், நாரை, நண்டு, தேனீ, நிலா, கதிரவன், கடல், மழை முதலியவற்றை நேரே விளித்துப் பாடும் பாட்டுகளும் சங்க நூல்களில் உள்ளன”⁴⁰

என்பது தமிழர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வியலுக்கு நற்சான்றுகளாகும்.

பேகன் என்ற வள்ளலைப் பரணர் எனும் புலவர் புகழ்ந்து பாடியபோது பேகனின் ஈரநெஞ்சம் மழைக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இன்னார், இனியர், தக்கார், தகவினர் என்றெல்லார் பேதம் பார்க்காமல் யாவருக்கும் மழை பொழிவது போன்று பேகனும் யாவர்க்கும் வாரி வழங்கிடும் வள்ளமை உடையவனாக இருந்துள்ளான் என்பதை இயற்கையை உவமையாக ஒப்பிட்டுள்ள முறைமைச் சிறப்பிற்குரியதாகும்.

“அறுகுளத்து உகுத்தும் அகல்வயல் பொழிந்தும்

உறுமிடத்து உதவாது உவர்நிலம் ஊட்டியும்

வரையா மரபின் மாரி போலக்

கடாஅ யானைக் கழற்கால் பேகன்

கொடைமடம் படுதல் அல்லது

படைமடம் படான்பிறர் படைமயக் குறினே”⁴¹

என்ற புறப்பொருள் பற்றிய பாட்டினை வைத்து அறியமுடிகிறது. நம்முடைய முன்னோர்களுக்கு இயற்கையின் மீதும் அறத்தின் மீதும் சமூக நலன் மீதும் கொண்ட அக்கறை ஈடு இணையற்றதாக இருந்துள்ளது.

கபிலர், நக்கீரர் போன்ற புலவர்கள் இயற்கையின் மீது அதீத, ஈர்ப்பினைக் கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளனர். ஆற்றுப்படையைப் பாடிய புலவர்களான முடத்தாமக் கண்ணியார், நல்லூர் நத்தத்தனார், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பெருங்கௌசிகனார், மாங்குடிமருதனார், நப்பூதனார் போன்றவர்களின் பாடல்களில் இயற்கை வர்ணனை மனதை ஈர்க்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது.

“நக்கீரர் இயற்கையின் அழகினில் மயங்கியவர் என்பது திருமுருகாற்றுப்படையிலும் நீண்ட பாட்டாகிய நெடுநல்வாடையினையும் கொண்டு அறியமுடிகிறது. கதிரவன் கடலில் எழுகின்ற காலைக் காட்சியையும், திருப்பரங்குன்றம் முதலான மலைகளின் வளங்களையும் காண்கிறோம். பாட்டின் முடிவில் மலையிலிருந்து வீழ்கின்ற அருவிகளின் வருணனை அழகாக அமைந்துள்ளது”⁴²

கடைசி 22 அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

இயற்கை வருணனையால் பெயர்பெற்ற புலவர்கள்

1. செம்மண் நிலத்தினில் பெய்த மழையை உவமையாகப் பயன்படுத்தியதால் செம்புலம்பெயர்நீரார் என்று அழைக்கப்பட்டார்.
2. பாழடைந்த சிற்றூரின் வீட்டு முற்றத்தில் விளையாடிய அணில் பற்றிய காட்சியைப் பாடிய புலவரை அணிலாடு முன்றிலார் என்று அழைக்கப்பட்டார்.
3. குளத்தின் காட்சிகள் இரண்டினை வருணித்தக் காரணத்தினால் அப்புலவருக்கு கயமனார் என்ற பெயர் பெயர் பெற்றார்.
4. வெள்ளத்தின் நுரை இரு கரைகளைத் தொட்டுக் கொண்டு பாறையில் வந்து மோதிக் கரைகின்ற காட்சியைப் பாடியதினால் கல்பொருசிறுநுரையார் என்று அழைக்கப்பட்டார்.
5. கோழிகளின் சண்டையைப் பற்றி பாடியதினால் குப்பைக்கோழியார் என்று கூறப்பட்டார்.
6. கூகை, காக்கை, நிலவு போன்றவற்றைப் பாடியவர்களை அந்தந்த பெயர்களினால் அழைக்கப்படுவதைக் காணுமிடத்து புலவர்களுக்கு இயற்கையின் மீதுக் கொண்ட காதல் புலனாகிறது. அவ்வரிசையில் இயற்கையுடன் இயைந்த தொழில் உழவுத் தொழிலானது கருதப்பட்டுள்ளது.

மேன்மையும் உண்மையும்

வயலையும் காட்டையும் மலையையும் உழுது உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளனர் சங்ககாலத் தமிழர்கள். இன்று போல் கருவிகள் பயன்படுத்தாமல், மாடுகளைக் கொண்டு நிலங்களை உழுது சமன்படுத்தி விவசாயம் செய்துள்ளனர்.

“இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கைகளை நடத்தி,
இயற்கையைக் கூர்ந்து கவனித்து, நோக்கி உணர்ந்து”⁴³

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

“வாவினங்கும் மழையிருண்டு கவிந்தது; அன்பர்
வந்தின்று மனையகத்தே தங்குகின்றார்”⁴⁴

என்ற கவிமணியின் வரிகளுக்கேற்ப மருத நிலத்தில் உழவுத் தொழில்
நடைபெற்றுள்ளது.

1. சிறுபாணாற்றுப்படை, 2. பெரும்பாணாற்றுப்படை,
3. பொருநராற்றுப்படை, 4. மலைபடுகடாம், 5. பட்டினப்பாலை போன்ற
பத்துப்பாட்டு நூல்கள் அனைத்திலும் உழவர்களின் உழைப்பும்
உழத்தியர்களின் உழவுப் பணியும் நன்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.
பண்டைகால மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், செயற்பாடுகள்,
இயற்கையுடன் இணைந்த வாழ்க்கை முறையைக் காட்டுகிறது.
மனிதநேயம், விருந்தோம்பல், உணவுமுறை போன்ற அனைத்திலும் உயர்
பண்புடையவர்களாகவும் ஒழுக்கம் நிறைந்தவர்களாகவும்
இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. மருதநில மக்களிடத்து உழவுத்
தொழிலானது உயிரினைவிட மேம்பட்டதாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளது.

“சிற்றாரும் வரப்பெடுத்த வயலும் ஆறு

தேக்கிய நல் வாய்க்காலும் வகைப்படுத்தி

நெற்சேர உழுதுமுது பயன்விளைவிக்கும்

நிறை உழைப்புத் தோள்களெலாம் எவரின் தோள்கள்?

கற்பிளந்து மலைபிளந்து கனிகள் வெட்டிக்

கருவிஎலாம் செய்துதந்த கைதான் யார் கை?”⁴⁵

என்ற பாவேந்தரின் பாடல் வரிகள் உழைப்புக்கும் உழைப்பாளருக்கும் செய்திடும் மரியாதையுடன் உழவர்களின் உழைப்புக்கு அங்கீகாரம் தருவதாய் அமைந்துள்ளது.

“மாடாய் நாளும் உழைக்கின்றோம்
மண்ணாய் பலனை அளிக்கின்றோம்
ஓடாய் போனோம்; வறுமைக்கே
உறைவாய்ப் போனோம்”⁴⁶

என்ற நிலைமைக்கு ஆளான உழைப்பாளிகளின் வாழ்வில் உழைப்புக்கு ஏற்ற பலன் கிடைக்காமல் வறுமைப்பட்டுள்ள நிலையையும் பார்க்கமுடிகிறது.

கூத்தாடும் தொழில்

மகளிர் ஆடும் கூத்தாக துணைங்கைக் கூத்து மருதக்கலிப் பாடல்களில் பாடப்பட்டுள்ளது. இக்கூத்தானது ஆடவர்க்கும் உரியதாக இடம்பெற்றுள்ளது. மருதநிலப் பெண்களில் சிலர் துணைங்கைக் கூத்து ஆடுபவர்களாக இருந்துள்ளனர். இக்கூத்து மகிழ்ச்சிக் காலத்து ஆடப்படும் கூத்தாக காணப்பட்டுள்ளது.

“பழம்புடை இருகை முடக்கியடிக்கத் துடக்கிய நடையது
துணைங்கையாகும்”⁴⁷

என்பர் நக்கீரர். துணைங்கைக்கூத்தினை மகளிர் விருப்பத்துடன் ஆடியுள்ளதை,

“மள்ளர் குழீஇய விழவினானும்
மகளிர் தழீஇய துணைங்கையானும்
யாண்டும் காணேன், மாண் தக்கோனை
யானும் ஓர் ஆடுகள மகளே; என் கைக்
கோடு ஈர் இலங்கு வளை நெகிழ்த்த
பீடுகெழு குரிசிலும், ஓர் ஆடுகள மகளே”⁴⁸

என்ற ஆதிமந்தியின் குறுந்தொகைப் பாடல் துணங்கைக் கூத்தினை விரித்துரைக்கிறது.

“மாட்சிமைப் பொருந்திய தகுதியையுடைய என் தலைவனை
வீரர்கள் கூடி எடுக்கும் வில்விழாவின் கண்ணும் மகளிர்கள்
தத்தமக்குரிய மள்ளர்களைத் தழுவியாடுகின்ற துணங்கைக்
கூத்தின்கன்னும், இவையல்லாத பிற இடத்தும் தேடிக் கிடத்திலேன்.
யானும் துணங்கைக் கூத்து ஆடுகின்ற களத்திற்குரிய மகளே. என்
கைகளிலுள்ள சங்கறுத்துச் செய்யப்பட்ட வளையல்களை நெகிழச்
செய்த பெருமைப் பொருந்திய தலைவனும் ஆடுகின்ற களத்திலுள்ள
ஒருவனே”⁴⁹

என்ற கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியத்தின் உரை மகளிர் தத்தம் துணைவனான
ஆடவரைத் தழுவி ஆடும் கூத்தாக துணங்கைக் கூத்து உள்ளதைக்
காட்டுகிறது. துணங்கைக் கூத்தினை ஆடுபவர்களாக பரத்தையர் குல
மகளிர் இருந்துள்ளனர். ‘ஆடுகள மகளிர்’ என்பது ஆடுகின்ற தொழிலை
மேற்கொண்ட மகளிர் ஆவர். துணங்கைக் கூத்து நடைபெறும் இடமாக
பரத்தையர் சேரியானது அமைவுப் பெற்றுள்ளது. இது போன்று,

“செறிந்த கொம்புகளில் நறுமணமிக்க பூக்கள் நிறைந்த
சுரபுன்னைகளையும் குறிய மலைகளையும் உடைய நல்ல
நாடுகளைக் கூத்தாடுவோர்க்குக் கொடுத்தவனும்”⁵⁰

என்ற குறிப்பைக் காணும்போது கடையேழு வள்ளல்களான பாரி, ஓரி,
காரி ஆகியோர் கூத்தினை ஆடும் தொழிலினை மேற்கொண்டவர்களுக்கு
நாடுகளை வழங்கியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. அதே வரிசையில் நல்லூர்
நத்தத்தனார் நல்லியக்கோடன் எனும் மன்னன் தன் அரண்மனையில்
கூத்தாடும் தொழில் செய்து வந்தவர்களுக்கு நிலங்களைப் பரிசில்
கொடுத்ததைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

“விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க
ஒருதான் தாங்கிய உரனுடைய நோன்தார்
நறுவீ நாகமும் அகிலும் ஆரமும்
துறையாடு மகளிர்க்குத் தோட்புனை ஆகிய
பொருபுனல் தருஉம்”⁵¹

என்ற வரிகள் கூத்தாடும் தொழில்தனை மேற்கொண்டவர்கள் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தமையைக் குறிக்கிறது.

இசைக்கருவிகள் செய்திடும் தொழில்

பண்டைகால மக்களுக்கு இசைமீது ஆர்வமும் ஈடுபாடும் அதிகம் இருந்துள்ளது. இசைக்கருவிகள் செய்திடும் தொழிலினையும் மேற்கொண்டுள்ளனர்.

“குரங்கு பாம்பின் தலையைப் பிடித்தால், அப்பாம்பு ஒரு கால் இறுகவும் ஒருகால் நெகிழவும் எப்படித் தன் கையைச் சுற்றாமோ இறுக வேண்டிய இடத்தில் இறுகியும் இளக வேண்டிய இடத்தில் இளகியும் சுற்றின துவர்க்கட்டு மணிகளை நிரலாக வைத்து இரண்டு வீளிம்பையும் சேர்த்து முடுக்கின ஆணிகள் பொருத்தப்பட்ட சீரியாழ்”⁵²

என்ற வரிகள் சீரியாழ் தயாரிக்கப்படுகின்ற செயல்முறையைக் காட்டுகிறது சிறுபாணாற்றுப்படை.

“பைங்கண் ஊக்கம் பாம்பு பிடித்தன்ன
அம்கோட்டுச் செறிந்த அவிழ்ந்து வீங்கு திவவின்
மணிநிரைத் தன்ன வனப்பின் வாய்அமைத்து
வயிறுசேர்பு ஒழுகிய வகைஅமை அகளத்து
கானக் குமிழின் களிநிறம் கடுப்ப
அமிழ்து பொழிந்து இலற்றும் அடங்குபுரி நரம்பின்”⁵³

என்றும்,

“குளப்புவிழி அன்ன கவடுபடு பத்தல்

விளக்கு அழல் உருவின் விசிஉறு பச்சை

எய்யா இளஞ்சூற் செய்யோள் அவ்வயிற்று

ஐதுமயிர் ஒழுகிய தோற்றம் போல” ⁵⁴

என்றும் பொருநராற்றுப்படையில் பாலை யாழ் செய்திடும் முறையைப் பாடப்பட்டுள்ளது.

“பாடினி ஏந்திய பாலையாழ், மானின் குளம்பு அழுத்தின் இடத்தைப்

போன்று ஒத்தும் வேறு வேறாகவும் செய்யப்பட்ட பகுதிகளும்,

நடுவீடம் உயர்ந்தும் அருகேயுள்ள இரண்டு பக்கங்கள் தாழ்ந்தும்

பத்தல் என்ற உறுப்பினைப் பெற்றும்” ⁵⁵

காணப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் பாணனது யாழானது பாதிரிப் பூவின் உள்ளகம் போன்ற சிவப்பு நிறமுடையதாகவும் மென்மையுடையதாகவும் தோலுக்கு உவமையாகவும் இருண்ட வாயினையுடையதாகவும் பிறை வடிவாகச் செய்யப்பட்ட யாழ் என்று பாடப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“பாசிலை ஒழித்த பாஅரைப் பாதிரி

வாள்இதழ் மாமலர் வயிற்றிடை வகுத்தனர்

உள்ளகம் புரையும் ஊட்டுறு பச்சை” ⁵⁶

என்கிறார் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் எனும் புலவர். ஆற்றுப்படை நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள இசைக்கருவிகளும், அதனைப் பாணர்கள், விறலியர்கள், கூத்தர்கள் போன்றோர் கையாண்டுள்ள விதத்தினையும் ஆராயுமிடத்து சங்ககால மக்கள் இசைக்கும், இசைக்கருவிகளுக்கும் கொடுத்துள்ள இன்றியமையாமையை உணரமுடிகிறது.

பறையடிக்கும் தொழில்

அறுவடை செய்யும் இடத்தும், உழவுத் தொழிலுக்கான வேலைகள் நடைபெறும் இடத்தும் பாடல்கள் பாடிக் கொண்டும் பறையடித்தும் தங்களுடைய மனச்சோர்வை மறந்து இன்பமாக தாங்கள் மேற்கொண்ட தொழிலினைச் செய்துள்ளனர் மருத நிலத்து மக்கள். இதனை,

“அரிப் பறை வினைஞர் அல்கு மிசைக் கூட்டும்

மலர் அணி வரையில் பொய்கை, ஊர்”⁵⁷

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வரிகளில்,

“வினைஞர்கள் பணி செய்யுங்கால் பறை முழக்கல் என்பது

பண்டைய மரபாதலின் பறைவினைஞர் என்றார்”⁵⁸

என்பதில் பணி செய்பவர்களுக்கு சோர்வு தெரியாமல் இருக்க பறையடிக்கப்பட்டுள்ளதையும்,

“அறுவடை செய்வார் பறை முழங்குதல்

சுழி சுற்றிய விளை கழனி

அரிப் பறையால் புள் ஒப்புந்து”⁵⁹

என்று புறநானூறும்,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇப்

பழனப் பல்புள் இரிய”⁶⁰

என்று நற்றிணையும் உழவுத் தொழிலின் போது பறையடித்தலைக் காட்டுகிறது.

உலகின் உயிர்நாடியாக விளங்கக் கூடிய தொழிலாளர்களை ஊக்கப்படுத்தி, உழைப்பினை மிகுதியாக்கும் பொருட்டு பறையடித்தலைத் தொழிலாக மேற்கொண்டுள்ளனர்.

தொழிலாளர்கள் காடுகளைத்,

“தோட்டங்களாகவும் கரம்புகளைக் கழனிகளாகவும் உழைப்பால்
மாற்றி செந்நெல்லும் கன்னலும் செழித்து வளரச் செய்துள்ளனர்”⁶¹

என்ற மு.அருணாச்சலம் அவர்களின் கூற்று உழைப்பாளர்களின்
செயற்திறனை மேம்படுத்துவதாக உள்ளது.

வடை வியாபாரம் செய்தல்

மருதநிலத்தில் விளைவிக்கப்பட்ட பயிர்களில் நெல், பயிறு
வகைகளான உளுந்து, பச்சைப்பயிறு, சிறுபயிறு, காராமணி, அவரை,
துவரை போன்றவைகளாகும். சில வகையான பயிர்வகைகள் நெல்லுக்கு
இடையினில் ஊடுபயிராகவும் பயிரிடப்பட்டுள்ளன.

“பக்கத்துப் புல்லியாய் என்னுமால் - தொக்க

உழுந்தினும் துவ்வா, குறுவட்டா”⁶²

குறளன் கரையினில் நின்றதன் நிழல் நீருள்ளே நுடங்கினாற் போன்று
உடலிலே கூன் தோன்ற நடப்பவரிடத்து தனது காம உணர்வை
வெளிப்படுத்தி கூனி இகழ்ந்துரைப்பதாய் இடம்பெற்றுள்ள இப்பாடலில்
உளுத்தம் பருப்பு வடை சுடுதலைப் பற்றி காணமுடிகிறது.

நெல் தூற்றிடும் தொழில்

காலை நேரத்தில் வயலில் உழவர்கள் வேலைச் செய்து
கொண்டிருக்க, உழவர் குலப் பெண்மணிகள் களத்துமேட்டினில்
இருக்கின்ற நெல்மணிகளைத் தூற்றும் செயலைச் செய்கின்றனர்.

“காணப் பறவை கலகலெனும் ஓசையிலும்

காற்று மரங்களிடைக் காட்டும் இசைகளிலும்

ஆற்றுநீ ரோசை அருவி யொலியினிலும்

நீலப் பெருங்கடலெந் நேரமுமே தானிசைக்கு
 ஓலத் திடையே உதிக்கும் இசையினிலும்
 மானுடப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினால்
 ஊனுருகப் பாடுவதில் ஊறிடுந்தேன் வாரியிலும்
 ஏற்றநீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும்
 நெல்லிடிக்குங் கோற்றொடியார்
 குக்குவெனக் கொஞ்சம் ஒலியினிலும்’’⁶³

என்ற குயில்பாட்டில் குயிலின் காதற் கதையாகப் பாரதியார் புனைந்து
 உள்ளதினில், மருதநிலத்து மக்களின் காட்சியமைப்பு பாடப்பட்டுள்ளது
 இங்கு நினைவுக்கூரத்தக்கதாகும்.

“களமர் உழவர் கடைஞர் சிலதர்
 மள்ளர் மேழியர் மருதமாக்கள்’’⁶⁴

என்றும் பிங்கல நிகண்டும்,

“களமரே தொழுமரே மள்ளர்
 கம்பனர் உழவரோடு
 வினைஞர் கடைஞர்’’⁶⁵

என்று சூடாமணி நிகண்டும் உழவர்களின் பெருமையைப் பேசியுள்ளன.

மருதத்திணையும் இசையும்

பாணர்கள் எவ்வி எனும் நீடுரின் தலைவனிடம் சென்று
 இசையினை யாழினில் வாசிக்கின்றனர். அவ்விசையைக் கேட்ட வள்ளல்
 பெரும்பொருள்களைப் பரிசிலாக வழங்கியுள்ளான்.

“கோடுற நிவந்த நீடுஇரும் பரப்பின்
 அந்திப் பராஅய புதுப்புனல் நெருநை
 மைந்துமலி களிற்றின் தலைப்புனை தழீஇ’’⁶⁶

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில்,

“..... அதுவே

யாழ்இசை மறுகின் நீடுர் கிழவோன்

வாய்வான் எவ்வி ஏவால் மேவார்”⁶⁷

என்பதில் பெரும் வாட்படையினைக் கொண்ட எவ்வி அரசன் தன்னுடைய வீரர்களுக்குக் கள்ளுடன் பெருஞ்சோற்றினையும் விருந்தாக அளிக்கின்றான். அதனை உண்ட வீரர்கள், பெருத்த ஆராவாரம்தனை எழுப்புகின்றனர். போரில் எவ்வி அரசன் இறந்துவிட்டதால் பாணர்கள் தம்முடைய யாழினை எல்லாம் முறித்து வீசியெறிந்து எவ்வி அரசனின் இறப்பினில் கலந்துகொண்டு அழுகின்றனர்.

மருதத்திணையில் எவ்வி எனும் வள்ளல் இசைக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவம் இசைப்பாணர்கள் இசைத்தல் தொழிலையே கைவிடுவதாக கூறிடும் நெகிழ்ச்சி மிக்க நிகழ்வினை அகநானூறு பகர்கிறது.

அணிகலன்கள் செய்தல்

பல்வேறு வகைப்பட்ட வகையான அணிகலன்களை மகளிர்கள் அணிந்துள்ளனர். இவ்வணிகலன்களின் பெயர்கள் சங்க காலத்தில்,

1. சிலம்பு
2. பரியகம்
3. நூபுரம்
4. பாடகம்
5. சதங்கை
6. ஆரியகம்

என்று வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இடையணி

இடையணி என்பது மேகலை ஆகும். ஏழு, எட்டு, பதினாறு, பதினெட்டு, முப்பத்திரண்டு என்ற கோவை உடையது கணக்கில் மேகலைச் செய்யப்பட்டு இடையணியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தோள் அணிகள்

தோள் அணிகள் என்பது கண்டிகை ஆகும். பொன், முத்து, மாணிக்கங்கள் கொண்டு இவைச் செய்யப்பட்டுள்ளன.

முன் கை அணிதல்

முகப்பினில் மாணிக்கத்தாலும் அதன் பக்கங்களில் வைரக்கற்கள் பதிக்கப்பட்ட வளையல்கள் ஆகும். இவை சங்கு, நவரத்தினம், சூடகம், பொன்னால் செய்யப்பட்ட வளையல்களாக அணியப்பட்டுள்ளன.

மோதிரங்கள்

வாளை மீனானது வாயினைப் பிளந்தது போன்று அமைக்கப் பெற்ற நெளி (வளைந்த) மோதிரத்தினைச் சங்ககாலப் பெண்கள் கை விரல்களில் அணிந்துள்ளனர். மேலும்

1. பொன்னால் செய்யப்பட்ட நெளி மோதிரம்
2. மாணிக்கம் கல் பதிக்கப் பெற்ற மோதிரங்கள்

அணிவதில் பெண்கள் மிகுந்த விருப்பத்துடன் இருந்துள்ளனர்.

காதணிகள்

குதம்பை என்பது காதணியாகும். முகப்பிற் கட்டிய இந்திர நீலக்கற்களைக் கொண்டு காதணிகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

கழுத்தணிகள்

1. வீரச்சங்கிலி
2. நேர்ச்சங்கிலி
3. சரப்பளி
4. முத்துமாலை

போன்றன பெண்கள் கழுத்தில் அணிந்த அணிகலன்களாகும்.

தலைக்கோலம்

1. முத்து
2. வலம்புரிச்சங்கு
3. பொன்
4. கற்கள்

போன்றவற்றைக் கொண்டு பெண்கள் தலைக்கோலம் என்ற அணிகலனை அணிந்து கூந்தலுக்கு அழகு சேர்த்துள்ளனர். மாதவி நடனமாடியதற்கு தலைக்கோலினைப் பரிசாகப் பெற்று அணிந்து கொள்வதைச் சிலப்பதிகாரம் காட்டுகிறது.

அரசர்கள் தாமும் தம்மை நாடி வருபவர்களுக்கும் உண்ணுவதற்குப் பொன்னாலாகிய தட்டுகள் பயன்படுத்தியுள்ளதை,

“குய்கொள் கொழுந்துவை நெய்யுடை அடிசில்

மதிசேர் நாண்மீன் போல நவின்ற

சிறுபொன் நன்கலஞ் சுற்ற இரீ”⁶⁸

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் காணமுடிகிறது.

“கோண்மீன் அன்ன பொலங்கலத்து அளைஇ”⁶⁹

என்பதில் குமண மன்னன் பாணர்களுக்கும் பொன்னாலாகிய தட்டுகளில் சுவைப் பொருந்திய நெய்யுடன் உணவிட்டு மகிழ்ந்தான் என்பதாகும். இதன்வழி பொன் தட்டுகள் செய்த தொழிலினையும் காணமுடிகிறது.

கள் தயாரித்தல்

வலைஞர்களின் குடியினில் வற்றாத பெருமளவு உணவு தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. குற்றாத கொழியல் அரிசி (தவிடு நீக்கப் பெறாத சத்து நிறைந்த அரிசி). அதனைக் கொண்டு களியாக வடித்து துழாவி, அட்ட கூழைப் போன்ற பெரிய பிழாதனில் விட்டு ஆற்றி விட்டனர். அதனுடன் நெல்முளையை (முளைதானியங்களை) இடித்து இரண்டு நாட்கள் இரவும் பகலும் அப்படியே ஊறவிட்டு, வடித்து சாடியில் ஊற்றி வைத்து பயன்படுத்தியதைச் சாமுண்டிஸ்வரி,

“வீரலாலே அலைத்துப் பீழியப்பட்ட கள்ளை, நெய்யரி எனப்படும் சல்லடையிலே வடிக்கட்டி குடிக்கப் பயன்படுத்துவர்”⁷⁰

என்றுரைக்கிறார். இதனை,

“வெந்நீர், அரியல் விரல்அலை நறும்பிழி

தண்மீன் குட்டொடு தனிதலும் பெறுகுவீர்”⁷¹

என்கிறது பெரும்பாணாற்றுப்படை. கள் தயாரித்து உண்டிடும் தொழிலை மருதநில மக்கள் செய்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

வரகு சோறு தயாரித்தல்

உழவர்கள் வரகு சோறு சமைத்துப் பிறருக்குக் கொடுத்து உண்டு மகிழ்ந்துள்ளனர். வரகு சோறு பூளைப் பூப்போன்று காணப்பட்டுள்ளது.

“நெடுங்குரல் பூனைப் பூவினன்ன
 குறுந்தாள் வரகின் குறளவிழ்ச் சொன்றிப்
 புகறிணர் வேங்கை வீகண்டன்ன
 அவரை வரன்புழுக் கட்டிப் பயில்வற்
 றின்சுவை மூரல் பெறுகுவீர் - பெரும்”⁷²

என்கிறது பெரும்பாணாற்றுப்படை. எருதுகளைக் கொண்டு காலால் நெல்லினைப் போன்று மிதிக்கப்பட்டு வரகு பிரித்து எடுக்கப்படுகிறது. சிலர் தடிகழியினைக் கொண்டு அடித்து தனியாகப் பிரித்து எடுத்திடுவர் சிலர். தன்னை வளைத்துக் கொண்ட கடன்காரர்களுக்கு வரகரிசியினைக் கொடுத்துவிட்டு, எஞ்சியதைப் பரணர்களுக்கு வழங்கி, சுற்றத்தாருக்குக் கடன் பெற்று வரகரிசியினைக் கொடுத்துள்ளமையைப் புறநானூறு,

“எருதுகால் உறாஅது இளைஞர் கொன்ற
 சில்வினை வரகின் புல்லென் குப்பை
 தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்
 பசித்த பாணர் உண்டு, கடை தப்பலின்
 ஒக்கல் ஒற்கம் சொலிய தன் ஊர்ச்
 சிறுபுல்லாளர் முகத்து அவை கூறி
 வரகுடன் இரக்கும் நெடுந்தகை
 அரசவரின் தாங்கும் வல்லாலானே”⁷³

என்று பதிவு செய்துள்ளது. மருதநிலத்தில் நெற்கள் பரிசிலாகவும் பசிப் போக்கவும் கொடுக்கப்பட்டமைப் போன்று முல்லைத்திணையில் வரகரிசி வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது. மருதத் திணைதனில் வாழ்ந்திட்ட மக்களும் வரகரிசியினை விரும்பி உண்டதுடன் அதனை விளைவித்து பிறரின் பசிப் போக்கிடவும் செய்துள்ளனர்.

இனிப்பு பலகாரங்கள் செய்திடும் தொழில்

நெய் கலந்து இனிப்புப் பாகினால் செய்யப்பட்ட பலகாரங்கள் விற்பனைச் செய்யப்பட்டதுடன் விருந்தினர்களுக்கும் உணவாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளதை,

“ஊனும் ஊனும் முனையின் இனிதுஎன

பாலின் பெய்தவும், பாகின் கொண்டவும்

அளவுபு கலந்து மெல்லிது பருகி

விருந்துறுத்து, ஆற்றி இருந்தனெம் ஆக”⁷⁴

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் இனிப்பு பலகாரங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு விருந்தினர்களுக்கு விருப்ப உணவாக வழங்கப்பட்டதை உணர்த்துகிறது.

“இறைச்சியையும் சோற்றையும் உண்டு வெறுத்ததினால், பால்

கலந்து வெல்லப் பாகினால் செய்யப்பட்ட பண்ணியங்களை, மிக

இனியவை என்னுமாறு நன்கு கலந்து மென்மையாக பருகி”⁷⁵

என்று விருந்தினர்கள் உரைப்பதாய் காணப்படும் கு.வெ.பா.வின் கூற்று இனிப்பு பலகாரங்கள் தயாரிக்கப்பட்டதைச் சுட்டுகிறது.

தொழில்களின் சிறப்பு

மனிதர்களின் வளமான வாழ்விற்குப் பெரிதும் துணை நிற்பது தொழில்களாகும். மக்களின் வசதியினை மேம்படுத்தி பயனுறச் செய்திடும் கருவியாக, நாட்டின் பெரிய மூலதனமாக தொழில்கள் இருந்து வருகின்றன. இதைத்தான் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்திட்ட மக்கள் பல்வேறுவிதமான தொழில்களை மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர்.

“சங்க காலத்தினில் சாதிப் பாகுபாடு பிறப்பினை ஒட்டியதாக

இருப்பினும் தொழிலின் அடிப்படையில் பல்வேறு இன மக்கள்

வாழ்ந்துள்ளனர்”⁷⁶

என்ற பூ.மு.அன்புசிவா அவர்களின் கூற்று அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நான்கு வகை வருணத்தாருடன் பல்வேறு சிறுதொழில் செய்திட்ட மக்களும் வாழ்ந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

அவ்வகையில் ஐந்து திணைகளின் பகுப்பும் அதில் வாழ்ந்திட்ட மக்களையும் காணுமிடத்து இவர்கள் தொழிலால் பகுக்கப்பட்டவர்கள் எனத் தெரியவருகிறது.

1. குறிஞ்சி நிலத்தவர் 'குறவர்'
2. முல்லை நிலத்தவர் 'ஆயர்'
3. மருத நிலத்தவர் 'உழவர்'
4. நெய்தல் நிலத்தவர் 'பரதவர்'

என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளனர். இவர்களைத் தவிர நான்கு திணைகளிலும்

1. உழவர்	2. நெசவாளர்
3. கொல்லர்	4. தச்சர்
5. குயவர்	6. வண்ணார்
7. உமணர்	8. பறையர்
9. பாணர்	10. துடியர்
11. கடம்பர்	12. வேட்டுவர்
13. கணியர்	

போன்றோர்களும் தொழில் செய்து வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

தலைமைத் தொழில்

ஒரு நாட்டினுடைய உயிர்நாடியான தொழிலாக இடம்பெறுவது உழவுத் தொழிலாகும். உழவுத் தொழிலின் சிறப்பினை உணர்ந்த தொல்காப்பியர்,

“வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதுண் அல்லது

இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி”⁷⁷

என்றுரைத்துள்ளார். தொல்காப்பியரால் கூறப்பட்ட வேளாண் மாந்தர்கள் உழவர்கள் ஆவர். உழவர்கள் உழவுத் தொழிலினைச் சிறப்பாக செய்து விளைச்சலைப் பெருக்குவதில் வல்லவர்கள் என்பதை மருதத் திணைப் பாடல்களும் ஆற்றுப்படை நூல்களும் நன்கு காட்டுகின்றன.

உழவர்களின் உற்பத்தி திறன்தான் இந்நாட்டில் பல உயிர்களை வாழ வைக்கிறது என்றுணர்ந்த திருவள்ளுவர்,

“உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி அதுஅற்றாது

எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்தது”⁷⁸

என்கிறார். உழவுத் தொழில் செய்பவர்களே உலகிற்கு அச்சாணியாவார்கள். ஏனெனில் உழவுத் தொழிலை விடுத்து பிற தொழிலை செய்பவர்களை அவர்களே தாங்குகின்றனர்.

“உழவுத்தொழில் செய்பவர்களில் தமக்குரிய நிலத்தினில் தாமே

உழுது உழவுத்தொழில் செய்பவரைக் ‘களமர்’ என்றும்

உழவர்களது வீட்டினிலிருந்து உணவும் உடையும் பெற்று

பிறருடைய நிலத்தினில் உழவுத்தொழில் செய்து வந்தவர்களை

மனைக்களமர் என்று வழங்கி வந்தனர்”⁷⁹

என்ற அன்புசிவாவின் கூற்று பெரிய நிலமுடைய உழவர்கள் இல்லங்களில் தங்கி பிற உழவர்கள் உழவுத்தொழில் செய்து வந்ததைக் காணமுடிகிறது. இதை,

“களமார்க்கு அரிந்த விளையல்

மனைக் களமரொடு களம்”⁸⁰

என்ற தொடர்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

மன்னனின் ஆட்சிக்கும் நாட்டினது பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் உழவர்கள் பெரிதும் துணை நின்றுள்ளனர்.

உழவர்களின் உழைப்பு இல்லாமல் நாட்டில் வறுமைத் தலைவிரித்து ஆடுவதும், ஆட்சி சிறப்புற அமையாது, பஞ்சமும் பசியும் மக்களை சூழ்ந்துள்ளதை உணர்ந்த ஒளவையார்,

“செட்டி பொட்டி மக்கள் வழிச் செல்லோமே

செக்காரப் பொட்டி மக்கள் வாசல் வழிப் போகாமே

முட்டிபுகும் பார்ப்பாரகத்தை எட்டிப் பாரோமே

எந்நாளும் காப்பாரே வேளாளர்காண்”⁸¹

என்ற பாடலின்வழிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அடுத்தவர் நலனில் அக்கறையும் விருந்தோம்பல் பண்பும் பிறர் மீதான இரக்கமும் உழவர்களுக்கு அதிகம் இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் செவ்வனே எடுத்தியம்புகின்றன. வள்ளுவப் பெருந்தகை இதனை,

“இரவார் இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈவர்கரவாது

கைதுசெய்து ஊண் மாலையவர்”⁸²

என்று கூறியுள்ளார். உழவர்கள் செய்கின்ற தொழில்,

1. நெல் விதைத்தல்
2. களைப்பறித்தல்
3. பயிரைக் காத்தல்
4. நீர் பாய்ச்சுதல்

போன்ற வேலைகளைச் செய்துள்ளமையை முன்னரே இவ்வாய்வில் பார்த்துள்ளோம். உழவன் பயிரிட்டு வந்த பயிரினைக் காத்திடுதல் வேண்டும் என்பதைப் புறநானூறு,

“பொருபடைத் தருஉம் கொற்றமும் உழுபடை

ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே”⁸³

என்றுரைக்கிறது. உழவர்கள் உழுதுண்டு வாழ்ந்தவர்கள் என்பது மட்டுமின்றி
மேலான நற்பண்புகள் நிறைந்தவராகவும் காணப்பட்டுள்ளனர்.

நெசவுத் தொழில்

ஒரு நாட்டின் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் எடுத்துக்
காட்டிடும் கருவியாக ஆடையாக நெசவுத்தொழில் இருந்து வந்துள்ளது.
நாகரீகத்தின் சின்னமாக விளங்கக் கூடிய ஆடை நெய்திடும் தொழிலை
நெசவாளர்கள் செய்து வந்துள்ளனர் என்பதை,

“செய்யந் தொழிலனைத்தும் சீர்தூக்கிப் பார்க்குங்கால்

நெய்யந் தொழிலுக்கு நிகரில்லை - அதனால்

ஆடைகள் நெய்தோம்”⁸⁴

என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் அளவிற்கு நெசவுத் தொழில்
இன்றியமையாதது. சங்ககாலத்தில் நெசவாளர்கள் பருத்தி நூல் கொண்டும்
பட்டு நூல் கொண்டும் ஆடைகளை நெய்து விற்பனைச் செய்துள்ளனர்
என்பதை,

“புகை விரித்தன்ன பொன்துகில்

ஆவியன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்”⁸⁵

என்ற வரிகளின் மூலமும்,

“நூலினும் மயிரினும் நுழை நூற்பட்டினும்

பால்வகைத் தெரியா பன்னுறடுக்கத்து

நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதி”⁸⁶

என்று சிலப்பதிகாரமும் கூறியுள்ளது.

“கண்ணுழை கல்லா நுண்ணூல் கைவினை

வண்ண அறுவையர் வளந்திகழ் மறுகு”⁸⁷

என்று மணிமேகலை நெசவுத் தொழில் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றன. சங்க காலத்தில் பட்டாடைகள் நெய்யப்பட்டதற்குப் பல பெயர்களும் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அதனை,

1. மாளிதம்
2. கோசிகம்
3. காம்பு
4. நேந்திரம்

இவை பட்டு நூலால் நெய்யப்பட்ட ஆடைகளின் பெயராக மு.பி.பாலசுப்பிரமணியம் ‘இலக்கிய நெஞ்சம்’ என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும்,

“செக்கர் அன்ன சிவந்து நுணங்கு உருவின்

கண்பொருபு உகுஉம் ஒண்பூங்கலிங்கம்”⁸⁸

என்ற மதுரைக்காஞ்சியின் பாடல் வரிகள் செக்கர் வாளைப் போன்ற சிவந்த வண்ணமுடைய செவ்வர் வண்ணமூட்டிய பூத்தொழில் செய்யப்பட்ட வண்ண ஆடைகள் மதுரையில் விற்பனை செய்யப்பட்டன என்பதைக் கூறுகிறது.

பாம்பின் தோலினைப் போன்றும் மூங்கிலின் உட்பகுதியினைப் போன்றும் நெய்யப்பட்ட நூல் இழைகளை வரிசைகளாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட ஆடைகள் அழகிய பூ வேலைப்பாடுகள் கொண்டு காணப்பட்டுள்ளதை,

“பாம்புரியன்ன வடிவின காம்பின்
கழைபடு சொலியின் இழை அணி வாரா
ஒண் பூங் கலிங்கம்
நீலக்கச்சைப் பூவார் ஆடை
நேர்க்கரை நுண்ணூல் கலிங்கம்”⁸⁹

என்ற பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. சங்ககாலத்தினில் வாழ்ந்திட்ட
நெசவாளர்கள்,

1. தழை
2. மர நார்
3. பருத்தி
4. பட்டு

போன்றவற்றைக் கொண்டு ஆடைகளை நெய்துள்ளனர்.

“போது விரிப்பகன்றைப் புதுமலரன்ன
அகன்று மடி கலிங்கம்”⁹⁰

என்னும் பாடல் வரிகள் மக்கள் தங்களுடைய வசதிக்கும் வாழ்க்கைத்
தரத்திற்கும் ஏற்ப ஆடைகளை வாங்கி உடுத்தியுள்ளனர்.

தச்சுத்தொழில்

சங்க காலத்தில் கட்டப்பெற்ற வீடுகள், கோயில்கள், அரண்மனைகள்
போன்றவற்றில் அழகிய வேலைப்பாடுகள் அமைந்த திண்ணிய
கதவுகளையும், அரசர்கள் பயன்படுத்திய கட்டில்களையும் காணமுடிகிறது.

அவை மட்டுமின்றி தச்சர்கள், மக்களுக்குத் தேவையான
பொருட்களையும் தயார் செய்துள்ளனர். 1. வண்டிகள் 2.தேர்கள்
3.கப்பல்கள் 4.மரவேலைகள் 5.அத்தியாவசியப் பொருட்கள்
போன்றவற்றை செய்து விற்பனைச் செய்துள்ளனர். இதனை,

“..... வைகல்

என்தேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த கால் அன்னோன்”⁹¹

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் சான்றாக அமைகிறது.

குயவர்களின் மட்பாண்டத் தொழில்

மட்பாண்டத் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள் ‘குயவர்கள்’ என்று அழைத்துள்ளனர். பச்சை மண்ணைச் சலித்து தயார்படுத்தி பானைகளைச் செய்து, காய வைத்து சூளையில் வைத்து புனைவது மட்கலப் பானையாகும். இம்முறை கொண்டு அனைத்துப் பொருட்களையும் தயார் செய்துள்ளனர் குயவர்கள். இதனை,

“இருள் திணித்தன்ன கருஉத்திரன் பருஉப்பகை

அகல் இருவிசும்பின் ஊன்றுஞ் சூளை”⁹²

என்னும் பாடல்வரிகள் பறைசாற்றுகின்றன. அக்காலத்தில் இறந்தவர்களின் உடலைப் புதைக்காமல் பெரிய மட்பாண்டங்களில் வைப்பதற்கு தாழிகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

பொற்கொல்லர் தொழில்

சங்ககாலப் பெண்கள் பொன்னால் ஆன அணிகலன்களை விரும்பி அணிந்துள்ளனர். ஆண்கள் கிரீடங்கள், அங்கிகள், மோதிரம் போன்ற நுண்ணிய வேலைப்பாடுடைய அணிகலன்களை அணிந்தனர். இதுபோன்ற அணிகலன்கள் நகைகள் செய்திடும் தொழிலினைச் செய்பவர்களைப் ‘பொற்கொல்லர்’ என்று சிறப்புடன் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

1. சாதரூபம் 2. கிளிச்சிறை 3. ஆடகம் 4.சாம்பூந்தம் என்று பகுக்கப்பட்ட நான்கு வகையான பொன்னையும் பகுத்தறிந்து பொன்னின் தன்மைக்கு ஏற்ப நகைகளைச் செய்திடும் வல்லமை உடையவர்களாக பொற்கொல்லர்கள் இருந்துள்ளனர்.

‘கம்மியன்’ என்று அழைக்கப்பட்ட பொற்கொல்லன் ஒருவன் செய்த குற்றம் நீங்கிய அழகான மேகலையையும் மாலைகளையும் ஒரு மறக்குடிப் பெண்ணானவள் அணிந்திருந்தாள் என்பதைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிகண்ணனார் எனும் புலவர்,

“ஆசில் கம்மியன் மாசறப் புனைந்த

பொலஞ்செய் பல்காசு அணிந்த அல்குல்

ஈகை கண்ணி இலங்கத் தைஇத்

தருமணல் இயல்வோள்”⁹³

என்ற பாடலில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்திட்டப் பொற்கொல்லர்கள் நேர்மையுடனும் உண்மையுடனும் நேர்த்தியுடனும் தொழில் செய்து வந்துள்ளனர்.

தொகுப்புரை

- ❖ சங்க காலத்தில் தொழில்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். சாதியப் பிரிவுகள் அதிகம் காணப்படவில்லை. தொழில் அடிப்படையில் பிரிவுகள் இருந்துள்ளதைச் சங்கப் பாடல்களைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது.
- ❖ மக்களிடையே பல்வேறு பிரிவுகள் இருந்தாலும் எவருக்கும் துன்பம் ஏற்படாதவாறு அவரவர் தொழிலை நன்கு செய்துள்ளனர்.
- ❖ உழவர், நெசவாளர், பொற்கொல்லர், தச்சர், குயவர், புலைத்தி, உமணர், குறவர், ஆயர், பரதவர், கொல்லர், நெசவாளர் என்று பலதரப்பட்ட தொழில்களை மக்கள் மேற்கொண்டுள்ளனர்.
- ❖ மருத நிலத்தில் முதன்மைத் தொழிலாக வேளாண்மைத் தொழில் அமைந்துள்ளது. உழைத்து வாழ்வதுடன் நேர்மையும் அறமும் தவறாது கடைப்பிடித்தனர். ஈகை குணமும் விருந்தோம்பும் பண்பும் உடையவர்களாக மருதத்திணை மக்கள் இருந்துள்ளனர்.

- ❖ உழவர்கள், உழத்தியர்கள், கடையர், கடைச்சியர், களமர், மனைக்களமர் என்றெல்லாம் மருதத்திணையில் உழவுத்தொழில் புரிந்த மக்கள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர்.
- ❖ வேளாண்மைத் தொழிலின் போது தம்முடைய நிலங்களில் தாமே வேளாண்மை செய்பவர் 'களமர்' என்றும் பிறர் நிலத்தில் வேலைச் செய்பவர் 'மனைக்களமர்' என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.
- ❖ விவசாயம் செய்யும் ஆண்மக்கள் 'உழவர்' என்றும் பெண்மக்கள் 'உழத்தியர்' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளனர். நாட்டின் நிதிநிலைமையைத் தீர்மானிக்கும் அளவிற்குப் பொருளாதாரத்தை உயர்த்தும் தொழிலாக வேளாண்மைத் தொழில் இருந்துள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது.
- ❖ விதை விதைத்தல், நீர்பாய்ச்சுதல், மண்ணை வளப்படுத்துதல், பயிர் காத்தல், களைப்பறித்தல், நெல் அறுத்தல், நெற்களைக் கட்டுதல், நெல் அடித்தல், களம் போடுதல், நெற்களைப் பொலிப் போடுதல், வைக்கோல் போர் அமைத்தல் என்று சங்க இலக்கிய மருதத்திணை முழுமையிலும் வேளாண்மைத் தொழில் நடைபெற்றுள்ளது. மருதத்திணை மக்கள் செல்வ வளத்திலும் மனமகிழ்ச்சியிலும் இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.
- ❖ மருதத்திணை மக்களின் செல்வ வளத்தின் சிறப்புகளுடன் பாணர்களுக்கும் விறலியர்களுக்கும் மக்களுக்கும் வாரி வழங்கிட்ட வள்ளல்களைப் பற்றியும் அறியமுடிகிறது.
- ❖ மருதத்திணையில் பண்டமாற்று முறையுடன் ஏனைய தொழில்களில் கிடைக்கும் பொருட்களை விற்பனைச் செய்து நெல்லினைப் பெற்றுச் சென்றுள்ளனர்.

- ❖ கள்ளுக்கடைத் தொழில், ஆடைத்தொழில், தச்சுத்தொழில், பொற்கொல்லர் தொழில், மட்பாண்டத் தொழில், பலகாரங்கள் விற்பனை, பண்டமாற்று முறைமைப் போன்ற சிறு சிறு தொழில்களும் மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு நடந்து வந்துள்ளன.
- ❖ காவிரியின் கரைபுரண்டு ஓடிடும் வெள்ளத்தின் பயனாய் மருதத்தினை முழுமையிலும் வேளாண்மை மேன்மையுற்ற தொழிலாய் நடைபெற்றுள்ளது சிறப்பிற்குரியது.

௮

சான்றெண் விளக்கம்

1. பாமயன், தமிழக வேளாண்மை அன்றும் இன்றும் www.valaitamil.com
2. மலைபடுகடாம், பா.வ. 101
3. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), மலைபடுகடாம், ப. 407
4. மலைபடுகடாம், பா.வ. 109-110
5. மேற்படி, பா.வ. 112-114
6. மேற்படி, பா.வ. 120-123
7. மேற்படி, ப. 408
8. பாமயன், தமிழக வேளாண்மை அன்றும் இன்றும் www.valaitamil.com
9. பொருநராற்றுப்படை, பா.வ. 205-208
10. பாமயன், தமிழக வேளாண்மை அன்றும் இன்றும் www.valaitamil.com
11. திருக்குறள், பொருட்பால், அரசியல், குறள் எ. 624
12. பட்டினப்பாலை, பா.வ. 53-58
13. திருக்குறள், பொருட்பால், உழவு, குறள் எ. 1038
14. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.வ. 125-130
15. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.வ. 189-192
16. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப. 104
17. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 229-233
18. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், ப. 269
19. திருக்குறள், பொருட்பால், உழவு, குறள் எ. 1031
20. ஈரோடு தமிழன்பன் (தொ.ஆ.), பாரதிதாசனின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகள், ப. 121
21. பொருநராற்றுப்படை, பா.வ. 246, 247
22. வீ.நாகராசன் (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், ப. 130
23. பட்டினப்பாலை, பா.வ. 5-7
24. சிலம்பு 10:10-28
25. மணிமேகலை பதிகம், பா.வ. 24-25
26. சிலம்பு, 7:4-5
27. புறம், பா.எ. 348
28. அகம், பா.எ. 40

29. மேற்படி, பா.எ. 204
30. மலைபடுகடாம், பா.வ. 471
31. அகம், பா.எ. 19
32. புறம், பா.எ. 370
33. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.வ. 162
34. சாமுண்டிஸ்வரி, சங்கத்தமிழர்களின் வாணிகம், www.wikipedia.com
35. அபிதானசிந்தாமணி, ப. 232
36. பொருநராற்றுப்படை, பா.வ. 178-184
37. இரா.மோகன், சங்க இலக்கிய உரை, ப. 119
38. மு.வரதராசனார், இலக்கிய வரலாறு, ப. 43
39. மேற்படி, ப. 45
40. மேற்படி, ப. 47
41. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ப. 211.
42. www.Ezhuthu.com
43. மு.வரதராசனார், இலக்கிய வரலாறு, ப. 44
44. சு.பாலச்சந்திரன், இலக்கியத் திறனாய்வியல், ப. 157
45. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், தொகுதி 1, ப. 26
46. பாரதிதாசன், குறிஞ்சித்திட்டு, ப. 60
47. திருமுருகாற்றுப்படை, பா.வ. 56-57
48. குறுந்தொகை, பா. எ. 31
49. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), குறுந்தொகை, ப. 88
50. மேற்படி, ப. 162
51. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.வ. 111-115
52. வீ.நாகராசன் (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், ப. 189
53. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.வ. 221-226
54. பொருநராற்றுப்படை, பா.வ. 4-7
55. வீ.நாகராசன் (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், ப. 92
56. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.வ. 4-6
57. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 81
58. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 176
59. புறம், பா.எ. 396

60. நற்றிணை, பா.எ. 350
61. மு.அருணாச்சலம், தமிழ் இலக்கியங்களில் பாரதிதாசனின் தாக்கம், ப. 217
62. கலித்தொகை, பா. எ. 94
63. பாரதியார், குயில்பாட்டு, பா.வ. 28-37
64. பிங்கல நிகண்டு, நூ. 164
65. சூடாமணி நிகண்டு, நூ. 169
66. அகம், பா.எ. 266
67. மேற்படி, பா.எ. 266
68. புறம், பா.எ. 311
69. மேற்படி, பா.எ. 311
70. சாமுண்டிஸ்வரி, பெரும்பாணாற்றுப்படையில் நெல்சோறு, www.valaitamil.com
71. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.வ. 281, 282
72. மேற்படி, பா.வ. 192 - 196
73. புறம், பா.எ. 327
74. மேற்படி, பா.எ. 381
75. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), புறநானூறு, ப. 153.
76. அன்பு சிவா, சங்ககால மக்களின் வணிகமும் பண்பாட்டுக் கூறுகளும், www.tamil authors.com
77. தொல்.பொருள். நூ.எ. 27
78. திருக்குறள், பொருட்பால், உழவு, குறள் எ. 1032
79. அன்பு சிவா, சங்ககால மக்களின் வணிகமும் பண்பாட்டுக் கூறுகளும், www.tamil authors.com
80. திவாகரம் நிகண்டு, நூ. 130
81. ஓளவையார் பாடல்கள், ப. 39.
82. திருக்குறள், பொருட்பால், உழவு, குறள் எ. 1035
83. புறம், பா. 281
84. ஈரோடு தமிழன்பன் (தொ.ஆ.), தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப. 311
85. புறம், பா.எ. 398:2-3
86. சிலம்பு, பா.வ. 165-167
87. மணிமேகலை, பா.வ. 28, 53

88. மதுரைக்காஞ்சி, பா.வ. 432, 433
89. மேற்படி, பா.வ. 514 0 518
90. மேற்படி, பா.வ. 619 - 620
91. புறம், பா.எ. 169
92. அகம், 316
93. பதிற்றுப்பத்து, ப. 247

நெய்தல் திணையில் தொழில்கள்

முன்னுரை

ஐவகைத் திணைகளில் நான்காவதாகக் காணப்படுவது நெய்தல் திணையாகும். கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தலாகும். தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை நினைத்து ஒருவர் இரங்கியிருப்பதினால் ‘இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும்’ உரிப்பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

“நெய்தல் என்பது கடல் சார்ந்தப் பகுதி என்பதினுடன் தாவரமாகவும் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. நெய்தல் தாவரமானது நீரில் வாழக் கூடிய கொடிவகையினைச் சார்ந்தது ஆகும். அதனுடைய மலர்களானது நீல நிறத்தினை உடையது”¹

என்கிறார் வளவ.துரையன். கடல், திணை, தாவரம் என்று பல பொருள்தனில் காணப்பட்டாலும் ‘நெய்தல் நிலம் கடற்கரையைச் சார்ந்தப் பகுதி’ என்று பெரும்பான்மையாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அத்தகு, சிறப்புமிகு நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மக்கள் செய்து வந்துள்ள தொழில்கள் பற்றி சங்க இலக்கியத்தில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு கருத்துக்கள் நிரல்பட எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

நெய்தல் நிலத்தின் சிறப்பு

நிலம் சார்ந்த சமூகப் பகுப்பின் அடிப்படையில் வாழ்வியல் கூறுகள் அனைத்தும் இயற்கையைச் சார்ந்தே அமைந்துள்ளது. தமிழர்கள் வாழ்ந்திட்ட வாழ்க்கையில் இவர்களின் ஆளுமையும் சமூக மேலாண்மைத் தன்மையும் அதிகம் காணப்பட்டுள்ளது.

தமிழர்களின் மிகச் சிறந்த ஆளுமை ஐந்திணைகளின் பகுப்பு முறையாகும். அதனிலும் வாணிப முறையிலும் வாழ்க்கை முறைமையிலும் மிகச் சிறந்த நெறிதனைக் கடைபிடித்து வந்துள்ளனர். அதன்வழிதனில்,

“தமிழர்களின் ஆளுமைக் கடல் சார்ந்த வணிகத்திலும் அதிகமாகவே இருந்துள்ளது”²

என்ற சாமுண்டிஸ்வரியின் கூற்று நெய்தல் நிலத்தில் நடைபெற்று வந்த வாணிப முறைதனை நன்கு வெளிப்படுத்துவனவாகும். வள்ளுவர்,

“தள்ளா வினையுள்ளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு”³

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் ‘திரைக்கடல் ஓடியும் திரவியம் தேடியவர்களாக’ இருந்துள்ளனர். சென்றவிடங்களிலெல்லாம் தனக்கானத் தொழில் தன்மையை விரிவுபடுத்தி, உடல், அறிவு சார்ந்த உழைப்பின் பயனாக செல்வத்தைச் சேர்த்தது மட்டுமின்றி தனது அடையாளத்தைப் பதிவு செய்துள்ளனர். கடல் வாணிபமாகினும் ஏனைய நிலங்களின் மீது நடந்த வாணிபமாகினும் தமிழர்களுக்குத் தனித்தொரு அடையாளம் இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

“சமூக கட்டமைப்பின் பல்வேறு நிலைகளிலும் தமது மேலாண்மைத் திறனைப் பல்வேறு புதிய மாற்றங்களின் மூலம் உலகின் நாலா பக்கங்களினும் சென்று நாவாய்தனைச் செலுத்தி வெற்றிக் கண்டு நாகரீக முகட்டைப் பிடித்து உயர்ந்த உயர்க்குடி மக்களாம் தமிழர்கள்”⁴

என்ற கூற்று தமிழர்களின் வாணிப முறைமைக்கும் தன்னம்பிக்கை வாழ்க்கைக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

பண்டமாற்று முறை

தென்னாட்டினில் பல்வேறு துறைமுகங்கள் இருந்துள்ளதைப் பண்டைய இலக்கியங்களைக் கொண்டு காணமுடிகிறது. நிலத்திலிருந்து நீருக்கும் நீரிலிருந்து நிலத்திற்கும் பண்டங்கள் ஏற்றவும் இறக்கவும் அவை பயன்பட்டுள்ளன.

“துறைமுகங்களில் நாவாய்கள் பல உள்நாட்டு வெளிநாட்டினைச்
சார்ந்தவைகள் குதிரைகள் பல வரிசைகளாய் நிற்பதுபோன்று
நின்றிருந்தன”⁵

என்கின்றனர். தமிழாய்வாளர்கள். ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த தொழிலாளர்களும், தணிக்கையாளர்களும் ஓய்வின்றி உழைத்து வந்துள்ளனர். மேலும், கடல் வாணிகம் சிறப்புற அமையப் பெற்றிருந்த கடற்கரை நகரங்கள் ‘பட்டினங்கள்’ என்ற சொல்லினால் அழைக்கப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

1. காவேரி பூம்பட்டினம்
2. சென்னைப்பட்டினம்
3. தொண்டி பட்டினம்
4. முசிறி பட்டினம்
5. வஞ்சி

போன்றவைப் பெருநகரங்களாக கடல் வாணிகத்தில் சிறந்து விளங்கியுள்ளன.

“துறைமுகங்களில் சில இயற்கையாகவும் பல துறைமுகங்கள்
செயற்கையாகவும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன”⁶

என்கிறார் சாமுண்டிஸ்வரி. புகார் நகரத்தைக் காணுமிடத்து கடற்கரைத் துறைமுகங்களை ஒட்டியே மாடமாளிகைகளும் கூட கோபுரங்களும் நிரம்பியிருந்ததைப் பார்க்க முடிந்துள்ளது.

பண்டைத் தமிழர்கள் கடல் வாணிகத்தின் சிறப்பு நிலைப்பாடாக கலங்கரை விளக்கங்களை அமைத்துள்ளனர். கிரேக்கம், ஈழம், எகிப்து போன்ற நாடுகளுடன் வாணிகத் தொடர்பு இருந்துள்ளது விழிஞம், காந்தமூர், நறவம் போன்ற துறைமுகங்கள் சில இருந்துள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

வாணிகம் சிறப்புற நடைபெறுவதற்கு வழிக்காட்டித் தூண்கள் , நிழல் தரும் மரங்கள் நடப்பட்டிருந்தன. பெருவழிப் பாதைகளில் வாணிகர்கள் கள்வர்களின் பயமின்றி பயணம் மேற்கொள்வதற்குப் பாதுகாவலர்கள் பலர் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்தனர். மக்கள் பணியில் மன்னர்கள் நன்கு கவனம் செலுத்தினர். அதனால்,

“நெல்லும் உயிரன்று, நீரும் உயிரன்று

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்” ⁷

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகளுக்கேற்ப மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். மக்களின் வாழ்க்கைக்குத் தேவையானது என்ன? என்பதை ஆட்சி செய்த வேந்தர்கள் நன்கு உணர்ந்துள்ளனர்.

வேந்தர்களுக்கு வருவாய் மற்றும் வரிகளிலிருந்து வருமானம் குறைந்தவிடத்து, வாணிகத்தின்வழி வருமானத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள விழைந்திட்டனர் வேந்தர்கள்.

“ஆரியப்படைக் கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்

மதுரையினில் இருந்து ஆட்சிப் புரிந்து வந்த காலத்து, அவனது

மைந்தன் கொற்கையில் தங்கி ஆட்சிப் புரிந்தான்” ⁸

என்பது இலக்கியச் சான்றாகும். வாணிகர்களை அவர்களின் செல்வ நிலைக்கு ஏற்ப மூன்றாக வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

1. இப்பர்
2. சுவிப்பர்
3. பெருங்குடியர்

என்பவையாகும். பொருள் ஈட்டிடும் வணிகர்களை மக்கள் 'எட்டி' என்று வழங்கினர். அதுவே காலப்போக்கினில் 'செட்டி' என்று மருவியதையும் காணமுடிகிறது. செம்மையும் சிறப்பும் வருமானமும் உடைய வணிகப் பெருமக்களுக்குப் 'பொற்பூ' என்ற பட்டமும் 'எட்டிப்புரவு' என்ற நிலக்கொடையும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

பாண்டி நாட்டினிலிருந்து உரோம் நாட்டிற்கு வாணிகர்களும், வாணிகத் தூதனும் சென்று வந்துள்ள குறிப்புகளை இராசராசசோழன், இராசேந்திர சோழன், முதற் குலோத்துங்கச் சோழனின் வரலாற்று குறிப்புக்களைக் கொண்டும் இராமசிம்ம பல்லவ மன்னன் கட்டிய பௌத்த கோவிலும், முசிறியில் காணப்படும் அகஸ்டஸ் கோவிலும் சான்றுகளாக நினைவில் கொள்ளப்படுகின்றன.

பட்டினப்பாலையில் பூம்புகார் நகரத்தின் சிறப்பான வாணிகமும், துறைமுகங்களின் விரிவும் அழகுபட கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனாரால் பாடப்பட்டுள்ளது.

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காவின் வந்த கருங்கறி முடையும்
வடமலைப் பறித்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முத்தும் குணகடல் தூசிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துணவும் காழகத்து ஆக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி
வளத்தலை மயக்கிய நனத்தலை மறுகின்”⁹

என்பதில் புகழ்பெற்ற துறைமுகமான புகார் நகரினில் வந்திறங்கும் பொருட்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.

பலதரப்பட்டப் பொருட்கள் விற்பனைக்காக நெய்தல் நிலமான புகாரில் வந்து இறங்கியது. தமிழர்களின் வாணிக அறிவு பரந்துபட்டு இருந்ததைப் பார்க்க முடிகிறது.

“காழகம் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ள கடாரமாகிய மலேசியாவுடன்,
தென்கிழக்கு ஆசியாவுடனும்”¹⁰

வாணிகம் நடந்துள்ளதுடன் தமிழர்களில் பெரும்பான்மையோர் வாணிகத்திற்காக வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று அந்நாடுகளில் வசிக்கத் தொடங்கியதையும் வாணிகத்திற்காக நம் நாட்டிற்கு வந்த மக்களைப் புலம்பெயர் மக்களாகவும் கொண்டு பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. உருத்திரங்கண்ணனார்,

“மொழிபல பெருகிய பழிநீர் தேஎத்துப்
புலம்பெயர் மக்கள் கலந்தினி துறையும்
முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் கொளினே”¹¹

என்று பாடியுள்ளார்.

கிரேக்கம், சீனா, ரோமாபுரி, சாவகம், அரபு, ஈழம் போன்ற நாடுகளுடன் தமிழர்கள் வாணிபம் செய்துள்ளனர்.

மாமூலனார் பாடிய அகநானூற்றுப் பாடலில்,

“அம்ம வாழி - தோழி! பொன்னின்
அவிர்எழில் நுடங்கும் அணிகிளர் ஓடை
வினைநவில் யானை விறற்போர் பாண்டியன்
புகழ்மலி சிறப்பின் கொற்கை முன்துறை
அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து
தழைஅணிப் பொலிந்த கோடுஏந்து அல்குல்”¹²

என்பதில் புகழ்மிக்க கொற்கைப் பட்டினம், பொன்னாலான ஒளி அசைய
கொண்ட நெற்றிப் பட்டத்தையும் போர் செய்து பழகிய யானைகளையும்
போரினையும் உடைய பாண்டியனுக்கு உரியது. பொலிவு பெற்ற
அழகுடைய நெய்தல் நிலப் பெண்கள் ஒளியையுடைய முத்துக்களோடு
வலம்புரிச் சங்கினையும் வைத்து தெய்வத்தினை வாழ்த்தினர் என்பதும்
பாடப்பட்டுள்ளது.

“புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்துறை

அவிர்கதிர் முத்தம்” ¹³

என்பதில்,

“பாண்டி நாட்டிலுள்ள தாமிரபரணியின் சங்கமமுகத்தில் அமைந்த

பழைய துறைமுகப்பட்டினம், முத்துக்களில் கொற்கைத் துறையில்

குளிக்கின்ற முத்தே சிறந்ததாகலின்” ¹⁴

என்ற கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியனின் கூற்று கொற்கைக் கடற்கரை
துறைமுகத்தில் நடைபெற்று வந்த முத்துக் குளிக்கும் தொழில்தனையும்,
முத்துக்கள் விலை உயர்ந்தப் பொருளாகக் கருதப்பட்டு விற்பனைச்
செய்யப்படுவதையும் காணமுடிகிறது.

“கழியே, சிறுகுரல் நெய்தலொடு காவி கூம்ப

எறிதிரை ஓதம் தரல்ஆ னாதே

துறையே, மருங்கின் போகிய மாக்கவை மருப்பின்

வழங்குநர் இன்மையின் பாடுஆன் றன்றே

கொடுநுகம் நுழைந்த கணைக்கால் அத்திரி

வடிமணி நெடுந்தேர் பூண ஏவாது” ¹⁵

என்று சேந்தன் கண்ணனார் பாடியுள்ளார்.

“பெரிய கடற்கரையை உடைய தலைவனே! உப்பங்கழியிடத்துப்
பூத்துக் குலுங்கும் நெய்தல் மலரும் நீலமலரும் குவியுமாறு
கடலானது பேரலைகளை உடையது”¹⁶

என்று கொற்கைத் துறைமுகத்தின் அழகை அகநானூற்றுப் பாடல்வழி
கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம் விளக்கியுள்ளார். அழகு நிரம்பிய
துறைமுகம்தனில் வாணிகம் சிறப்புற நடந்ததையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

“கிரேக்க நாடுகளுக்குச் சேர நாட்டு யானைத் தந்தங்கள், மிளகு
மற்றும் பாண்டிய நாட்டினது முத்து உள்ளிட்டப் பொருட்கள்
கடல்வழிச் சென்று அங்கிருந்து தமிழகத்திற்கு செல்வங்கள் வந்து
சேர்ந்த ஆதாரங்களும் காணப்படுகின்றன”¹⁷

என்கிறார் சாமுண்டிஸ்வரி. இவருடையக் கூற்று கடல் மேலாண்மையிலும்
வாணிபத்திலும் தமிழர்களின் பங்களிப்பு சிறந்துள்ளதைக் எடுத்தியம்புகிறது.

(i) கடல்தரும் செல்வங்கள்

1. முத்துக்கள்

2. மீன்கள்

1. முத்துக்கள்

‘உடைதிரையை உடைய’ நெய்தல் நிலம் என்று குறிக்கப் பெறுவது
(1) கரையை உடைக்கும் அலை (2) கரையால் உடைபடும் அலை என்று
பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. அத்தகு கடல் அலையால் சிறப்பு பெற்று
கடல் தரும் வளத்தால் செல்வம் மிகுந்து காணப்படும் நாட்டின் தலைவன்
என்று தலைவி தோழியிடம் கூறுகிறார். இதனை,

“அதுகொல், தோழி! காம நோயே?

வதிகுருகு உறங்கும் இன்னிழற் புன்னை

உடைதிரைத் திவலை அரும்பும் தீமநீர்

மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தென

பல்இதழ் உண்கண் பாடு ஒல்லாவே”¹⁸

என்ற நரிவெருஉத்தலையாரின் பாடலிலிருந்து காணமுடிகிறது. பதிற்றுப்பத்து பாடலினுள் அலைகளினால் அடித்து வரப்பட்ட சங்குகளை மக்கள் எடுத்துச் செல்கின்றனர். முதிர்ந்த தன்மையுடைய சங்குகளினின்று விலையுயர்ந்த முத்துக்கள் கிடைக்கிறது என்பதை,

“இலங்கு நீர் முத்தமொடு வார் துகிர் - எடுக்கும்

தண் கடற்படப்பை மென்பாலனவும்” ¹⁹

என்ற வரிகள் குறிக்கின்றன. இதில்,

‘விலங்குநீர் முத்தம்’ - என்பதைத்தான்

‘இலங்குநீர் முத்தம்’ என்றும் அவை

மாறுபட்ட அலைகளிலுள்ள முத்து என்று பொருள் கொள்ளப் பெறுவதைக் காணமுடிகிறது. கடல்தரும் செல்வமாக சங்கு, முத்து ஆகியவை இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

“அன்னை வாழி வேண்டு அன்னை முழங்குகடல்

திரைதரும் முத்தம் வெண்மணல் இமைக்கும்

தண்ணம் துறைவன் வந்தென

பொன்னினும் சிவந்தன்று; கண்டிசின் நுதலே” ²⁰

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்தனில் தோழி அறத்தொடு நின்றலில்,

“முத்துக் குளிப்பார் முச்சடக்கி அரிதாகக் கொணரத்தக்க

முத்துக்கள் தலைவன் நாட்டில் மனிதமுயற்சி சிறிதுயின்றி

கிடைக்கும்” ²¹

என்று முத்துக்களை வாங்கி மக்கள் அணிந்து மகிழ்வார். அத்தகு சிறப்புத் தன்மையுடைய தலைவனது கடற்கரை நாட்டிலே மணற்பரப்பில் தானே கிடந்து விளங்கும் சங்கு என்று பலரும் குறிப்பிடுகின்றனர். ஒளவை துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்,

“கடல் திரையால் தரப்பட்ட முத்தம்” ²²

என்கிறார்.

“புலவுப் பொருது அழித்த பூநாறு பரப்பின்

இவர் திரை தந்த ஈரங்கதிர் முத்தம்” ²³

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் வெண்கண்ணனார் எனும் புலவர், நெய்தல் நிலப்பரப்பில் குளிர்ந்த ஒளியினையுடைய முத்துக்களைப் பரந்து வரும் கடல் அலைகள் கொணர்ந்து வந்து தருகிறபோது, கடற்கரையில் விரும்பும் நடைகளையுடைய குதிரைகளின் காலினை வடுப்படுத்துகிறது என்கிறார். கடல்தரும் முத்துக்களை விற்பனைச் செய்யும் தொழில்கள் பரவலாக நடந்துள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது. இவற்றினுடன்,

“எல்லினைப் பெரிது எனப் பல்மாண் கூறி

பெருந்தோள் அடைய முயங்கி , நீடுமுனைந்து

அருங்கடிப் படுத்தனள் யாயே; கடுஞ்சொல்

வாட்குறா வழங்கும் வளைமேய் பெருந்துறை” ²⁴

என்ற பாடலில் புலவர் குறுவழுதியார் சுறாமீன்கள் திரியும் சங்குகள் மேய்கின்ற பெரிய துறைமுகம் என்று குறிப்பிடுகிறார். முத்துக்களை விற்பவரையும் வாங்குபவரையும் முத்து வணிகர்கள் சிறந்த தொழிலாகக் கருதி கடற்கரைப் பட்டினத்தில் சான்றுகள்வழி ஆராய்ந்துணர முடிகிறது.

“செப்பம் உடையவன் ஆக்கம் சிதைவுஇன்றி

எச்சத்திற்கு ஏமாப்பு உடைத்து” ²⁵

என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் குறள் இவ்வணிகர்களுக்கு முற்றிலும் ஏற்புடையதாய் காணப்பட்டுள்ளது.

நடுவுநிலைமையுடன் கொடுத்த வாக்கினைக் காப்பாற்றும் தன்மைப் பெற்றவர்களாக, அறம் செய்யக் கூடியவர்களாக, நெஞ்சுறுதி மிக்கவர்களாக வணிகர்கள் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர்.

2. மீன்கள்

கடல் தரும் செல்வத்தில் மிக முக்கியமானது மீன்கள் ஆகும்.

மீன்பிடித்தொழில்

நெய்தல் திணையின் முதன்மைத் தொழிலாக மீன்பிடித் தொழில் விளங்குகிறது. மக்கள், பசிப்பிணியின்றி வாழ்வதற்கு இயற்கையால் கொடுக்கப்பட்ட அருட்கொடை இயற்கை வளங்கள் ஆகும். நீர்வளத்தின் பெரும்பான்மையானப் பகுதி கடல்வளத்தினைக் குறிப்பதாகும்.

உலகினில் எண்ணற்ற மக்கள் விரும்பி உண்ணும் உணவாக மீன் உள்ளது. பல நாடுகளில் மீனை விருப்ப உணவாகக் கொண்டுள்ளனர். பண்டைய காலத்திலிருந்து கடற்கரைப் பகுதிகளில் மீன்பிடித் தொழில் வெகுவிமரிசையாக நடைபெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தின் நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் இதற்குச் சிறந்த சான்றுகளாகும்.

“அந்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன

துய்த்தலை இறவொடு தொகை மீன் பெறீஇயர்

வரி வலைப் பரதவர் கருவினைச் சிறாவர்

மரல் மேற்கொண்டு மான் கணம் தகைமார்

வெந்நிறல் இளையவர் வேட்டு எழுந்தாங்கு

திமில் மேற்கொண்டு திரை சுரம் நீந்தி

வாள் வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி”²⁶

என்ற நற்றிணைப் பாடல் பரதவர் குடிச் சிறுவர்கள் மீன் பிடிக்கும் திமில்களில் ஏறிச்சென்று சுறாமீன்களையும், பிற மீன்களையும் பிடித்து வந்து சேர்ப்பர். அவ்வாறு பிடித்த மீன்களை கரைகளில் பரப்பி காய வைப்பர் என்பதிலிருந்து நெய்தல் திணையின் முதன்மைத் தொழிலாக மீன்பிடித்தொழில் இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

“பெருந்திரை முழக்கமொடு இயக்கு அவிந்திருந்த

கொண்டல் இரவின் இருங் கடல் மடுத்த

கொழுமீன் கொள்பவர் இருள் நீங்கு ஒண்குடர்”²⁷

என்ற அகநானூற்று நெய்தல் திணைப் பாடல்களில், மேகம் சூழ்ந்த இரவுப் பொழுதில் பெரிய அலைகளின் ஒலிகள் அடங்கிய பொழுது அலைகளும் ஓய்ந்து விடும்.

“கொழுமீனைப் பிடிக்கும் பரதவர்கள், இருள் நீங்குதற்குத் தம்

தோணியில் விளக்குகளைக் கொளுத்திக் கொண்டு செல்வர்.

அவ்விளக்குகள் அழகிய சுடர் போலத் தோன்றும்”²⁸

என்ற உலோச்சனாரின் பாடல் வரிகளிலிருந்து இரவு, பகல் என்ற வேறுபாடின்றி பரதவர்கள் மீன்பிடித் தொழிலை மேற்கொண்டதைப் பார்க்க முடிகிறது.

3. மீன்களைப் பதப்படுத்தும் தொழில்

பரதவர்கள் கடலில் சென்று பிடித்து வரும் மீன்களை நெய்தல் திணைப் பரதகுலப் பெண்கள் பாதுகாத்து பதப்படுத்திடும் தொழில்தனை மேற்கொண்டுள்ளனர். இதனை,

“கொடுத்தாள் முதலையொடு கோட்டுமீன் வழங்கும்

இருங் கழி இட்டுச் சுரம் நீந்தி இரவின்

வந்தோய்மன்ற - தண் கடற் சேர்ப்ப

நினக்கு எவன் அரியமோ, யாமே? எந்தை

புணர்திரைப் பரப்பகம் துழைஇத் தந்த”²⁹

தலைவன் இரவுக்குறியின்போது வந்து தோழி இரவுக்குறி மறந்து
கூறியதாக அமைந்த பாடலில்,

“வளைந்த கால்களை உடைய முதலைகள் நிரம்பப் பெற்ற
கொம்பினையுடைய சுறாமீன்கள் உலவீத் திரிகின்ற கரிய
உப்பங்கழிகளைக் கொண்ட சிறிய சுரத்தினைக் கடந்து
வந்துள்ளாய்”³⁰

என்று கூறும்போது, தோழி முதலைகளும், சுறாமீன்களும் நிரம்பப் பெற்ற
உப்பங்கழிகள் ஆபத்துக்கள் நிரம்பியிருப்பதை உணர்த்துகிறாள். அதனில்,

“எம் தந்தை, அலைகள் பொருந்திய கடற்பரப்புதனில் துழாவிப்
பிடித்துக் கொண்டு வந்த பல்வகை மீன்களை வற்றலாக மாற்றுவார்.
அந்த மீன்களின் வற்றலில் வந்து படியும் பறவைகளை யாம் ஓட்டிக்
கொண்டிருப்போம்”³¹

அதனால் பகற்குறி வா! என்று கூறும் நெய்தல் திணைப் பெண்கள்,
மீன்களைப் (கருவாடு) பதப்படுத்தும் தொழிலைப் பார்க்க முடிகிறது.

மனிதனின் சராசரிக் கனவுகள் செயலாக்கம் பெறும்போது அவை
மகத்துவமிக்க செயலாக மாறுகிறது. நெய்தல் திணையின் பரதவர்குலப்
பெண்களும் மகத்துவம் மிக்கவர்களாகவே வாழ்ந்துள்ளனர்.

தந்தை மற்றும் கணவனின் கடின உழைப்பு வீண் போகுதல் கூடாது
என்ற சிந்தனை உடையவர்களாக பெண்மக்கள் இருந்துள்ளனர்.

“எல்லா இடங்களிலும் பெண்கள் தமது குழந்தைகளைப்
பராமரித்தனர். கால்நடைகளில் பால் கறந்துள்ளனர். வயல்களில்
உழுவுவேலை செய்தனர். துணிகளைத் தைத்தனர். நோயாளிகளைப்
பராமரித்தனர். மரணத்தில் வீழ்ந்தவர்களைக் கண்டு கண்ணீர்

வடித்தனர். செத்தவர்களைப் புதைத்தனர். இவ்வாறு நாட்டுக்கு
நாடும் காலத்திற்கு காலமும் பெண்களின் வேலையானது
தொடர்ந்து கொண்டோன் இருக்கிறது”³²

என்ற ரோஸலின்ட் மைல்ஸ் அவர்களின் கூற்று இங்கு
நினைவுக்கூர்த்தக்கது. ஏனெனில் ஆண்கள் செய்யும் அனைத்து
தொழில்களிலும் பெண்களின் பங்களிப்பு இருந்துள்ளதைப் பார்க்க
முடிகிறது. வள்ளுவனாரின் வாய்மொழிக்கிணங்க,

“ஈன்ற பொழுதின் பெரிது உவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்”³³

என்ற குறள்வழியும்,

“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்பதோல் போர்த்த உடம்பு”³⁴

என்ற குறள்வழியும்,

“செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்து இருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு”³⁵

என்ற தன்மையுடையவளாகவும்,

“தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணி தகைசான்ற
சொற்காத்து சோர்விலாள் பெண்”³⁶

என்று அனைத்து நிலையிலும் பெண் ஆணுக்குத் துணைநின்றுள்ளார்கள்.
இல்லற வாழ்வு சிறக்க, தன்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்யக் கூடிய
அன்புவழிப்பட்டவளாக, சான்றாண்மை உடையவளாக இருந்துள்ளனர்.
விருந்தோம்புதல் பண்புடன் குடும்பத்தைக் காப்பவளாகவும்
இருந்துள்ளதை மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கூறிய பெருமை
வள்ளுவனாரையேச் சாரும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

4. தூண்டிலில் மீன் பிடித்தல்

கடலில் சென்று பரதவர்கள் மீன்பிடிப்பது போன்று
உப்பங்கழியினிடத்து நெய்தல் நில மக்கள் தூண்டில் போட்டு மீன் பிடித்து
விற்பனைச் செய்துள்ளனர் என்பதை,

“சூழ்கழி மருங்கின் நான் இரை கொளீஇச்

சினைக் கயல் மாய்க்கும் துறைவன் கேண்மைப்

பிரிந்தும் வாழ்துமே நாமே”³⁷

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலிலும்,

“பாண்மகன் ஊரைச் சூழ்ந்துள்ள உப்பங்கழியின் பக்கத்திலே

இருந்து கொண்டு தூண்டிலின் முள்ளினிலே மீன் உண்ணுதற்கான

இரையை மாட்டி, கருவுற்ற கயல்மீனைக் கொல்லுதற்கான இடம்”³⁸

என்பதிலிருந்தும் தூண்டிலின்வழி உப்பங்கழியினிடத்து மீன்பிடித்
தொழில்தனை மேற்கொண்டுள்ளதைக் காணலாம். மேலும், பாணர் மீன்
பிடித்தலை மதுரைக்காஞ்சி,

“மீன்சீவும் பாண் சேரி”³⁹

என்றுரைக்கிறது. பெரிய மீனைப் பிடிப்பதற்காக தூண்டிலின் முள்ளில்
‘நாண் இரையைக்’ கோத்தனர். இதில் நாண் இரையென்பது,

“நாங்கூழ்ப்புழுவும் மிகவும் சிறிய மீன்களும் பிறவுமாகிய அயிரை

மீன்களுமாகும்”⁴⁰

“அயிரையை இட்டு வரால் வாங்குபவர்”⁴¹

என்பது பழமொழியாகும். அயிரை மீன்களைத் தூண்டிலில் கோர்த்து,
வரால் மீன்களைப் பிடித்து விற்பனைச் செய்து வந்துள்ளனர் என்பதை
ஐங்குறுநூறு காட்டுகிறது. குறுந்தொகையில்,

“பாணர் பசுமீன் சொரிந்த மண்டைப் போல”⁴²

என்ற வரிகள் மீன்களைப் பிடித்து வைக்கப்பட்ட மட்கலம் பாத்திரமானது மீனை எடுத்தப் பின்னரும் புலால் நாற்றமுடையதாகக் காணப்படும் என்று தோழியிடத்து தலைமகள் கூறுவதாய் அமைந்துள்ள பாடலில் மீன்பிடித்தொழில் குறித்த செய்தியினை நோக்க முடிகிறது. பட்டினப்பாலையிலும், கடலின் கரிய உயர்ந்த அலைகளின் மீது சிவந்த ஆற்று வெள்ளம் பாயும் காட்சி மலையின் மீது மேகங்கள் பரவுவது போன்றுள்ளது. நெய்தல் திணையில் பரதவர்கள் சினைகளையுடைய சுறாமீனின் கொம்பை நட்டு, அதன் மீது தெய்வத்தை நிறுத்தி வழிபாடுகள் செய்து வந்துள்ளனர்.

“சினைச் சுறவின் கோடு நட்டு

மனைச் சேர்த்திய வல் அணங்கினான்

மடல் தாழை மலர் மலைந்தும்

புன்தலை இரும் பரதவர்”⁴³

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

5. வலைப்பின்னும் தொழில்

பரதவர்கள் மீன்பிடிக்கும் காலங்கள் மீன் பிடியில்லாத நாட்களில் வலைப்பின்னும் தொழில் செய்து வந்துள்ளனர். பின்னப்பட்ட வலைகள் மீன் பிடிக்கப்பட்ட வலைகள் கடற்கரையில் கிடக்கும்போது காக்கைப் போன்ற பறவைகள் கண்டு அஞ்சி வேறிடத்துச் சென்று அமர்கின்றன. இதுபோன்று,

“வரி வெண் தாலி வலை செத்து வெருஉம்

மெல்லம் புலம்பன் தேறி”⁴⁴

கடற்கரையில் கிடக்கும் சோழிகள் பரதவரால் பின்னப்பட்ட வலையைப் போன்று கிடப்பதினால் சிறுவெண் காக்கைகள் அவ்விடத்து அமராமல் வேறிடத்து செல்கின்றன.

மீன்பிடி வேட்டைக்குச் சென்ற தமையன்மார்கள் தொழிலை முடித்து வருகிறார்களா? என்று காணும் பழக்கம் நெய்தல் திணையில் இருந்து வந்துள்ளது.

“இருள் திணித்தன்ன ஈர்ந்தண் கொழுநிழல்
நிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மணல் ஒருசிறை
கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில் புலம்ப
இன்னும் வாரார் வருஉம்
பல்மீன் வேட்டத்து என்னையர் திமிலே”⁴⁵

என்பதில் தமையன்மார்கள் மீன்வேட்டம் முடித்து மீன்களுடன் வருவதைக் கண்ட வணிகர்கள் பலரும் கூடி நின்று மீன்களை வாங்குதற்குப் போட்டியிடுவனைக் காணமுடிகிறது. இதுபோன்று,

“திரைச் சுரம் உழந்த திண்திமில் விளக்கின்
பன்மீன் கூட்டம் என்னையர் காட்டிய”⁴⁶

என்றும்,

“பெருங்கடல் வேட்டம் போகியச் சிறுகுடிப் பரதவர்”⁴⁷

என்றும் அகநானூறு சுட்டுகிறது. நற்றிணையில்,

“விளைநீர் வேட்டம் போகிய கிளைஞர்
திண்திமில் எண்ணும்”⁴⁸

என்றும்

“வேட்டம் வாயாது எமர் வாரலரே”⁴⁹

என்றும் மீன்பிடித்தொழிலை மேற்கொண்டு மீன்வேட்டம் முடிந்து வந்து கடற்கரையில் நடைபெறும் மீன் வியாபாரம் குறித்து எடுத்துரைக்கிறது சங்க இலக்கியம்.

ஏற்றுமதி, இறக்குமதி நடைபெறும் பண்டசாலை முற்றம்

நல்ல அரசர்களின் பொருள்கள் அனைத்தையும் பிறர் எவரும் கொள்ளாமல் காத்துக் கொள்கின்ற தொழிலை மேற்கொள்ளக் கூடிய காவலர்கள் மிகுந்திருக்கும் கடற்கரைப் பகுதியில் பரதவர்கள் வாழ்கின்ற அகன்ற தெருக்கள் காணப்படுகின்றன.

“அரிய காவலையுடைய பண்டசாலையில் வந்து குவீந்திருந்தப்
பொருட்கள் அனைத்தும் மரக்கலங்களில் ஏற்றப்படுவதற்காகக்
குவீக்கப்பட்டிருந்தன”⁵⁰

என்ற வீ.நாகராசனின் கூற்று கடற்கரைத் துறைமுகங்களில் நடைபெற்று வந்த ஏற்றுமதி தொழிலைக் குறிப்பனவாகும். இதனை,

“வால் இணர் மடல் தாழை
வேல் ஆழி வியன் தெருவில்
நல் இறைவன் பொருள் காக்கும்”⁵¹

என்ற வரிகளால் உணர்த்தியுள்ளார் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் எனும் புலவர்.

ஏற்றுமதி, இறக்குமதி பொருட்களுக்கான சுங்கவரி

பண்டசாலையின் முற்றத்தில் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்யப்படுகின்ற பொருட்களின் மீது சுங்க வரி விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

“சுங்கம் விதிக்கப்படும் பொருட்களின் மீது சோழர்களின்
இலச்சினையான ‘புலிப்பொறி’யானது பொறிக்கப்படும்”⁵²

என்கிறார் வீ.நாகராசன். வரிகட்டியதன் அடையாளமாக ‘புலிப்பொறி’ வைக்கப்பட்டுள்ள எண்ணற்ற மூட்டைகளின் மீது ஆடுகளும் நாய்களும் ஏறி விளையாடுகின்றன. மக்கள் அனைவரும் பொருட்கள் வாங்குவதிலும் விற்பதிலும் ஆர்வமாக இருக்கும்போது மரக்கலங்களில் பொருட்கள் ஏற்றுவதை,

“அளந்து அறியாப் பலபண்டம்

வரம்பு அறியாமை வந்து ஈண்டி

அருங் கடிப் பெருங்காப்பின்

வலியுடைய வில் அனங்கின் நோன்

புலிப் பொறித்து புறம் போக்கி

மதி நிறைந்த மலி பண்டம்

பொறிமூடைப் போர் ஏறி”⁵³

என்கிறது பட்டினப்பாலை. கடற்கரைத் துறைமுகங்களில் வாணிகம் நடப்பதை,

“கடுந் தெற்று மூடையின் இடம் கெடக் கிடக்கும்”⁵⁴

என்று பொருநராற்றுப்படையிலும்,

“உல்குடைப் பெருவழி”⁵⁵

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும்,

“அண்ணலம் குன்றின் மேல் வருடை பாய்ந்து

உழக்கலின்”⁵⁶

என்று சீவகசிந்தாமணியும் கூறுகிறது.

“கோவியின் வீதியும் கொடிதேர் வீதியும்

பீடிகைத் தெருவும் பெருங்குடி வாணிகர்

மாட மறுகும் மறையோர் இருக்கையும்

வீழ்குடி உழவரொடு விளங்கிய கொள்கை

ஆயுள் வேதரும் காலக் கணிதரும்

பால்வகைத் தெரிந்த பன்முறை இருக்கையும்’’⁵⁷

என்ற சிலப்பதிகார வரிகள் புகார் நகரத்தின் அகன்ற வீதிகளில் பொருட்கள்
விற்கும் கடைத்தெருவில்,

1. அந்தணர்
2. வணிகர்கள்
3. உழவர் பெருமக்கள்
4. மருத்துவர்கள்
5. சோதிடர்கள்
6. நகை செய்பவர்
7. முத்து கோர்ப்பவர்
8. சங்கு வளையல்கள் செய்பவர்
9. கூத்தர்கள்
10. பாணர்கள்
11. புலவர்கள்
12. நடனமாதர்கள்
13. விலைமாதர்கள்
14. வாத்தியங்கள் இசைப்பவர்கள்
15. சிரிப்பூட்டும் கூத்தர்கள்
16. படைவீரர்கள்
17. குதிரைப்படை வீரர்கள்
18. தேரோட்டிகள்
19. தறுகண் வீரர்கள்

என்று பலரும் கூடிநின்று வாணிகம் செய்கின்றனர். பண்டமாற்று முறையில் மக்கள் தன்னிடம் உள்ள பொருட்களைக் கொடுத்து பிற பொருட்களை வாங்கிச் செல்கின்றனர்.

உப்பு வணிகர்கள், நெல் மூட்டைகள்

உப்பு வணிகர்கள் தங்களிடமுள்ள உப்பு மூட்டைகளை விற்பனைச் செய்து அதற்கு மாற்றாக நெல்களை வாங்கி மூட்டையாகக் கட்டி வண்டிகளில் ஏற்றுகின்றனர். இதனை,

“வெள்ளை உப்பின் கொள்ளைச் சாற்றி

நெல்லோடு வந்த வல்வாய் பஃறி

பணைநிலைப் புரவியின் அணைமுதல் பிணிக்கும்

கழி சூழ் படப்பை, கலியாணர்ப்

பொழில் புறவின்”⁵⁸

என்ற பட்டினப்பாலையின் பாடல் வரிகள் உமணர்கள் வெண்மையான உப்பின் விலையைக் கூறி விற்று, தாங்கள் பெற்ற நெல்லை வலிமை வாய்ந்த படகுகளின் கட்டுத்தெறியால் வண்டியைக் கட்டி வைத்துள்ளனர். மருத நிலத்தினில் வாழ்கின்ற உப்பு வணிகர்கள் தங்களிடம் உள்ள நெல் மூட்டைகளை நெய்தல் நிலத்து உப்பு வணிகர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு, அதற்கு மாறாக உப்பினைப் பெற்று சென்று மருத நிலத்தில் விற்பனைச் செய்வதை,

“நம் நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து

பிற நாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

நெடுநெறி ஒழுகை நிலவு மணல் நீந்தி”⁵⁹

என்ற நற்றிணைப் பாடல் உணர்த்துகிறது. உப்புமேட்டின் மீது ஏறி நின்று கரைக்கு திரும்பி வருகின்ற படகுகளைப் பார்ப்பதை,

“திரைஉழந்து அசைஇய நிரைவளை ஆயமொடு

உப்பின் குறை ஏறி, எல்பட

வருதியில் எண்ணும் துறைவனொடு ஊரே”⁶⁰

என்ற அகநானூற்று வரிகள் காட்டுகிறது. பண்டமாற்று முறை உப்பைக் கொடுத்து நெல்லும், நெல்லைக் கொடுத்து உப்பும் பெற்று வாணிகம் செய்து வந்துள்ளனர்.

துறைமுகங்களின் சிறப்பு

சோழர்களின் துறைமுகமாக காவிரிப்பூம்பட்டினம் விளங்கியதாக , பட்டினப்பாலையும், சேரர்களின் துறைமுகமாக தொண்டி விளங்கியதை ஐங்குறுநூறும், பாண்டியர்களின் துறைமுகமாக கொற்கை இருந்ததை அகநானூறும் தெளிவுபடக் காட்டுகின்றது.

புகார் நகரம் - சோழர்கள்

இத்துறைமுகத்தில் எண்ணற்றப் பொருட்கள் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளன.

“வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்

பிறவும் தம்போற் செயின்”⁶¹

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கிணங்க புகார் நகர வணிகர்கள் நல்லொழுக்கம், அறச்சிந்தனை, நடுநிலைமை தவறாமையும் வணிகம் செய்துள்ளனர். உழவர்களின் வாழ்வானது அனைத்து தொழிலுக்கும் ஆதாரமாக விளங்கியுள்ளது என்பதை,

“கிளை கலித்துப் பகை பேணாது

வலைஞர் குரம்பை மா ஈண்டவும்

கொலை கடிந்தும் களவு நீக்கியும்

அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருந்தியும்
நல் ஆனொடு பகடு ஓம்பியும்
நான் மறையோர் புகழ் பரப்பியும்
பண்ணியம் அட்டியும் பசும்பதம் கொடுத்தும்
புண்ணியம் முட்டா தன்நிலை வாழ்க்கை
கொடு மேழி நசை உழவர்”⁶²

என்ற வரிகள் பறைசாற்றியுள்ளன.

“பிறவும் தம்போற் செய்தல் - கொள்வது
மிகையும் கொடுப்பது குறையுமாகாமல்
ஒப்ப நாடிச் செய்தல்”⁶³

என்ற பரிமேலழகரின் உரைக்கு எடுத்துக்காட்டாய் புகார் நகர வணிகர்கள்
விளங்கியுள்ளது. துலாக்கோல் போன்று நடுவுநிலையுடன் இருந்துள்ளனர்.

“சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்துஒருபால்
கோடாமைச் சான்றோர்க்கு அணி”⁶⁴

என்ற வரிகள் புகார் நகரத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமுடையது என்கிறது
பட்டினப்பாலை.

தொண்டி நகரம் - சேரர்கள்

யவனர்களுக்கு அறிமுகமான தொழில் மையமாகத் தொண்டி நகரம்
இருந்துள்ளது.

“பிளைனி, தாலமி, பெரிப்புளூசின் போன்றோர் இதனைக்
குறிப்பிட்டுள்ளனர்”⁶⁵

என்ற வீ.நாகராசனின் கூற்று தொண்டி நகர சிறப்பினை எடுத்துரைப்பனவாகும்.
சிறந்த கடற்கரைத் துறைமுகமாக தொண்டி இருந்துள்ளதை,

“திரை இமிழ் இன் இசை அனைஇ அயலது
முழவு இமிழ் இன் இசை மறுகு தொறு இசைக்கும்
தொண்டி அன்ன பனைத் தோள்”⁶⁶

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வரிகளில் தொண்டியின் சிறப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. இன்று ‘தொண்டி-ஆலப்புழை’ என்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது. உ.வே.சா. அவர்கள், ‘ஆலப்புழையை’ - ‘அகலப்புழை’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்
மோட்டு மணல் அடைகரைக் கோட்டு மீன் கொண்டி
மணம் கெழு பாக்கத்து பருக்கும்
வளம் கெழு தொண்டி”⁶⁷

என்று அகநானூறும் மேலும்,

“..... தொண்டி
முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல்”⁶⁸

என குறுந்தொகையும் கடற்கரைத் துறைமுகமான தொண்டியின் வணிகச் சிறப்பினை உரைக்கின்றன.

கொற்கை - பாண்டியர்கள்

பழம்பெருமை வாய்ந்த தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகங்களில் ஒன்றாகக் கொற்கைக் காணப்பட்டுள்ளது.

“பாண்டிய நாட்டின் கொற்கை முத்து உலகப் புகழ் பெற்றது.
இம்முத்து பற்றிச் சங்க இலக்கியம் பரக்கப் பேசும். யவனர்களும்,
இடைக்காலத்தில் பாண்டிய நாடு போந்த மார்க்கபோலோவும்
இத்துறைமுகத்தின் முத்தினைப் பற்றி பேசுகின்றனர்”⁶⁹

என்பது கொற்கை முத்து உலகப்புகழ் பெற்றுள்ளதைக் குறிப்பிடுகிறது.

“அலங்கு இதழ் நெய்தல் கொற்கை முன்றுறை
இலங்கு முத்து உறைக்கும் எயிறு கெழு துவர்வாய்
அரம்போழ் அவ்வளைக் குறுமகள்”⁷⁰

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் தலைவியின் பற்கள் கொற்கை நகர
முத்தையும், வாய் கீழ்க்கடல் பவழத்தையும் கைகள் சங்கு
வளையல்களையும் உடையது என்றும்,

“மறப்போர் பாண்டியர் அறத்திற் காக்கும்
கொற்கை அம் பெருந்துறை முத்தின் அன்ன
நகைப் பொலிந்து இலங்கும் எயிறுகெழு துவர் வாய்”⁷¹

என்றும்,

“வினை நவில் யானை விறர்ப் போர் பாண்டிப்
புகழ்மலி சிறப்பின் கொற்கை முன்றுறை
அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து”⁷²

என்றும்,

“நற்றோ வழுதி கொற்கை முன்றுறை”⁷³

என்றும், அகநானூறு கொற்கை நகரத்தின் முத்தினது சிறப்பினைப்
பலவாறாக எடுத்துரைக்கிறது.

வளையல் செய்யும் தொழில்

நெய்தல் திணையின் சிறப்பு வாய்ந்த தொழிலாக பெண்கள்
பலராலும் விரும்பி அணிந்துக் கொள்ளப்பட்ட சங்கு வளையல்கள்
செய்திடும் தொழில் நடைபெற்று வந்துள்ளதை,

“என் கைக் கோடர் இலங்குவளை நெகிழ்த்த

பீடுகெழு குகரிசில்”⁷⁴

என்று குறுந்தொகையும்

“வேளார்ப் பார்ப்பான் வாளரம் துமித்த வளை”⁷⁵

என்று அகநானூறும் வளையல் செய்திடும் தொழிலைக் கூறுகின்றன. சங்கினை அரம் கொண்டு அறுத்து அழகிய வளையல்களைச் செய்து விற்பனைச் செய்துள்ளனர்.

“கடற்கோடு அறுத்த, அரம் போழ் அவ்வளை

ஒண்தொடி மடவரல் கண்டிகும் கொண்க

நல்நுதல் இன்றுமால் செய்தென”⁷⁶

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் தோழி, தலைவியின் நிலைமையாக தலைவனிடம் கூறுகையில்,

“கடலில் தோன்றிய சங்கினை அறுத்து வாளால் பிளந்து

உருவாக்கிய அழகிய வளையல்களையும் பிற தொடிகளையும்

அணிந்த என் தோழி”⁷⁷

என்கிறாள். இதில் நெய்தல் திணையில் நடைபெற்று வந்த சங்கு வளையல் செய்யும் தொழிலினைக் காணமுடிகிறது.

உவா நாட்கள்

மீன்பிடித் தொழில் நடைபெறும் நாட்களை விடுத்து உவா நாட்கள் என்று கூறப்பெறும் நாட்களில் பரதவர்கள்

1. வலைப்பின்னுதல்

2. மனைவி மக்களுடன் மகிழ்வுடன் இருந்துள்ளனர். உவா நாட்களைப் பற்றி கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் குறிப்பிடுகையில்,

“உவவு மடிந்து உண்டு ஆடியும்”⁷⁸

என்கிறார்.

உவவு - என்பது உவா.

1. மதி நிறைந்த நாள் - பெளர்ணமி

2. மதி மறைந்த நாள் - அமாவாசை

இவ்விரண்டு நாட்களிலும் கடல் கொந்தளிப்பு அதிகம் இருப்பதினால் பரதவர்கள் யாரும் மீன்பிடிக்க கடலுக்குச் செல்வதில்லை என்பதை பட்டினப்பாலைக் காட்டுகிறது.

தொகுப்புரை

❖ ஐவகை திணைகளில் கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியாகக் காணப்படும் நெய்தல் திணையில் பல தொழில்கள் நடைபெற்றுள்ளன.

1. மீன்பிடித்தல்

2. மீன் பதப்படுத்தல்

3. முத்து எடுத்தல்

4. முத்து விற்பனை

5. உப்பு விற்பனை

6. கடல் வாணிகம்

7. ஏற்றுமதி

8. இறக்குமதி

9. பல்பொருள் அங்காடி

10. வலைபின்னுதல்

11. சங்கு வளையல்கள் செய்தல்

12. முத்து மணிகள் செய்தல்

என்று பலத் தொழில்கள் செய்துள்ளனர் என்பது சங்க இலக்கியத்தின்வழி காணமுடிகிறது.

- ❖ மீன்பிடித்தல் தொழில் நெய்தல் திணையின் முதன்மைத் தொழிலாக இருந்துள்ளது. பரதவர்கள் கடலுக்கு மீன் பிடிக்கச் செல்லுமிடத்து அவர்களது துணைவியர்கள் வரும்வரை எதிர்பார்த்து காத்திருக்கின்றனர்.
- ❖ மீன்பிடித்து கரைக்குத் திரும்புதலை 'மீன்வேட்டம்' என்று குறித்துள்ளனர். மீன் வேட்டத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட மீன்கள் கடற்கரையிலே விற்பனைச் செய்யப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கரைக்குத் திரும்பும் மரக்கலத்தை எதிர்பார்த்து குடியிருப்புகளில் இருக்கும் இளைஞர்கள், இளைஞிகள் காத்திருக்கின்றனர். பல நாட்களுக்குப் பின்பு கடலிலிருந்து திரும்பும் பரதவர்கள் சோர்வுற்றிருப்பதினால் அவர்களுக்கு உதவி புரிவதற்கு ஏனையோர் தயாராக இருந்துள்ளனர். ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, பட்டினப்பாலை பாடலில் உப்பளத்தின் மீது ஏறி நின்று மரக்கலம் கரைத் திரும்புகிறதா என்று எதிர்பார்ப்பதைக் காணமுடிகிறது.

- ❖ மீன் விற்பனை செய்யப்பட்டவுடன் எஞ்சியிருக்கும் மீனினைப் பரதவர்களின் துணைவியர், மகள்கள் போன்றோர் கடற்கரைச் சாலைகளிலே பதப்படுத்தும் தொழிலினை மேற்கொள்கின்றனர்.
- ❖ உவா நாட்கள் என்றழைக்கப்படும் அமாவாசை, பெளர்ணமி நாட்களில் கடல் கொந்தளிப்பின் காரணமாக பரதவர்கள் மீன்பிடித் தொழிலுக்குச் செல்வதில்லை. அப்பொழுது வலைப்பின்னுதல், கிழிந்துபட்ட வலைகளைச் சரிசெய்தல் தொழிலினை மேற்கொள்கின்றனர்.
- ❖ கடல் அலைகளினால் கரை ஒதுக்கப்பட்ட விளைந்த சங்குகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட முத்துக்களைப் பலர் சேகரிக்கின்றனர். அம்முத்துக்கள் மணிகளாகக் கோர்க்கப்பட்டு சந்தையில் விற்பனைச் செய்யப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பார்க்க முடிகிறது.
- ❖ சங்குகளை அரத்தினைக் கொண்டு அறுத்து வளையல்களாகவும், ஆரமாகவும் அணிகலன்கள் தயாரிக்கும் தொழில்கள் நடைபெற்றுள்ளதுடன் புகார் நகர வீதிகளில் விற்பனைச் செய்யப்பட்டுள்ளதைப் பட்டினப்பாலை சிறப்புறக் காட்டுகிறது.
- ❖ உமணர்கள் உப்பு வியாபாரம் செய்து வந்துள்ளனர். வெள்ளை நிற உப்பினை விற்பனைச் செய்து அதற்கு மாறாக நெல்லைப் பெற்று வண்டிகளில் ஏற்றியக் காட்சியை ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகையின் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

- ❖ மருதநிலத்து உப்பு வியாபாரம் செய்யும் வணிகர்கள் தங்களிடமுள்ள நெல்லைக் கொடுத்து உப்பினைப் பெற்று செல்லும் பண்டமாற்று முறையினையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தெளிவுற காட்சிப்படுத்துகிறது.
- ❖ கடல் வணிக மேலாண்மையில் நெய்தல் திணையானது சிறப்புற்று விளங்கியுள்ளது. ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருட்களுக்கும் இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருட்களுக்கும் சோழர்களின் புலிச் சின்னமான இலைச்சிணையாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கொற்கை, தொண்டி, புகார் போன்ற கடற்கரை நகரங்கள் பன்னாட்டு வணிகங்கள் நடைபெறுமளவிற்குச் சிறந்த துறைமுகமாக விளங்கியுள்ளதைப் பட்டினப்பாலை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு ஆகியவைச் சான்று பகர்கின்றன.
- ❖ பண்டையத் தமிழகத்தில் கடல் தாண்டிய வாணிகம் சிறப்புற்றிருந்ததை இவை உணர்த்துகிறது. புகார் நகர வீதிகளில் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட தொழில்கள் செய்பவர்கள் வாழ்ந்துள்ளதைச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுவது இங்கு நினைவுக்கூரத்தக்கது.
- ❖ சங்ககாலத்தில் தொழில்களினால் நெய்தல் திணை வளம் பெற்றிருந்தது. அறம், நடுவுநிலைமை, சான்றாண்மை, அன்பு, அருளுடைமை என்று அனைத்திலும் மேன்மைப் பெற்றிருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

௮

சான்றெண் விளக்கம்

1. வளவ.துரையன், கட்டுரைwikipedia.com
2. சாமுண்டிஸ்வரி, கடல் வணிக மேலாண்மையில் பண்டைத்தமிழனின் பங்கு, ப.5.
3. திருக்குறள், பொருட்பால், நாடு, குறள் எ. 131
4. சாமுண்டிஸ்வரி, கடல் வணிக மேலாண்மையில் பண்டைத்தமிழனின் பங்கு, ப.2
5. www.wikipedia.com
6. சாமுண்டிஸ்வரி, கடல் வணிக மேலாண்மையில் பண்டைத்தமிழனின் பங்கு, ப.3
7. புறம். பா.எ. 134.
8. சாமுண்டிஸ்வரி, கடல் வணிக மேலாண்மையில் பண்டைத்தமிழனின் பங்கு, ப.4
9. பட்டினப்பாலை, பா.வ. 185-194
10. www.koodaltamil.com
11. பட்டினப்பாலை, பா.வ. 216-218
12. அகம். பா.எ. 201
13. மேற்படி, பா.எ. 201
14. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), அகநானூறு, ப. 608
15. அகம்., பா. வ. 350
16. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), அகநானூறு, ப. 1027
17. சாமுண்டிஸ்வரி, கடல் வணிக மேலாண்மையில் பண்டைத்தமிழனின் பங்கு, ப.8.
18. குறுந்தொகை, பா.எ. 5
19. பதிற்றுப்பத்து, பா.எ. 30:7-8
20. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 105
21. தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 231.
22. மேற்படி, ப. 232
23. அகம், பா.எ. 130
24. மேற்படி, பா.எ. 151
25. திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், குறள் எ. 112
26. நற்றிணை, பா.எ. 111
27. அகம், பா.எ. 100
28. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), அகம், பா.எ. 80
29. அகம், பா.எ. 340

30. மேற்படி, ப. 241
31. மேற்படி, ப. 242
32. ரோஸலிண்ட் மைல்ஸ், உலக வரலாற்றில் பெண்கள், ப. 255
33. திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், குறள். எ. 69
34. மேற்படி, எ. 80
35. மேற்படி, எ. 86
36. மேற்படி, எ. 56
37. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 111.
38. தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 240.
39. மதுரைக்காஞ்சி, பா.வ. 269
40. தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 246
41. மணிமேகலை (பி), பழமொழிகள் தொகுப்பு, ப. 302
42. குறுந்தொகை, பா.எ. 169
43. பட்டினப்பாலை, பா.வ. 83-86
44. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 166
45. குறுந்தொகை, பா.எ. 123
46. அகம், பா.எ. 240
47. மேற்படி, பா.எ. 140
48. நற்றிணை, பா.எ. 331
49. மேற்படி, பா.எ. 215
50. வீ.நாகராசன் (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், ப. 336
51. பட்டினப்பாலை, பா.எ. 118-120
52. வீ.நாகராசன் (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், ப. 336
53. பட்டினப்பாலை, பா.எ. 131-137
54. பொருநராற்றுப்படை, பா.வ. 245
55. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.வ. 81
56. சீவகசிந்தாமணி, பா.வ. 1899
57. சிலப்பதிகாரம், பா.வ. 40-45
58. பட்டினப்பாலை, பா.வ. 29-33
59. நற்றிணை, பா.எ. 183
60. அகம், பா.எ. 190

61. திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், குறள். எ. 120
62. பட்டினப்பாலை, பா.வ. 196 - 204
63. பரிமேலழகர் (உ.ஆ.), திருக்குறள், ப. 8
64. திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், குறள். எ. 118.
65. தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 357
66. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 171
67. அகம்., பா.எ. 60
68. குறுந்தொகை, பா.எ. 210
69. தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 391
70. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 185
71. அகம்., பா.எ. 27
72. மேற்படி, பா.எ. 201
73. மேற்படி, பா.எ. 130
74. குறுந்தொகை, பா.எ. 31
75. அகம்., பா.எ. 24
76. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 194
77. வீ.நாகராசன் (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, ப. 412
78. பட்டினப்பாலை, பா.வ. 123

பாலைத் திணையில் தொழில்கள்

முன்னுரை

பாலைத் திணைப் பாடல்களில் துன்பம் நிறைந்து காணப்பட்டாலும் உயர்ந்த இன்பச்சாற்றினை நல்குவதாய் பெரும்பான்மை காணப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் விந்தைமிகு செயல்பாடு நிறைந்ததாகப் பாலைத்திணை அமைகிறது.

“அன்பால் பிணைந்த வாழ்வியலை நினைத்து தலைவி உருகிப் பாடும் பாடல்கள் கற்போரையும் உருக்கி, காதல் பேரின்பத்தில் முழக்கச் செய்திடும். கற்போருக்கு கழிபேரின்பம் அளிக்கவல்ல இப்பாலைத்திணை முதலிடம் பெறுகிறது”¹

என்று பாலைத்திணையின் சிறப்பைக் கூறுகின்றனர் தமிழ் ஆய்வாளர்கள். சிறப்புமிகு பாலைத்திணையில் தொழில்கள் நடைபெற்ற விதம், அது மக்களுக்குப் பயனுற்ற விதம் குறித்த செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் ஆராயப்பட்டு தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

பாலைத்திணையின் சிறப்பு

இறைவனின் படைப்பில் மனித இனம் சிறப்பிற்குரியது. அம்மனித இனத்தின் அழகும் காதலும் இளமையும் நிறைந்த இளமைப் பருவம் ஆகும். அதனால்தான்

“பெருமை, ஊக்கம், முயற்சி, குறிக்கோள் எல்லாவற்றையும் செயல்படுத்த வாகாய் இருப்பது அவ்விளமைப் பருவமே. எனவேதான் பிரிவும் இளமையில் நிகழ்கிறது. இளமையில் பொருள்

வளமை கொள் வாழ்வளிக்கும். வாழ்வின் பொருளை உணர்ந்த
தலைவன் வாழ்க்கைக்குப் பொருளீட்டத் தலைவியைப்
பிரிகிறான்”²

என்ற கூற்று மக்களின் வாழ்வியலுக்குப் பொருள் வளம் இன்றியமையாதது
என்பதை உணர்த்துகிறது. பாலைத்திணைப் பாடல்கள் காதலுக்கும்,
பொருளீட்டுதற்கும் முதன்மை அளித்துள்ளன.

“பிரிவற்ற காதலானது செறிவற்று போகும். அதனில் காதலும்
இருக்காது, உருக்கம் பிரிக்காது. காதலர்கள் உள்ளங்கள்
பிணைந்திட நாளும் இணைந்திட பிரிவானது நண்பனாய்
திகழ்கிறது”³

இவ்வரிகள் பாலைத்திணையில் நிகழும் காதலின் சிறப்பினை எடுத்தியம்புகின்றன.

பாலைத்திணை

‘பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும்’ என்ற உரிப்பொருளுடையதாக
பாலைத்திணை அமைந்துள்ளது. இன்பம் மிகவுடைய அன்புடைய
வாழ்க்கைதனில் துன்பம் ஊற்றெடுக்க பிரிவு நிகழ்ந்துள்ளது.

“இவ்வுலக வாழ்வியலை இன்பத்தை விட துன்பமே மிகவும்
உலுக்குகிறது. இன்பத்தைப் போன்று கவர்ச்சி இல்லை ஆயினும்,
மனதை விட்டு நீங்காத ஆழமான பாதிப்பினை வெளிப்படுத்துவது
துன்ப உணர்வுகளே. துன்பத்தில்தான் தன்னை ஒருவன்
மெருகேற்றிக் கொள்கிறான்”⁴

என்ற எம்.எஸ்.அவர்களின் கூற்று தன்னம்பிக்கை மிகுந்த பாலைத்திணை
வாழ்வியலுக்கு மிகவும் பொருத்தமுடையனவாகும்.

கல்லும் முள்ளும் மாவும் கலந்து புலம்பும் இயல்புடைய பாலை நிலத்தை வெம்மையின் துணையுடன் கடந்து செல்கின்ற இயல்புடையவனாக தலைவன் உள்ளான்.

தலைவன் மேற்கொள்கின்ற பல்வேறு தொழில் நிமித்தங்களின் காரணமாக இப்பிரிவு நிகழ்ந்துள்ளது.

“ஓதல் காவல் பகைதனி வினையே

வேந்தர்க்குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்று

ஆங்க ஆறே அவ்வயிற் பிரிவே”⁵

என்ற இறையனார் அகப்பொருள் நூற்பா,

1. ஓதல்
2. காவல்
3. பகைவயிற் பொருட்டு
4. வேந்தர்க்காக (தூது, காவல் போர்)
5. பொருட்வயின் காரணமாக
6. பரத்தையற் பிரிவு

என்ற காரணங்களினால் பிரிவானது நிகழ்கிறது.

“ஆன்கடன் அகறல் அதுநோன்று ஒழுகுதல்

மாண்பொடு புணர்ந்த மாசறு திருநுதல்

கற்புடை மகளிர் கடன்”⁶

என்ற பெருங்கண்ணனார் பாடல் வரிகள் மானுட வாழ்க்கை அகமும் புறமும் சார்ந்தது. அதாவது அகக்கையையும் புறக்கையையும் சேர்த்து குறிப்பதாகும்.

மனிதனுடைய வாழ்வியல் நிறைவுடையதாக இருப்பதற்குக் காரணம் பிரிவுடன் கூடிய காதலாகும்.

தலைவனின் பிரிவானது தொழில் நிமித்தங்களுடன் கூடியதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.

பாலைத்திணையில் காட்சி உத்தி

சங்கப் புலவர்கள் தம்முடைய படைப்புகளில் இயற்கையைக் காட்சிப்படுத்த தவறியதில்லை. காட்சி உத்தி சிறப்பானதொரு உத்தியாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“இயற்கை வளங்கள் எல்லாம் கெட்டழிந்து நின்ற பகுதியே பாலை என்றழைக்கப்பட்டது. இப்பகுதியினில் முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையாற் திரிந்து காணப்பட்ட பகுதியாகும். இப்பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்த உயிரினங்கள் தத்தம் வாழ்விடத்தைத் தக்கவைத்து கொள்வதற்காக பீற இடங்களை நாடிச் செல்கின்றன. நிலத்திலிருந்து நகர முடியாத தன்மைக் கொண்ட தாவர இனங்கள் அந்த வளத்தின் தகவமைப்புக்கு ஏற்றவாறு தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கின்றன”⁷

என்ற ப.சு.முவேந்தன் அவர்களின் கூற்று பாலை நிலக் காட்சியை நன்கு வெளிப்படுத்துவனவாகும்.

தொல்காப்பியத்தில் பாலை நிலக் காட்சி

முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற நான்கு திணைகளும் நிலம் பெற்று வருகின்றன. பாலைத்திணைக்கு மட்டும் இரண்டு நிலங்களின் தன்மைகள் தன்னியல்பு குறைந்தவிடத்து பாலையெனக் கொள்ளப்பட்டது. 1. குறிஞ்சி 2. முல்லை என்ற இரண்டு நிலங்களாகும். தொல்காப்பியர்,

“அவற்றுள்

நடுவண் ஐந்திணை நடுவண் தொழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே”⁸

என்பதில் எழுதிணைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. கைக்கிளை 2. பெருந்திணை 3. முல்லை 4. குறிஞ்சி 5. மருதம்
6. நெய்தல் 7. பாலை என்பனவாகும். சிலப்பதிகாரத்தில்,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து

நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”⁹

என்ற வரிகள் பாலை நிலத்திற்கான நிலம் ஒதாது, வேனிற்காலமும்
நண்பகலும் ஒதப்பட்டது என்கிறது.

“நடுவநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே”¹⁰

என்பதில் தொல்காப்பியர் பாலைத்திணையின் பொழுதுகளை
வகுத்தபோது கோடையும் நண்பகலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“பாலைக்கு நிலப்பாலைக் கனிபொருந்துதலின், சங்கக் கவிஞர்கள்

தலைவன் சுரவழிச் செலவையே வழிவழிப் பிரிவுதான் பிரிவெனத்

தொல்காப்பியர் வரையறைச் செய்யவில்லை”¹¹

என்கிறார் வ.சுப.மாணிக்கனார். மேலும் தொல்காப்பியர்,

“பின்பனிதானும் உரித்தென மொழிப”¹²

எனப் பாலைக்கு ஒரு பெரும்பொழுது வகுத்துள்ளார். அவை
பனிப்பொழுதானது பாலைக்கு வகுக்கப்பட்டது.

“தலைமேல் வெம்மை, காற்கீழ் வெம்மை, நெஞ்சத்துள் வெம்மை
என இந்நிலையில் பாலைச் செலவினர் பெரும் பாழான
தோற்றத்தைக் காண்கின்றனர்”¹³

என்று தனிநாயகனார் குறிப்பிடுவதும் பாலைநிலத்தன்மையை
எடுத்துரைப்பதாகும். வ.சுப.மாணிக்கனார் பாலையின் கொடுமையினை
எடுத்துரைக்கும்போது,

“வெம்மை வளம் மிக்க சுரமும், அச்சுரத்துக் கோடைக் காலமும்,
அக்கால நண்பகலும் பிரித்தாரின் காதற் சுரத்தையும் கவலைக்
கொதிப்பையும் பெருக்கவல்லவை. உள்ளக் கொதிப்பை நிலக்
கொதிப்பும் காலக் கொதிப்பும் காட்டுவன”¹⁴

என்கிறார். பாலையின் வழித்துன்பம் ஏற்படுத்தும் கொடுமைப் பிரிவு
தலைமக்களிடத்து மிகுந்த காதலை ஏற்படுத்தியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

1. கடுங்கதிர்
2. கனலின் வெப்பம்
3. நீரின்மை
4. நிழலின்மை
5. தஞ்சமின்மை
6. கானல் நீர்
7. சுரம்வாழ் உயிர்களின் வாட்டம்
8. கள்வர்களின் வழிப்பறி
9. பொருளச்சம்
10. உயிரச்சம்
11. விலங்கச்சம்
12. பாதையின் கரடு முரடு

என்றனைத்தும் துன்பம் நிறைந்ததாகவே இருந்துள்ளது. இருப்பினும் பாலை நிலத்தினது செலவைத்தான் வளம்படப்படும் திறம் சங்கப் புலவர்களுக்கு உண்டு. பாலைத்திணையில் நடைபெற்ற தொழில்கள் குறித்தும் தமது பாடல்களில் புனைந்துள்ளனர்.

பாலைத்திணைப் பாடல்களில் தொழில்கள்

பாலை என்பதற்குப் பல்வேறு வகையாகப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

“1. ஒரு கொடி

2. ஒரு மரம்

3. ஒரு வகை மீன்

4. கடல்

5. கல்வியின் பிரிதல்

6. குழந்தை

7. பாடற்சுவை

8. நிலம்

9. பாலைப்பண்

10. பொருள்வயிற் பிரிவு

11. வெம்மை

12. முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையும் திரிந்த நிலம்

13. வெட்பாலை

14. பெரும்பண்”¹⁵

என்று பொருள் கூறுகிறது கழகப் பேரகராதி. பாலை நிலத்தின் உலர்ந்த மரங்கள் உமணர்களின் கூடுகளற்ற வண்டியினைப் போலத் தோன்றுகிறது.

“நீர்கால் யாத்த நிரை இதழ்க் குவளை
கோடை ஒற்றினும் வாடா தாகும்
கவளை அன்ன பூட்டுப்பொருது அசாஅ
உமண் எருத்து ஒழுகைத் தோடு நிரைத்தன்ன
முனிசினை பிளக்கும் முன்பு இன்மையின்
யானை கைம்மடித்து உயவும்
கானமும் இனியஆம் நும்மொடு வரினே”¹⁶

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் ஓளவையார்,

1. நீரற்ற சுனை
2. கோடைக்காற்று
3. நிழலற்ற மரங்கள்
4. பசியால் வருந்தும் யானைகள்

அருஞ்சுரத்து பாலையின் தன்மை என்கிறார். இதனைப் போன்று,

“கோடை ஒற்றிய கருங்கால் வேங்கை”¹⁷

என்ற ஈழத்துப் பூதன் தேவன் புலவர் பாடிய பாடலில் கோடைக்கால வெம்மை காற்றும் வேங்கையைச் சாய்த்து இறந்துபடச் செய்தது என்கிறார்.

பாலை நிலத்தின் வெம்மையின் கொடுமை தொழில்கள் எதுவும் நடைபெறாமையைக் காணமுடிகிறது.

ஆறலைக் கள்வர்களின் செயல்கள்

கடும் துன்பத்திற்கு ஆளான பாலைத்திணை மக்கள் ஆறலைக் கள்வர்களின் அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளாகின்றனர். வறுமையின் காரணமாக

அறவழிதனில் நடக்காமல், பிறரைத் துன்புறுத்தி களவாடும் தொழிலைச் செய்து வாழ்க்கையை நடத்தியுள்ளனர்.

“..... ஆயிடை

அத்தக் கள்வர் ஆ தொழு அறுத்தென

பிற்படு பூசலின் வழிவழி ஓடி”¹⁸

என்பதில் ஆறலைக் கள்வர்கள் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்துச் சென்று விற்பனைச் செய்து விடுகின்றனர். அவர்கள் பின்னால் சென்றும் அவர்களைக் காண முடியவில்லை. அதுபோன்று இச்சுரத்தின் வழியாக உடன்போக்குச் சென்ற மகளையும் காணமுடியவில்லை என்று தலைவி குறித்து புலம்புவதாக கயமனாரின் பாடல் இடம்பெற்றுள்ளது.

“ஆறலைக் கள்வர்கள் காட்டிடையே செல்வோர்களை உயிர்

போகும் அளவிற்குத் தாக்கி துன்புறுத்தும் வழக்கம் இருந்தது தெரிய

வருகிறது”¹⁹

என்கிறார் செயபால். திருவள்ளுவர்,

“துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார் தாழுடை

நெஞ்சந் துணையல் வழி”²⁰

துன்பம் உற்றபோது தாம் உரிமையாகப் பெற்றுள்ள நெஞ்சமே துணையாக விட்டால் வேறு யார் துணை ஆவார்? என்ற கேள்வியை நெஞ்சொடு புலத்தலில் முன்வைக்கிறார் திருவள்ளுவர். இவருடையக் கூற்று சங்ககாலத் தலைவி பாலைநிலத் தலைவிக்கு மிகவும் பொருந்தக் கூடியதாகும். வழித்துன்பம், மனத்துன்பம், இவற்றைப் பொருட்படுத்தாது உடன்போக்குச் சென்றார். கள்வர்களினால் ஏற்படும் உயிர்பயம் மோசமானதொரு சூழலை எடுத்துக்காட்டுவதாய் அமைகிறது.

“நெடுங்கழை திரங்கிய நீர்இல் ஆர்இடை
ஆறுசெல் வம்பலர் தொலைய மாறுநின்று
கொடுஞ்சிலை மறவர் கடறு கூட்டுண்ணும்”²¹

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில்,

“மறவர்கள், வம்பலர்களை அலைத்துப் பொருள் வெளவி உண்ணும்
செயல் மூலம் அந்நில மக்களின் கேடு உணர்த்தப்பட்டது”²²

என்ற கு.வெ.பா. அவர்களின் கூற்று ஆறலைக் கள்வர்களும், மறவர்களும்
பொருளினைக் களவாடி அபகரித்துக் கொள்வதுடன் உயிர்க்கொலைப்
புரிவதையும் காட்டுகிறது. இதனை,

“மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப
வரை ஓங்கு அருஞ்சுரத்து ஆர்இடைச் செல்வோர்
கரைஅம்பு, மூழ்கச் சுருங்கி, புரையோர்தம்
உள்நீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்கு
தண்ணீர் பெறாஅத் தடுமாற்று அருந்துயரம்
கண்ணீர் நனைக்கும் காடுமைய காடு என்றால்”²³

இவ்வரிகள் பாலத்தினையின் கொடுமையை, ஆறலைக் கள்வர்களின்
இரக்கமற்ற செயலினை,

“மழை வறண்டமையின் காட்டுப் பசுக்கள் மரலைத்
தின்னும்படியாக ஓங்கிய மலைகளை உடைய காட்டின்கண் அரிய
வழியிடத்துச் செல்வோரின் மேலே குற்றத்தைத் தொடர்ந்து
செய்யக் கூடிய மறவர்கள், மூட்டு வாய் பொருந்திய அம்புகளை
மூழ்கும்படி செலுத்துவர். செலுத்துவதினால் உடல்சுருங்கி,
உள்ளமும் சுருங்கி, உள்ளுள் உண்டாகிய நீர்வறண்டு உலர்ச்சியால்
வாடுகின்ற”²⁴

என அ.விசுவநாதன் குறிப்பிடுவது நாள், மாத, வாரங்களாய் ஆறலைக்
கள்வரால் பாதிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் உயிருக்குப் போராடியதைக்
காணமுடிகிறது.

“கூற்றத் தன்ன கொலைவேல் மறவர்
ஆற்று இருந்து அல்கி வழங்குநர்ச் செருத்த
படுமுடைப் பருந்து பார்த்திருக்கும்”²⁵

என்பதில் பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ,

“கூற்றத்தை ஒத்த கொல்லுதலில் தப்பாத வேற்படையையுடைய
மறவர்கள், வழிச்செல்வார்கள் வரும் வழியில் தங்கியிருந்து
பொழுதுபட்டவழி அவர்களைக் கொல்வர்”²⁶

என்கிறார் உரையாசிரியர்.

“மான்று வேட்டு எழுந்த செஞ்செவி எருவை
புலவுப் புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை
கொள்ளை மாந்தரின் ஆனாது கவரும்”²⁷

என அகநானூற்றுப் பாடலும்,

“செங்கோல் வானிக் கொடுவில் ஆடவர்
வம்பமாக்கள் உயிர்த்திறம் பெயர்த்தென”²⁸

என நற்றிணையும்,

“அற்றம் பார்த்து அல்கும் கடுங்கண் மறவர்தாம்
கொள்ளும் பொருள் இலராயினும், வம்பலர்
துள்ளுநர் காண்மார் தொடர்ந்து உயிர்வெளவலின்”²⁹

எனக் கலித்தொகையும் ஆறலைக் கள்வர்களினால் உண்டாகும்
ஆபத்தினை எடுத்துக் கூறுகிறது. மதுரைக்காஞ்சியில்,

“உவலைக் கண்ணி வன்சொல் இளைஞர்

சிலையுடைக் கையர் கவலைக் காப்ப”³⁰

என்பதில் ஆறலைக் கள்வர்கள் எவரும் வந்துவிடாமல் பாலைத்திணையில் வாழ்ந்திட்ட இளைஞர்கள் பலரும் கூடி நின்று காவற் தொழில் புரிவர் என்பதிலிருந்து பாலைத்திணையில் ஆறலைக் கள்வர்களின் ஆதிக்கம், காவல் தொழில் புரிந்தவர்களின் செய்கைகள் நடவடிக்கைகளைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவுபட உணர்த்தியுள்ளது.

மறவர் தொழில்

நாட்டிற்காக பாதுகாப்புப் பணியில் ஈடுபடும் படைவீரர்கள் மறவர்கள் ஆவர். சுரவழியில் செல்கின்ற மக்களை அச்சுறுத்தி, ஆபத்து ஏற்படுத்திடும் ஆறலைக் கள்வர்களைக் கொன்று மக்களைக் காத்திடுகின்றனர். அத்தகு, மறவர்கள் இடைச்சுரத்தின் வழியே செல்லும்போது அவர்களின் தலையின் மீது வெப்பத்தின் கொடுமைத் தாங்காது மலர்கள் உதிர்ந்து வீழ்கின்றது என்பதனை,

“கோடு அறை கொம்பின் வீடகத் தீண்டி

மராலும் அலைத்த மணவாய்த் தென்றல்

கரம் செல் மள்ளர் கரியல் தூற்றும்

என்றுழ் நின்ற புன்தலை வைப்பில்”³¹

என்று பாடியுள்ளார் காவன் முல்லைப் பூதனார் எனும் புலவர்.

மள்ளல் என்பது மறவரைக் குறிப்பதாகும்.

“1. குறிஞ்சி நில மக்கள்

2. படைவீரன்

3. இளைஞன்

4. திண்ணியோன்

5. பலம் பொருந்தியவன்

6. உழவன்

7. படைத்தலைவன்”³²

என்று பல பொருள் தரக்கூடியதாக இடம்பெற்றுள்ளது.

“வாய்வாள் மறவரும் வாள் வலன் ஏத்த”³³

சிலப்பதிகாரமும்

“வாளின் வாழ்நர் தாள் வலம் வாழ்த்த”³⁴

என புறநானூறும்,

“கால மாரியின் அம்பு தைப்பினும்

ஓடல் செல்லாப் பீடுடையாளர்

தண்ணடை பெறுதல் யாவது”³⁵

என புறநானூறும்

“வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல

ஒருவன் தாங்கிய பெருமையானும்”³⁶

என தொல்காப்பியமும் மறவர் பற்றி பேசுகின்றன. தனித்து நின்று போர் புரிதலும் படையை அழித்தலும் பற்றி விரிவாகப் பேசியுள்ளது தொல்காப்பியரின் புறத்திணையியலாகும்.

“அரசினால் மாராயம் பெற்றவர்கள் இப்போரினைப் புலவர், அரசன்

காலிதி, ஏனாதி என்னும் பட்டங்களையும் நாடு, ஊர், நகரம்

முதலியவற்றையும் அவர்களுக்கு வழங்குவான்”³⁷

என்கிறது மதுரைக்காஞ்சி.

“வில்லைக் கவைஇ கணைதாங்கு மார்பின்
கொல் ஏற்றுப் பைந்தோல் சீவாது போந்த
மாக்கண் முரசம் ஓவஇல் கறங்க
எரி நிமிர்ந்தன்ன தானை நாப்பண்
பெரு நல்யானை போர்க்களத்து ஒழிய”³⁸

என்று மதுரைக்காஞ்சி எடுத்துரைக்கிறது.

மறவர்களின் தலையாயத் தொண்டு நாட்டு மக்களுக்குத் தேவைப்படும் மிக முக்கிய பொறுப்பானத் தொழிலாக இருந்துள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது.

“மா தாங்கு ஐழ்த் தோள் மறவர்”³⁹

என்பதில் தும்பைத் திணையில் குதிரை நிலையும் மறவரின் செயலும் பற்றிய செய்தி காணப்படுவதுடன்,

“உருவக் குதிரை மழவர் ஒட்டிய”⁴⁰

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் மழவர் என்பது வீரர்களைக் குறிப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

காட்டு வழியின் கொடுமைகள் பல பாலைத்திணையில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள மறவர்களின் காவல் செயல், ஆறலைக் கள்வர்கள் உயிர்களைக் கொன்று குவித்தலை பார்க்கும்போது பாலைத்திணையின் மீதான வருத்தமிகுதியும் துன்ப உணர்வும் அதிகமாகவே தோன்றுகிறது. இதனை,

“கடைநாள் இது என்று அறிந்தாரும் இல்லை

போற்றாய் - பெரும! நீ காமம் புகர்பட

வேற்றுமைக் கொண்டு பொருள்வயிற் போகுவாய்

கூற்றமும் மூப்பும் மறந்தாரோடு ஓராஅங்கு

மாற்றுமை கொண்ட வழி”⁴¹

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் தலைவியைப் பிரிந்து பொருளீட்ட செல்கின்ற தலைவனின் வழித்துன்பத்தை நினைத்து தலைவி வருந்துவது ஆறலைக் கள்வர்களால் ஏற்படுகின்ற உயிர்பயம் பற்றி உரைக்கிறாள்.

“காட்டிடைச் செல்வோரைக் கொலைஞர்கள் கொன்று
குலிக்கின்றனர். கொல்லப்பட்டவருடைய உடலை இலைக்குவியல்
கொண்டு மறைத்து வைப்பதுடன் பாலை நிலத்தின் கொடுமையும்
கூறப்பட்டுள்ளது”⁴²

என்ற வரிகள் ஆறலைக் கள்வர்கள் புரிகின்ற கொலைத்தொழிலையும், அக்கொலைத் தொழில் புரியாமல் மனிதர்களைக் காப்பாற்றும் வேலையை மறவர்கள் செய்வதையும் காணமுடிகிறது. ‘நெடுங்குருதி’ நாவலில் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் ‘வேம்பர்கள்’ என்று அழைக்கப்படும் ஆறலைக் கள்வர்களைக் கொண்டு கதையினை நகர்த்திச் செல்கிறார்.

“கரும்பச்சை சாயம்பூசி, கைகளில் கொடூர ஆயுதமான வில்
அம்புகளுடனும், வீஷம் தடவப்பட்ட ஈட்டிகளுடனும் மனிதர்களை
வேட்டையாடினர்”⁴³

என்கிறார். காலங்கள் மாறினாலும் ஆறலைக் கள்வர்கள் போன்ற கள்வர்களின் செயல் சமுதாயத்தில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து வருவதைக் காணமுடிகிறது.

மறவர்கள் நாட்டையும் நாட்டு மக்களையும் விழிப்புடனும் முனைப்புடனும் காப்பாற்றியதைச் சங்கப் பாடல்களின் பொருள்நயத்தின் வழி உணரமுடிந்துள்ளது.

பல்வேறுபட்ட தொழில்கள்

முல்லையும் குறிஞ்சியும் மாறுபாடு கொள்ளாமல் வளமை குன்றாது பல்வேறுவிதமான தொழில்களானது நடைபெற்றுள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. திருவள்ளுவர் தொழில் வளமிக்க நாடு

“தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்வுஇலாச்

செல்வரும் சேர்வது நாடு” ⁴⁴

என்கிறார். குறையாத விளைபொருள், தக்க அறிஞர்களின் கருத்து, கேடில்லாத செல்வம் அனைத்தும் பொருந்தியுள்ளது நல்ல நாடாகும். அத்தகு நாட்டில்,

“பெருங்பொருளால் பெட்டக்கதாகி அருங் கேட்டால்

ஆற்ற விளைவது நாடு” ⁴⁵

மிக்க பொருள்வளத்துடன் எல்லோராலும் விரும்பத்தக்க தன்மையுடையதாய் கேடு சூழாது, பாதுகாப்பு மிகுந்ததாய் அதிக விளைபொருளைத் தருவது சிறந்த நாடாகும்.

அத்தகு, வளம் பொருந்திய நாடாகத்தான் முல்லையும் குறிஞ்சியும் காணப்பட்டுள்ளது. வளம் குன்றி, வளமைக் கெட்டு வெப்ப மிகுந்து தண்ணீரின்றி காட்சியளித்ததால் அது பாலை நிலமாக மாறியுள்ளது.

“கோடு போழ் கடைநரும், திருமணி குயினரும்

சூடுறு நன்பொன் சுடர் இழை - புனைநரும்

பொன்னுரை காண்மரும், வம்புநிறை முடிநரும்

பூவும் புகையும் ஆயும் மாக்களும்” ⁴⁶

1. சங்கினை அறுத்து வளையல் முதலியவற்றைச் செய்கின்ற தொழில் உடையவர்கள்
2. அழகிய மணிகளைத் துளையிடுபவர்கள்
3. சுடப்பட்ட, நல்ல பொன்னால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்களைச் செய்பவர்கள்
4. பொன்னின் தரத்தை அறுதியிட்டு உரைத்திடும் பொன்வணிகர்கள்

5. செம்பினை நிறுத்து வாங்குபவர்கள்
6. ஆடைகளை விற்பனைச் செய்பவர்கள்
7. கச்சுக்களை முடிபவர்கள்
8. பூக்கள் மற்றும் சந்தனங்களை விற்பனைச் செய்பவர்கள்
9. பலவித நிலைப்பாட்டினை ஒப்புவமைக்காட்டி அழகாக ஓவியம் தீட்டுபவர்கள்
10. பிற தொழில் புரிபவர்கள்

இப்படி பலதரப்பட்ட தொழில் செய்பவர்கள் அரசருடைய அரண்மனைதனைச் சூழ்ந்து வாழ்ந்துள்ளனர். இதனை,

“எவ்வகைச் செய்தியும் உவமம் காட்டி
நுண்ணிதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கின்
கண்ணுள் வினைஞரும், பிறரும் கூடி
தெண்திரை அவிர் அறல் கடுப்ப”⁴⁷

என்று பலதரப்பட்ட தொழில்கள் செய்தவர்கள் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்துள்ளதை மதுரைக்காஞ்சி சுட்டுகிறது.

“அரசனுடைய அரண்மனையைச் சூழ்ந்த நான்கு
பெருந்தெருக்களிலும் வாணிகம் நடைபெற்றதை உணர்த்துகிறது”⁴⁸

பெருஞ்செல்வமிக்கவர்கள், வலிமை வாய்ந்தவர்களுக்கெல்லாம் அனைத்து விதமானப் பொருட்களும் உடனடியாகக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளதை உணரமுடிகிறது.

“அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் எனச் சொல்லப்பட்டார்
இருக்கும் நான்காய் வேறுபட்ட தெருக்கள்”⁴⁹

என்ற அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் 1. அரசர் 2. அந்தணர் 3.வணிகர் 4.வேளாளர் இவர்களுடைய தெருக்களில் காணப்பட்ட வேறுபாட்டினை அறியமுடிகிறது.

1. பொன்
2. மணி
3. புடவை
4. கடுஞ்சரக்கு (கூலம்)

என்று நான்கு வகைப்பட்ட வணிகர் தெருக்கள் இருந்தன என்று நச்சினார்க்கினியரும்,

1. கடைஞரும் - (அ) கடை வைத்திருப்பவர் (ஆ) வாயில் காப்பாளர்
2. குயினரும் - (அ) குயிற்றுபவர் (ஆ) துளையிடுபவர்
3. புனைஞரும் - கம்மாளரும்
4. காண்மரும் - காண்பவர்கள்
5. பகர்நரும் - பொருள் விற்கும் வணிகர்கள்
6. கொண்மரும் - கொலைத் தொழில் செய்பவர்கள்
7. முடிநரும் - முடி வெட்டுபவர்
8. ஆயும் மாக்களும் - (அ) மருத்துவர் (ஆ) விலங்கினங்கள்
9. கண்ணுள் வினைஞர்
10. கலிங்கரும் - ஆடை நெய்ப்பவர்
11. கம்மியரும் - தொழில் செய்பவர்கள்
12. மடித்தருஉ நரும் - புடவை விற்பனைச் செய்பவர்

என்று பல தொழில் புரிபவர்கள் வாழ்ந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. பாலைத்திணையில் மறவர்கள், கள்வர்கள், விலங்கினங்களினால் ஏற்படும்

அச்சம், நீரின்றி தோன்றிய வெம்மை, கடுமை, துன்பம் நிறைந்த மக்களுடைய சூழலியல் பதிவுகள், இயற்கையின் மாறுதல்கள் உயிர் வாழ்வதற்கான பெரும் போராட்டமாக இருப்பதினால் தொழில்கள் குறித்த செய்திகள் பாடப்படவில்லை. மாறாக பாலை நிலத்தில் உயிர்க்கொலை நிகழ்ந்ததைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் சான்றாதாரங்களாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

“வன் கணாடவர் அடிமை பகழி ஆர வாங்கி
வம்பலர்ச் செகுத்த அஞ்சுவரு கவலை”⁵⁰

என அகநானூறும்,

“வெஞ்சுரத்து உலந்த வம்பலர் உவலிடு
பதுக்கை நெடுநல் யானைக்கு இருநிழலாகு”⁵¹

என குறுந்தொகையும் பாலை நிலத்தின் வழியாகச் செல்பவர்கள் ஆறலைக் கள்வரால் தாக்கப்படுவதைக் கூறுகிறது.

“அருஞ்சுரத்து துவலை வருதலின், வருந்திய”⁵²

என நற்றிணைப் பாடல்வழியும்,

“மணல் இடு மருங்கின் இருபுறம் பொருந்தி
அமர்வரின் அஞ்சேன்”⁵³

என நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் மதுரை மருதன் இளநாகனார் உடன்போகா நின்ற தலைமகன் தலைமகட்குச் சொல்லியது. ஆறலைக் கள்வர்கள் அவர்களிடம் போரிட்டு வெற்றி பெறுவேன் நான் அஞ்சமாட்டேன். நின் சுற்றத்தார் எனின் மறைவேன் என்று வீரமுழக்கமிடுதலைக் காணமுடிகிறது. பாலைநிலத்தினைக் கடப்பவர்கள் வீரம் பொருந்தியவர்களாகவும் துணிவு மிக்கவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர்.

பாலைத்திணையில் உப்பு வணிகர்கள்

பாலைத்திணைப் பாடல்களில் உவமையாக உப்பு வணிகர்கள் பயன்படுத்திடும் கூண்டு வண்டி குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

“ஊரே ஒன்றுகூடி வந்தது போன்று அனைவரும் சேர்ந்து திரண்டு
வந்தாற்போன்று வண்டிகள் பலபூட்டி வீளக்கு வெளிச்சத்துடன்
பாலை வழியினைக் கடந்து செல்வர்”⁵⁴

என்ற முனைவர் ப.சு.மூவேந்தன் அவர்களின் கூற்று பாலைத்திணையில் உப்புவணிகர்கள் செல்கின்ற தன்மை நன்கு காட்சிப்படுத்துவனவாகும்.

“அவ் உமணர்களின் வண்டிகளைத் தளர்ச்சியற்ற வலிமையான
கால்களையுடைய சிறந்த எருதுகள் இழுத்துக் கொண்டு
நடத்தற்கரிய காட்டு வழியினைக் கடந்து செல்லும்”⁵⁵

உமணர்களின் உப்பு வாணிகம் சிறப்புற பாலைத்திணையின் வழியே நடைபெற்றமைக்கு கால்நடைகளின் ஒத்துழைப்பும், மனிதர்களுக்குள் இருந்த ஒற்றுமையும் பெரிய காரணிகளாகும். ஆறலைக் கள்வர்கள் மறவர்கள் மூலமாகத் துன்பம் ஏற்படும்போது அஃறிணை உயிர்களான ‘காளைகளின்’ உதவியால் வாணிகம் சிறப்புற நடைபெற்றுள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது.

“தோல்புதை சிறற்று அடி கோலுடை உமணர்

ஊர் கண்டன்ன ஆரம் வாங்கி

அருஞ்சுரம் இவர்ந்த அசைவுஇல் நோன்தாள்

திருந்து பகட்டு இயம்பும் கொடுமணி புரிந்து அவா

மடிவிடு விளையொடு கடிஎதிர் ஓடி

ஓமைஅம் பெருங் காட்டு வருஉம் அம்பலர்க்கு

ஏமம் செப்பும் என்றாழ் நீள்இடை”⁵⁶

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் உமணர்களின் உப்பு வண்டிகள் செல்வதையும், எருதுகளின் மணி ஓசையும் உமணர்கள் நாக்கை மடித்து எழுப்புகின்ற சீழ்க்கை ஒலி பற்றியும் கூறுகிறது. பாலை நிலத்திலுள்ள ஓமை மரங்கள் நிரம்பப் பெற்ற பெரிய காடானது பார்ப்பதற்கு எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதைக் கோடை வெப்பத்தினால் பொலிவிழந்து நிற்கும் காட்சி, உமணர்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி இருந்துவிட்டு, கலைந்து சென்றபின் காணப்படும் பாழான ஊர்போன்று தோற்றமளிக்கிறது என்பதை,

**“உமணர் சேர்ந்து கழிந்த மருங்கின் அகன்தலை
ஊர்பாழ்த்தன்ன ஓமைஅம் பெருங்காடு”**⁵⁷

என்னும் குறுந்தொகை அடிகள் எடுத்துரைக்கிறது.

ஓமை மரங்கள் நிறைந்த காடுகளில் தங்கியிருக்கும் பறவைகள் ஒலியெழுப்புகின்றன. தனிமையைத் தோற்றுவிக்கும் ஒலிசுரம் செல்கின்ற மக்களுக்கு மிகுந்த உயவுத்துணையாகிறது. இதனை,

**“அத்த ஓமை அம்கவட்டு இருந்த
இளம்தீர் பருந்தின் புலம்புகொள் தெள்விளி
சுரம்செல் மாக்கட்கு உயவுத்துணை ஆகும்”**⁵⁸

என்கிறது குறுந்தொகை.

பாலையும் ஓமையும்

பாலை நிலக் காட்சியில் உவமையாகப் பாடப்பட்டுள்ள மரங்கள் ஓமை ஆகும்.

புல்லிய அடியையுடைய ஓமை மரங்கள் கன்றில்லாத பசுவினை நிழலினால் தம்பால் வரச் செய்யும் என்பதை,

“கன்றுஇல் ஓர்ஆ விலங்கிய

புன்தாள் ஓமைய சுரன் இறந்தோரே”⁵⁹

என குறுந்தொகையும்

“ஓமைகுத்திய உயர்கோட்டு ஒருத்தல்

வேனிற்குன்றத்து வெல்அறை கவாஅன்”⁶⁰

என குறுந்தொகையும்,

“பனைத்தாள் ஓமை படுசினை பயந்த

பொருந்தாப் புகார் நிழல் இருந்தெனமாக

நடுக்கம் செய்யாது நண்ணுவழித் தோன்றி”⁶¹

என நற்றிணையும்,

“இலைதீர் செற்றம்

கல்இழி அருவியின் ஒல்லென ஒலிக்கும்

புல்இலை ஓமைய புலி வழங்கு அச்சம்”⁶²

என நற்றிணையும்

“அலறுதலை ஓமை அங்கவட்டு ஏறி”⁶³

என ஐங்குறுநூறும் பாலைநிலக் காட்சியில் இடம்பெற்ற ஓமை மரங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தின் பாலைத்திணைப் பாடல்களில் ஓமை மரங்களின் காட்சி மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. புலவர்கல் சூழலியல் அமைப்பிற்கு ஏற்றவாறு நிலத்தின் தகவமைப்புக்கு ஏற்ப வளர்ந்த மரங்கள், வாழ்ந்த உயிரினங்கள் குறித்து பதிவு செய்வதற்குத் தவறியதில்லை.

தலைவன் பொருளீட்டச் செல்லுதல்

வினைவயிற் காரணமாக தலைவன் இரண்டு நிகழ்வுகளுக்காக தலைவியைப் பிரிந்து செல்கிறான் என்பது இவ்வாய்வில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

1. பொருள்வயிற் 2. போர்வயிற் காரணமாக என்பதாகும்.

தலைவன் பொருள்வயிற் காரணமாக பிரிந்து செல்ல நினையுமிடத்து, தலைவியைப் பலவாறாகப் பாராட்டுகிறான். அது தலைவிக்கு மகிழ்வையும் மனதில் சந்தேகத்தையும் தோற்றுவிக்கிறது. யான் இவரைப் பிரிந்திடின மிகுந்த

“..... நின்கேள்

புதுவது பல்காணம் பாராட்ட யானும்

இது ஒன்று உடைத்து என எண்ணி”⁶⁴

துன்பத்தை பெறுவேன். அவை மட்டுமின்றி,

“இடு மருப்பு யானை இலங்கு தேர்க்கு ஓடும்

நெடு மலை வெஞ்சுரம் போகி, நடுநின்று”⁶⁵

என்பதில் குத்தும் கொம்பினை உடைய யானையானது நீர்வேட்கையினால் கானலை கடந்து, தும்பிக்கையைத் தூக்கியவாறே வந்து இடறு செய்யும். அத்தகு துன்பம் நிறைந்த பாலையைக் கடத்தல் அரிது என்பதில் சூழலியல் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பலைத்திணையும் மனித மனமும்

மனம் - மனித வாழ்வியலுக்குரிய அடிப்படை அலகாகும். மனிதனின் இன்ப, துன்ப உணர்வுகள் எதுவாகினும் பாதிக்கப்படாமல் காக்கப்பட்டு, மனித உடலின் நீடித்த வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிகிறது.

இன்ப, துன்ப உணர்வுகளைக் கடந்து மாயையில் மூழ்காமல் இருக்கும் இடத்து மனம் வெற்றிப் பெறுகிறது.

பாலை நிலத்து தன்மை, மக்களின் வாழ்வியல், விலங்குகளின் நிலை என்று அனைத்தையும் ஆராயுமிடத்து வருத்தம் ஒன்று மட்டுமே எஞ்சி நிற்கிறது. தலைவன் பொருளீட்டச் செல்லும்போது,

“சென்றோர் முகப்பப் பொருளும் கிடவாது”⁶⁶

என கலித்தொகைப் பாடல் பொருட்செல்வம் ஈட்டுதற்கு அரியது. அதை காலம் கிடைக்கும்போதே ஈட்டிக் கொள்வது நலம் பயக்கும் என்கிறது.

“செல்லாய் ஆயின் நன்று”⁶⁷

என்ற ஐங்குறுநூற்றின் பாலைத்திணை வரிகள் நீவிர் பொருளீட்டச் செல்வதினால்,

1. வழித்துன்பம் கொடுமை ஆதலினால் ‘செல்லாமை நன்று’ என்றும்
2. நீ சென்றால் நின் காதலைப் பிரிந்து தலைவி இறந்துவிடுவாள் ஆதலினால் நீ ‘செல்லாமை நன்று’

என்று இரண்டு பொருள்பட நிற்கிறது.

“இருவெதிர்ப் பைந்தூறு கூர்ளி நைப்ப

நிகழ்த்த யானை மேய்புலம் படர

கலித்த இயவர் இயம் தொட்டன்ன

கண்ணிடுபு உடையூஉத் தட்டை கவின் அழிந்து”⁶⁸

என்பதில் பாலை நில வெம்மையினால் பெரிய மூங்கில் மரங்கள் எல்லாம் தீப்பற்றி எரியுமிடத்து, உணவின்றி தளர்ந்த யானைகள் உணவு வேண்டி வேறிடம் செல்கின்றன. ஊகம்புல் என்று குறிப்பிடக்கூடிய புல்வகை வைக்கோலைப் போன்று காய்ந்து காட்சியளிக்கிறது.

“பாலைத் தன்மையாவது காலையும் மாலையும் நண்பகலன்ன
கடுமை கூரச் சோலை தேம்பிக் கூடல் மாறி, நீரும் நிழலும் இன்றி
நிலம் பயம் துறந்து புள்ளும் மாவும் புலம் பெற்று, இன்பமின்றி
துன்பம் பெறுவதாய் உளது”⁶⁹

என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். காலை, மாலை நண்பகல் வேளை மிகுந்த
துன்பத்தைத் தரும் பொழுதாக இருப்பதை எண்ணி, பொருளீட்டச் சென்ற
தலைவனை நினைத்தும், தலைவன் தலைவியை நினைத்தும் வருந்தும்
துன்பச்சுவையே மிகுதியாக நிரம்பியுள்ளதை உணரமுடிகிறது.

“மனிதனின் சிந்தனை, அறவு, கனவு, உள்ளுணர்வு, நம்பிக்கை
என்றனைத்தையும் துறந்திடின் ஆசை இருக்காது”⁷⁰

இவ்வாசை மட்டுமே அனைத்தையும் உருவாக்குகிறது. 1.நல்ல சிந்தனையைத்
தோன்றச் செய்கிறது. 2. அறிவுவழிப்பட்ட உணர்ச்சி நிலை 3.கனவு
4.நம்பிக்கை 5.உள்ளுணர்வு என்ற அனைத்தும் துன்பத்தைத் தாங்கிக்
கொள்ளும் மனவலிமையைத் தருகிறது என்பது உளவியலாளர்களின்
கருத்தாகும்.

வினைவயின் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும்
தலைவன், நெஞ்சார்ந்த நினைவுகளாக எண்ணுவது தலைவியின் காதலை
மட்டுமே தலைவனின் நல்லுழானது பாலைத்திணைப் பாடல்களில் நன்கு
வெளிப்பட்டுள்ளன.

“வினைவலம் படுத்த வென்றியொடு மகிழ்சிறந்து

போர்வல் இளையர் தாள்வலம் வாழ்ந்தத்

தண்பெயல் பொழிந்த பைதறு காலை”⁷¹

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில், பாலைத்திணைப் பாடல்கள் கோடைக்
காலத்தை வளஞ்செய்தல் போல, கார்காலத்தை வளஞ்செய்யும்

பாடல்களாக முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் காணப்பட்டுள்ளது. வினையை முடித்து தலைவன் வீடு திரும்புகிறான் என்பது துறையாகவும்,

“முல்லைப் பாட்டெல்லாம் மழை முழக்கத்தையும் சிறுதுளியையும்,
நீருண்ட பிணையின் புணர்ச்சியையும், தாதுண்ட வண்டின்
இசையையும், செம்பவள பூச்சியின் வனப்பையும், வண்டுவாய்
திறக்கும் நறுமணத்தையும், நிலத்தின் குளிர்ச்சியையும்,
நெடுவழியின் பதத்தையும் காதலர் உள்ளமொடு கற்பார் உள்ளமும்
குளிரப் புனையப்பட்டுள்ளது”⁷²

என்ற வ.சுப.மாணிக்கனார் அவர்கள் நிலத்தின் சிறப்புடன் தலைவனின் தொழில் நிமித்தம் முடிவடைந்து வருவதையும் நயம்படக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘வினைமுற்றிய தலைமகன்’ என்பது இரண்டுவிதமான தொழில் முடிவுகள் கொள்ளப்படுகிறது.

1. பொருளீட்டும் வினைதனை முடித்தவன்
2. போர் செய்யும் வினையினை முடித்தவன் என்பதாகும்.

“நன்கலம் களிறொடு கண்ணார் ஏந்தி

வந்துதிறை கொடுத்து வணங்கினார் வழிமொழிந்து

வண்பெயற் கவிழ்ந்த பைங்கொடி முல்லை

வீகமழ் நெடுவழி யூதுவண் டிரியக்

காலை யெய்தக் கடவுமதி”⁷³

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் போர்வினை முடிந்து மீளும் தலைமகன் பற்றி உரைப்பதாகும். பண்டைத் தமிழரசர்கள் கார்காலத்தின் தொடக்கத்தில்

1. திறை வாங்கிக் கொண்டு

2. திறையினைக் கொடுத்து

என்ற இரண்டினில் ஒன்றை நிலைப்படுத்தி ஏற்றுக்கொண்டு போரை ஆறு மாதங்களுக்கு நிறுத்தி வைக்கின்றனர்.

“ஆவணி மாதம் தொடங்கிப் பெய்யும் பெருமழைக் காலத்தில் போரிட இயலாது. யானை, குதிரை, தேர், காலாட்படை என்ற நார்படையும் வலியுடன் இயங்கமாட்டா. இயற்கையொடு முரணிப் படைகளைப் போருக்கு ஏவுவதில்லை. இருக்கிற மன்னர்களும் காரின் தொடக்கத்தில் போரை நிறுத்திவிடுவர்”⁷⁴

என்ற வரிகள் உணர்த்துவது கோடைக்காலத்தில் மட்டுமே போர் புரிதல் நடைபெற்றுள்ளதை ‘போர்வயின்’ என்ற தொழில் மேற்கொண்டு தலைவன் பாலைத்திணையின் வழியே சென்றுள்ளதை உய்த்துணர முடிகிறது.

பாலைத்திணை முழுமையிலும் மனித மனங்களின் உளவியல் சிந்தனைகள் நன்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

“இலக்கியப் படைப்புகளில் வரும் அவலக் கூறுகளானது அவற்றை விரும்பிப் படிக்கும் வாசகர்கள் என்பனவற்றைக் காணுமிடத்து அவலங்களை தனது வாழ்க்கைச் சூழலில் எதிர்கொள்ளும் ஆற்றலை மனமானது பெறுகிறது”⁷⁵

என்ற க.அன்பழகனின் கூற்று பாலைத்திணைத் தரும் மனதின் செம்மையைக் குறிக்கிறது.

“வளமையோ வைகலும் செயலாகும்; மற்று - இவள் முளை நிரை முறுவலார் ஆயத்துள் எடுத்து ஆய்ந்த இளமையும் தருவதோ, இறந்த பின்னே”⁷⁶

பிரிவுக் குறித்து அறிந்த தோழி, தலைவியின் மனத்துன்பத்தை ஆற்றாமையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்த முற்பட்டார். புறப்பொருளை நம்பி அகப்பொருளை விட்டுச் செல்கிறாய். கல்வியால் பெறும் வளமை இவளது இளமையை மீட்டுத் தருமா? என்றும்,

“கடிய சினத்தையுடைய ஆறலைக் கள்வர்களின் கூட்டம்
பாலைத்திணையைக் கடந்து செல்லுமிடத்து கையிலுள்ள
பொருட்களையெல்லாம் அபகரித்து வீட்டு, அதற்கு ஈடாகப்
புண்ணைக் கொடுத்துவிடுவர்”⁷⁷

என்றும்

“கடைநாள் இதுவென அறிந்தாருமில்லை - இதுவென
வரைந்து வாழுநா னுணர்ந்தோர், மூதுநீருலகின்
முழுவதுமில்லை”⁷⁸

என்ற சிலப்பதிகார வரிகளும் மனித மனம் - வாழ்நாள் குறித்த சிந்தனையை முன்வைப்பது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

“வேனில் திங்கள் வெஞ்சுரம் இறந்து
செலவு அயர்ந்தனையால் நீயே; நன்றும்
நின் நயந்து உறைவி கடுஞ்சூற் சிறுவன்
முறுவல் காண்டலின், இனிதோ
இறுவரை நாட! - நீ இறந்து செய்பொருளே”⁷⁹

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வேனில் திங்கள் கோடைப் பருவம் என்கிறது. காலையும் மாலையும் மதிய வேளைப் போன்று கடுமையான வெயிலை உடையதாக இருப்பதுடன், குளம், குட்டை, சோலைகள் அனைத்தும் வறண்டும் உலகமே அழகிழந்தும் காணப்படும். நீ பொருள் ஈட்டுதல் என்ற தொழிற் காரணமாய் பிரிந்து செல்கிறாய். ஆனால் தலைவி

கடுஞ்சூல்' கொண்டு தலைவி தாய்மைப்பேறு அடைந்துள்ளாள். அவளை விடுத்து பொருளீட்டச் செல்லுதலும், பொருள்வளத்தின் இன்றியமையாத இங்கு உணரமுடிகிறது.

“முதற்கூல் என்பது உயிர்க்கு ஏதம் விளைவிக்கும் கடுமை மிக்கது
என்பதினால் கடுஞ்சூல் என்று கூறப்பட்டுள்ளது”⁸⁰

என்கிறார் அ.தட்சிணாமூர்த்தி. இக்கடுஞ்சூல் பற்றிய குறிப்புகள்,

“கருங்கால் அன்றில் காமர் கடுஞ்சூல்”⁸¹

என குறுந்தொகையும்

“கடுஞ்சூல் உய்வொடு கானல் எய்தாது
கழனி யொழிந்த கொடுவாய்ப் பேடை”⁸²

என நற்றிணையும்,

“பசும்புளி வேட்கைக்
கடுஞ்சூல் மகளிர் போல”⁸³

என குறுந்தொகையும் தலைவி தாய்மையடைந்த முதல் குழந்தைப்பேற்றை விவரிக்கிறது. தொழிற்மேற் செல்லும் தலைவனின் பண்புநலத்தை

வினையே ஆடவர்க்கு உயிராகவும் மனையுறை
மகளிர்க்கு அவ்ஆடவர் உயிராகவும்

ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட காதல் வாழ்க்கையைக் காணமுடிகிறது. தாம் மேற்கொள்ள விரும்பிய தொழிலைச் சிரத்தையுடன் மேற்கொள்ளும் பண்புடையவர்களாக சங்ககால ஆண்கள் இருந்துள்ளனர்.

அறத்தின் வழிப்பட்டு, கற்புநெறித் தவறாது, இல்லற வாழ்வியலைச் செம்மையுற நடத்திய பெருமை பாலைத்திணை மக்களின் பண்புநலன் கொண்டு அறியமுடிகிறது.

தலைவன், தலைவி இருவரும் உள்ளத்தால், ஒன்றுபட்டு, பிரிவென்னுமிடத்து உணர்வால் வேறுபட்டு நிற்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் தெளிவுடன் காட்டுகிறது.

தலைவன், தலைவியைப் பொருள் தேடுதற்காக பிரியுமிடத்து பெறுகின்ற மனத்துணிவும், பிரிவின்போது ஏற்படும் துயரமும் இடைச்சுரத்தின் வழியே உடன்போக்குச் சென்ற தலைமக்களைத் தேடிச் செல்லும் செவிலியின் மனமும் நோக்கத்தக்கது.

இருவேறுபட்ட உள்ளப் போராட்டத்தில் தலைவனின் உள்ளமே இறுதியில் வெற்றிப் பெறுகிறது. ‘மனத்துணிவு’ பெற்று வாழ்க்கையின் வளமைக்குப் பொருள் இன்றியமையாதது என்றுணர்ந்து, பாலை நிலத்தின் வழிக் கொடுமையைத் தாண்டி செல்ல தலைவன் முற்படுகிறான்.

“விரும்பிய இலக்கினை அடைவதற்கு முயற்சிக்கும்போது ஏற்படும்
தடைகளையோ, குறுக்கீடுகளை நேரிதான குறிக்கோள் கொண்டு
நோக்குமிடத்து உள்ளப்போராட்டமானது வெற்றிப் பெறுகிறது”⁸⁴

என்ற உளவியலாளரின் கூற்று பெரிதும் பாலை நிலத் தலைவனுக்கு பொருந்தக்கூடியது. நற்றிணையில் வரும் தலைவன்,

“ஒரு மகள் உடையேன் மன்னே; அவளும்
செருமிகு மொய்ம்பின் கூர்வேற் காளையொடு
பெருமலை அருஞ்சுரம் நெருதல் சென்றனை”⁸⁵

தான் விரும்பிய இலக்கினை அடைந்ததாக இப்பாடல் காட்டுகிறது.

“ஒரு மகளையே பெற்றேன். அவளும் போரின்கண் மிகும்
வலிமையையும் கூரிய வேற்படையையும் உடைய காளையாம்
ஒருவனொடு நேற்று பெரிய மனையிடத்துள்ள அரிய சுரநெறிக்கண்
சென்றனர்”⁸⁶

என்று கூறி தாய் புலம்புகிறாள். படைவீரனாக விளங்கக் கூடிய
ஒருவனுடன் காதல் வயப்பட்டுச் சென்றதைக் காட்டுகிறது.

தொகுப்புரை

- ❖ சங்க இலக்கியப் பாலைத்திணைப் பாடல்களில் சுரத்தின் காட்சியும், மக்களின் வாழ்வியலும் முற்றிலும் மாறுபட்டு காணப்படுகிறது.
- ❖ இயற்கையுடன் இயைந்து வாழ்ந்த சங்ககால மக்கள், இயற்கையின் ஒரு பகுதியாக மானுடவாழ்வியலை அமைத்துக் கொண்டார்கள்.
- ❖ விலங்குகளுக்கும், தாவரங்களுக்கும், மனித மனங்களுக்குமிடையே மிகப்பெரிய தொடர்பு இருந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இதைச் சங்ககாலப் பாடல்களில் புலவர்கள் பதிவு செய்யத் தவறவில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது.
- ❖ பாடற்புனைவின் தன்மைக்கேற்ப, ஐந்திணைகளில் மக்கள் வாழ்வியல், செயற்பாடுகள், பண்பாடுகள், ஒழுக்கநெறிமுறைகள், அறம் ஆகியன வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ நிலமே உயிரினங்கள் வாழ்வதற்கும் வளர்வதற்கும் உறுதுணையாகுமிடத்து, பாலை நிலத்தின் சூழல் மட்டும் முற்றிலும் மாறுபட்டு, உயிரினங்கள் வாழ்வதற்குத் தகுதியற்ற நிலமாகக் காட்டப்படுகிறது.

- ❖ பாலை நிலத்தில் வெம்மையும், கருமையும் மிகுந்த வெறுப்பினை கோபத்தை உயிரினங்களுக்கு உண்டுபண்ணுகின்றது.
- ❖ வினைவயின் காரணமாகத் தலைவன் பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்கிறான். அது தொழில் நிமித்தமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

1. போர்வயிற் காரணம்

2. பொருள்வயிற் காரணம்

இவை தொழில்பாற்பட்டன.

- ❖ உமணர்கள் தமது வண்டிகளில் உப்பு மூட்டைகளை விற்பனைச் செய்ய, வேறு நிலத்திற்குக் கடந்து செல்லும்போது வண்டிகளில் பூட்டப்பட்டுள்ள காளைகளின் கழுத்திலிருந்து பிறக்கும் மணியோசை, சீழ்க்கை ஒலி, பருந்துகளின் தனிமை ஒலி இவை மட்டுமே கேட்கிறது.
- ❖ ஆறலைக் கள்வர்கள் கொலைத்தொழில் செய்கிறார்கள். பொன், மணி, பொருட்கள் என்று அனைத்தையும் கொள்ளையடித்து, உயிர்க்கொலைப் புரியும் கள்வர்கள் பாலைத் திணையில் வாழ்ந்துள்ளனர்.
- ❖ மறவர்கள், மழவர்கள் போன்றவர்கள் ஆறலைக் கள்வரிடமிருந்து பாதுகாத்திடும் படை வீரர்களாகத் தொழில் புரிந்ததையும் சில பாடல்கள் மறவர்களே உயிர்க்கொலைப் புரிந்து பொருட்களைக் களவாடுபவர்களாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளது.
- ❖ முல்லையும் குறிஞ்சியும் வளமைப் பெற்றிருக்கும்போது நடைபெற்ற தொழில்கள், முறைமையிற் திரிந்து பாலையாக மாறியவிடத்து வளமிழந்து, தொழில்களின்றி சிதைந்து காணப்பட்டுள்ளது.

- ❖ பாலைத்திணை முழுமையும் காதலாற் பிரிந்த தலைமக்களின் உணர்வுகளைக் கற்பவருக்குத் தருவதோடு, துன்பம் நிறைந்த வாழ்வியலைத் தந்து முடிகிறது.
- ❖ தொழில்கள் செய்வதற்குப் பாலைத் திணையைக் கடந்து செல்கின்றவர்கள். தவிர, பாலைத்திணையில் 'கொலைத்தொழில்' காவல் செய்யும் வீரர்களின் செயல்கள், தலைவன் பொருளிட்ட, போர் புரிய செல்லும் வழித்தடமாக, உடன்போக்குச் சென்றவர்களைத் தேடிச் செல்லும் இடமாக, உமணர்களின் வண்டிகள் உப்பு வியாபாரம் செய்ய பாதையாகச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பாடப்பட்டுள்ளது.

௮

சான்றெண் விளக்கம்

1. www.koodal tamil.com
2. மேற்படி
3. மேற்படி
4. எம்.எஸ்.உதயமூர்த்தி, தன்னம்பிக்கைத் தொடர்
5. இறையனார் அகப்பொருள், நூ.எ. 35
6. பெருங்கதை, பா. எ. 65
7. ப.க.மூவேந்தன், ஐந்திணையின் பாலை நிலத்தல் மரங்கள், காட்சிகள், கருத்துகள், ப. 173
8. தொல்.அகத். நூ. 2.
9. சிலம்பு. காடுகாண் காதை, வரிகள் 64-66
10. இளம்பூரணர் (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம், நூ. 956
11. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப. 54.
12. தொல்.அகத்., நூ. 13
13. தனிநாயக அடிகளார், Nature in Tamil Poetry, p. 147
14. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப. 153
15. கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி, ப. 668
16. குறுந்., பா.எ. 388
17. மேற்படி, பா.எ. 343
18. அகம், பா.எ. 7
19. செயபால் (உ.ஆ.), அகநானூறு மூலமும் உரையும், ப. 24
20. திருக்குறள், காமத்துப்பால், கற்பியல், குறள். எ. 1299
21. குறுந்தொகை, பா.எ. 331
22. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), குறுந்தொகை, ப. 654.
23. கலித்தொகை, பா.எ. 6
24. அ.விசுவநாதன் (உ.ஆ.), கலித்தொகை, ப. 30
25. குறுந்தொகை, பா.எ. 283
26. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), குறுந்தொகை, ப. 669
27. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 3
28. நற்றிணை, பா.எ. 164
29. கலித்தொகை, பா.எ. 4.

30. மதுரைக்காஞ்சி, பா.வ. 310-311
31. அகம், பா.எ. 21
32. கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி, ப. 748
33. சிலம்பு, 26, 77
34. புறம், பா.எ. 24
35. மேற்படி, பா.எ. 287
36. மேற்படி, பா.எ. 8
37. வீ.நாகராசன் (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், ப. 165
38. மதுரைக்காஞ்சி, 730-735
39. தொல்.புறத்., நூ. 41
40. அகம், பா.எ. 1.
41. கலித்தொகை, பா.எ. 12
42. அ.விசுவநாதன், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 46
43. எஸ்.ராமகிருஷ்ணன், நெடுங்குருதி, ப. 412
44. திருக்குறள், பொருட்பால், அரணியல், குறள். எ. 731
45. மேற்படி, எ. 732
46. மதுரைக்காஞ்சி, பா.வ. 511-514
47. மேற்படி, பா.வ. 516-519
48. மேற்படி, ப. 28
49. அடியார்க்கு நல்லார் உரை, சிலப்பதிகாரம், 14, ப. 212
50. அகம்., பா.எ. 16
51. குறுந்தொகை, பா.எ. 77
52. நற்றிணை, பா.எ. 352
53. மேற்படி, பா. 362
54. ப.சு.முவேந்தன், ஐந்திணையின் பாலை நிலத்தில் மரங்கள், காட்சிகள், கருத்துக்கள், ப. 176
55. மேற்படி, ப. 177
56. அகம்., பா.எ. 191
57. குறுந்தொகை, பா.எ. 124
58. மேற்படி, பா.எ. 207
59. குறுந்தொகை, பா.எ. 260
60. மேற்படி, பா.எ. 390

61. நற்றிணை, பா.எ. 318
62. மேற்படி, பா.எ. 107.
63. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 331
64. கலித்தொகை, பா.எ. 24
65. மேற்படி, பா.எ. 24
66. கலித்தொகை, பா.எ. 18
67. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 302
68. மதுரைக்காஞ்சி, பா.வ. 301-304
69. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.), தொல்.அகத், ப. 9
70. www.valaitamil.com
71. அகம்., பா.எ. 171
72. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப. 154
73. அகம்., பா.எ. 120
74. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப. 154
75. www.Eegaraitamil.com
76. கலித்தொகை, பா.எ. 15.
77. அ.விசுவநாதன் (உ.ஆ.), கலித்தொகை மூ.உ., ப. 55.
78. சிலம்பு, 21:97
79. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 309
80. அ.தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு மூ.உ. ப. 681
81. குறுந்தொகை, பா.எ. 301
82. நற்றிணை, பா.எ. 263
83. குறுந்தொகை, பா.எ. 287
84. www.Eegaraitamil.com
85. நற்றிணை, பா.எ. 184
86. கு.வெ.பா. (உ.ஆ.), நற்றிணை, ப. 339

முடிவுரை

தன்னிகரில்லாத ஆற்றலும் வளமையும் சிறப்பும் பெற்றுள்ள செம்மொழியானத் தமிழ்மொழி. மனிதர்களின் உள்ளுயிரினில் தோன்றி உணர்வுகளுக்கு ஏற்ப முகிழ்ந்திட்ட பண்பாட்டுக் கூறுகள் நிறைந்ததாய் உயர்தனிச் செம்மொழியாகக் காணப்படுகிறது.

தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த எண்ணற்ற புலவர் பெருமக்கள், பல்வேறு காலத்தில் பாடிய பாடல்கள் பா, அளவு, பொருள் இவற்றின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டு பாட்டும் தொகையுமாய் காணப்படுவது சங்க இலக்கியச் செய்யுளாகும்.

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களில் வாழ்வியல் சார்ந்து ஒழுகுகின்ற திணைகளின் பாடல்களில் வரும் தொழில்கள் குறித்த செய்திகளுடன், வாழ்வியலின் எதார்த்த நிலைப்பாடுகளும் மனிதநேயமும் அறமும் மறமும் நன்கு கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

சங்ககால மக்கள் இயற்கையுடன் இயைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளனர். இயற்கையின் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டின் காரணமாக இயற்கையைச் சார்ந்த தொழில்கள் பலவும் காணப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் மக்களின் வாழ்வியல், நீதி, முயற்சி, இரக்கம், கருணை என அறத்தின் அனைத்து கூறுகளும் தொழில்களில் இயைந்து, மனிதநேயத்துடன் தொழில் செய்பவர்களாக சங்ககால மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது பெருமிதத்திற்குரியதாகும். சங்ககால மக்களின் பண்பட்ட சிந்தனை அனைத்து நெறிகளிலும் மேம்பட்டவர்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது.

குறிஞ்சி நில மக்கள் திணையின் இயல்பிற்கேற்ப, இயற்கையுடன் இயைந்து தேனெடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல், தினைகள் பயிர் செய்தல், வெறியாட்டு நிகழ்த்துதல், குறி சொல்லுதல், தினைப்புனம் காத்தல், கிளிகள் வளர்த்தல், குரங்குகள் வளர்த்தல் போன்றவற்றை வாழ்வியல் தொழிலாகக் கொண்டு இயற்கையுடன் இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்துள்ளனர். அணிகலன்கள் செய்தல், மரப்பொருட்கள் செய்தல் போன்ற தொழில்கள் குறிஞ்சித் திணையின் சிறப்பையும் சங்கப் பாடல்களின்வழி அறியமுடிகிறது.

முல்லைத்திணை மக்களின் செயல் பொருளாதார நிலையை உயர்த்திடும் தன்மை உடையதாகவும், அரசாட்சியை முடிவு செய்யும் பொருள் வளமையுடையதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. ஆநிறைகள் மேய்த்தல், வளர்த்தல், விற்பனைச் செய்தல், பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய் போன்றவைகளை விற்பனைச் செய்தல், காடுகளில் இருந்து கிடைக்கப்பெறும் அரிசி வகைகளை விற்பனைச் செய்தல் போன்ற தொழில்களை உடையதாய் முல்லைத்திணையானது காணப்படுகிறது.

மருதத்திணையின் முதன்மைத் தொழிலாக உழவுத்தொழில் காணப்படுகிறது. விவசாயம் செய்ய உழவர்கள் கையாண்ட அனைத்து கூறுகளையும் மருதத்திணைப் பாடல்கள் இன்றைய இளைய தலைமுறைக்கு பயன்படும் வகையில் சான்றுகளுடன் எடுத்துரைக்கிறது சங்க இலக்கியப் பாடல்கள். உழவர்களே தங்களுடைய பொருட்களைச் சிறப்பாக வாணிகம் செய்துள்ளனர். இவற்றுடன் அணிகலன்கள் செய்தல், தச்சுத்தொழில், பொற்கொல்லன் தொழில், கள் விற்பனைச் செய்தல் போன்று பல தொழில்களில் மக்கள் ஆர்வமுடனும் சிறப்புடனும் செயல்பட்டதைப் பார்க்க முடிகிறது.

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மீன்பிடித்தல் தொழில் முதன்மைப் பெறுகிறது. மீன்களை விற்பனைச் செய்தல், மீன்களைப் பதப்படுத்துதல், ஏற்றுமதி செய்தல், உப்பு வணிகம், பண்டமாற்று முறை ஆகியன சிறப்பாக காணப்பட்டுள்ளது.

பாலைத்திணையின் பாடல்களில் மனதை நெருடும் சோகமும் துன்பமும் உயிரின் மீதான பயமும் வெப்பமும் கொடுமையும் என்று கண்ணீர் சிந்தக்கூடிய அவலம் நிறைந்ததாகச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகிறது. பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்லும் மக்களிடம் வழிப்பறி கொள்ளை செய்தல், சூறையாடுதல், உயிர்க்கொலைப் புரிதல், காவல் காத்தல், மறவர்களின் செயல்கள், ஆறலைக் கள்வர்களின் செயல்கள் போன்ற தன்மைகள் உடையதாக பாலைத்திணைக் காணப்படுவதைச் சித்திரிக்கிறது சங்க இலக்கியம்.

சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்து திணைகளான குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நான்கு திணைகளிலும் தொழில்கள் சிறப்புற நடைபெற்று, மனித, சமூக, பொருளாதார நிலையை உயர்த்துவதாய் காணப்பட்டுள்ளது. பாலைத்திணை மட்டும் முற்றிலும் மாறுபாட்டு, தொழில்கள் இன்றி, பொருள் வளமின்றி அமைந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

தமிழர்களுக்கு இயற்கையின் மீதான ஈடுபாடும் வாழ்க்கையும், தொழிலும், நில அமைப்பைச் சார்ந்திருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது. இயற்கை மாசுபடாமல் காத்து இயற்கை வளங்கள் அழிந்து போகாமல் பாதுகாத்திட சங்ககாலத் தமிழர்களின் மேன்மை இளைய தலைமுறைக்கு எடுத்துக்காட்டிடும் கலைக்களஞ்சியமாய் சங்க இலக்கியம் காணப்படுவது அதன் தனிச்சிறப்பாகும்.

துணைநூற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

சாமிநாதைய்யர், உ.வே.,
(உ.ஆ.)

குறுந்தொகை,
டாக்டர் உ.வே.சா. நூல் நிலையம்
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு 2000

ஐங்குறுநூறு
டாக்டர் உ.வே.சா. நூல் நிலையம்
சென்னை,
ஏழாம் பதிப்பு 2012

பத்துப்பாட்டு - 1
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை
மூன்றாம் பதிப்பு 1956

சுந்தரமூர்த்தி, கு. (உ.ஆ.)

நற்றிணை
நர்மதா பதிப்பகம்
சென்னை
மு.ப. 1999

செயபால், இரா. (உ.ஆ.)

அகநானூறு
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்
சென்னை
ஏழாம் பதிப்பு 2007

சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ.)

அகநானூறு (நித்திலக்கோவை)
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை
ம.ப. 2005

சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ.)

அகநானூறு (மணிமிடைப்பவளம்)

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
இ.ப. 1977.

துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை
(உ.ஆ.)

புறநானூறு (பகுதி 1)

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை.

புறநானூறு (பகுதி 2)

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை.

நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.)

கலித்தொகை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 1999.

நாகராசன், வீ. (உ.ஆ.)

குறுந்தொகை

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2007.

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.
(உ.ஆ.)

நற்றிணை

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2007.

பதிற்றுப்பத்து

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2007.

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.
(உ.ஆ.)

மோகன், அ. (உ.ஆ.)

விசுவநாதன், அ. (உ.ஆ.)

பத்துப்பாட்டு - 1,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2007.

பத்துப்பாட்டு - 2,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2007.

நெடுநல்வாடை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2007.

சிறுபாணாற்றுப்படை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2007.

பத்துப்பாட்டு (1, 2),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2007.

கலித்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2007.

பத்துப்பாட்டு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2007.

இலக்கண நூல்கள்
இளம்பூரணர் (உ.ஆ.)

தொல்காப்பியம் (எழுத்ததிகாரம்)

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
ஒன்பதாம் பதிப்பு 1988.

தொல்காப்பியம்

(அகத்திணையியல், புறத்திணையியல்),

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
ஒன்பதாம் பதிப்பு 1986.

தொல்காப்பியம்

(களவு, கற்பு, பொருளியல்),

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
ஒன்பதாம் பதிப்பு 1986.

ஐயனாரிதனார்

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
ஒன்பதாம் பதிப்பு 1981.

சேனாவரையர் (உ.ஆ.)

தொல்காப்பியம் (சொல்லதிகாரம்)

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
ஒன்பதாம் பதிப்பு 1975.

தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.)

நம்பியகப்பொருள்,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு

தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.)

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு 1986.

நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.)

தொல்காப்பியம்
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
பதினெட்டாம் பதிப்பு

நாற்கவிராச நம்பி

அகப்பொருள் விளக்கம்

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
ம.ப. 2004.

நம்பியகப்பொருள்,

முல்லை நிலையம்,
சென்னை - 1,
நான்காம் பதிப்பு.

பாலசுந்தரம் (உ.ஆ.)

தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்),

தாமரை வெளியீட்டகம்,
தஞ்சாவூர்,
மு.ப. 1989.

வெள்ளைவாரணர், க. (உ.ஆ.)

தொல்காப்பியம் (களவியல்),

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை,
மு.ப. 1999.

வேலுமணி (உ.ஆ.)

தண்டியலங்காரம்,

யாழினி பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2008.

துணைமை ஆதாரங்கள்

அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ.)

சிலப்பதிகாரம்,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சிந்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு

அறிவுடைநம்பி, மா.அ. (தொ.ஆ.)

வான்புகழ் (தொகுதி 1),

சுப்பிரமணிய பாரதியார் மொழியியற்புலம்,
புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்,
புதுச்சேரி,
மு.ப. 2011.

வான்புகழ் (தொகுதி 2)

சுப்பிரமணிய பாரதியார் மொழியியற்புலம்,
புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்,
புதுச்சேரி,
மு.ப. 2011.

ஆச்சார்யா, பி.எஸ். (உ.ஆ.)

திருக்குறள்,

நர்மதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப. 2008.

ஆறுமுகம், அ.,

சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்,

உடைமை, அரசு,
பாவேந்தர் பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி,
மு.ப. 1994.

ஆனந்தன், சு.,

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,

கண்மணி பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி - 2,
மு.ப. 2003.

ஏங்கல்ஸ், பி. (மொ.ஆ.)

குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு

ஆகியவற்றின் தோற்றம்,
முன்னேற்ற பதிப்பகம்,
மாஸ்கோ,
நான்காம் பதிப்பு 1891.

கல்யாணசுந்தரம், திரு.வி.

பெண்ணின் பெருமைகள்,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1999.

கழகப் புலவர் குழு

கழகத் தமிழகராதி,
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
பதினேழாம் பதிப்பு 2004.

கோவேந்தன் புலவர்

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை,
வேமன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 1985.

கோவேந்தன் (உ.ஆ.)

திருக்குறள்,
வேமன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1965.

திருமகள் தமிழ் கையகராதி,
திருமகள் நிலையம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு 2001.

சுரளா ராசகோபாலன்

சங்க இலக்கியம் (அகம்),
ஒளிப்பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1989.

சங்க இலக்கியம்,
ஒளிப்பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1986.

சிங்காரவேலர்

அபிதான சிந்தாமணி,

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை,

பதிப்பு 2001.

சிதம்பரனார், அ.,

முன்பனிக்காலம்,

முல்லை நிலையம்,

சென்னை,

இ.ப. 1956.

சீனிவாசன், சா.,

சங்க இலக்கியத்தில் அணியகம்,

முல்லை நிலையம்,

சென்னை,

மு.ப. 1986.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.,

தமிழிலக்கிய வரலாறு,

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

சென்னை,

மு.ப. 1994.

சுப்பிரமணிய பாரதி

பாரதியார் கவிதைகள்,

மெர்க்குரி புத்தக நிலையம்,

கோவை,

மு.ப. 1969.

சுப்பிரமணிய தேசிகர்

அகம்,

பதிப்புக் கழகம்,

சென்னை,

மு.ப. 1976.

சுப்புரெட்டியார், ந. (உ.ஆ.)

கம்பராமாயணம்,

கழக வெளியீடு,

சென்னை,

மு.ப. 1962.

சுபாஷ் சந்திரபோஸ்

தமிழிலக்கிய வரலாறு,

பாவை பிரிண்டர்ஸ்,

சென்னை,

இரண்டாம் பதிப்பு 2003.

சொக்கப்ப நாவலர்

தஞ்சைவாணன் கோவை,

பாரி நிலையம்,

சென்னை,

ம.ப. 2007.

ஞானசம்பந்தன், அ.ச.,

இலக்கியக்கலை,

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

சென்னை,

ஐந்தாம் பதிப்பு 1973.

தமிழன்பன் ஈரோடு

வணக்கம் வள்ளுவ,

நர்மதா பதிப்பகம்,

சென்னை,

ம.ப. 1990.

தமிழன்பன், ஈரோடு

பாரதிதாசன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட

கவிதைகள்,

சென்னை,

ம.ப. 1990.

தனிநாயக அடிகளார்

The Nature Poetry in Tamil

[http : //ta.m.wikipedia.org](http://ta.m.wikipedia.org)

திருத்தக்கத்தேவர்

சீவகசிந்தாமணி,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த

நூற்பதிப்புக் கழகம்,

சென்னை,

1964.

திருவள்ளுவர்

திருக்குறள்,

கழக வெளியீடு,

சென்னை,

ம.ப. 1970.

திவாகர முனிவர்

திவாகர நிகண்டு,

கழக வெளியீடு,

சென்னை,

ம.ப. 1963.

தேவநேயப்பாவாணர்

தமிழர் வரலாறு,
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை,
இ.ப. 2000.

நக்கீரர்

திருமுருகாற்றுப்படை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
1963.

பரிமேலழகர் (உ.ஆ.)

திருக்குறள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
ம.ப. 1969.

பாக்யமேரி

வகைமை நோக்கில் இலக்கிய வரலாறு,
பாக்யா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2010.

பாண்டுரங்கன், அ.,

காப்பிய இயல்,
தமிழரங்கம்,
புதுச்சேரி,
மு.ப. 1992.

பாரதிதாசன்

பாரதிதாசன் கவிதைகள் (தொகுதி 1),
செந்தமிழ் நிலையம்,
புதுக்கோட்டை,
பதினான்காம் பதிப்பு 1966.

பாரதிதாசன் கவிதைகள் (தொகுதி 2),
செந்தமிழ் நிலையம்,
புதுக்கோட்டை,
ஆறாம் பதிப்பு 1975.

குறிஞ்சித்திட்டு,
செந்தமிழ் நிலையம்,
புதுக்கோட்டை,
ஏழாம் பதிப்பு 1982.

பாரதிதாசன்

பாரதிதாசன் கவிதைகள்,
செந்தமிழ் நிலையம்,
சென்னை,
மு.ப. 1995.

பாரதியார்

பாரதியார் கவிதைகள்,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1985.

குயில்பாட்டு,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
சென்னை,
ம.ப. 1987.

பாலச்சந்திரன், சு.,

இலக்கியத் திறனாய்வியல்,
அணியகம்,
சென்னை,
1978.

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.,

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள்,
உமா நூல் வெளியீட்டகம்,
தஞ்சாவூர்,
மு.ப. 2000.

----- (உ.ஆ.)

அகநானூறு உரை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை.

----- (உ.ஆ.)

பத்துப்பாட்டு 1, 2,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை.

புலியூர்கேசிகன் (உ.ஆ.)

சிலப்பதிகாரம்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
மு.ப. 1985.

புலியூர்கேசிகன் (உ.ஆ.)

மணிமேகலை,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
ம.ப. 1995.

புறநானூறு,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
ம.ப. 1995.

பெருஞ்சித்திரனார்

கனிச்சாறு,
(கவிதைத் தொகுதி),
தேன்மொழி வெளியீட்டகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1979.

மாணிக்கம், வ.சுப.,

தமிழ்க்காதல்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை ,
மு.ப. 2007.

மாணிக்கவாசகர் (உ.ஆ.)

சிலப்பதிகாரம்,
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை,
ஆறாம் பதிப்பு 2010.

மாணிக்கனார், அ., (உ.ஆ.)

பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்
சென்னை - 600 017
மு.ப. 1999

முத்துலக்குமி, வே.,

பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்,
அனிதா வெளியீட்டகம்,
திருச்சி,
மு.ப. 2002.

ராமகிருஷ்ணன், எஸ்.,

நெடுங்குருதி,
விகடன் பிரசுரம்,
சென்னை,
2010.

வரதராசனார், மு,

இலக்கியத்திறன்,

பாரி நிலையம்,

சென்னை

மு.ப. 1959

வீரமாமுனிவர்

இலக்கண விளக்கம்,

தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த

நூற்பதிப்புக் கழகம்,

சென்னை,

மு.ப. 1980

வெள்ளைவாரணர்

சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள்,

கழக வெளியீடு,

சென்னை,

மு.ப. 1958.

தமிழர் வாழ்வியல்,

கழக வெளியீடு,

சென்னை,

மு.ப. 1958.

ஜான்சிராணி

அழகிய சுவடுகள் (க.தொ),

பாவை பிரிண்டர்ஸ்,

சென்னை,

மு.ப. 2007.

ஜீவா, அ.,

சங்க இலக்கியத்தில் திருக்குறள்,

முத்தையா வெளியீட்டகம்,

மயிலை,

மு.ப. 2009.

ரோஸலின்ட் ஏஞ்சல் (மொ.நூ.)

உலக வரலாற்றில் பெண்கள்,

சென்னை பப்ளிசிங் ஹவுஸ்,

சென்னை,

1966.

இணையதள கட்டுரைகள்

அன்புசிவா

சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள்

[http : //tam.wikipedia.org](http://tam.wikipedia.org)

அருணாசலம், மு.,

தமிழ் இலக்கியத்தில் பாரதிதாசன் தாக்கம்

www.Ezhuthu.com

இறையனார் அகப்பொருள் உரை

பாடல்கள் விளக்கம்

www.tamil koodal.com

கந்தையா, ந.சி

முல்லையும் குடும்பமும் அரசும்

www.tamilauthors.com

சசிவல்லி

சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்

www.openreading room.com

சாமுண்டிஸ்வரி

சங்க இலக்கியத்தில் வாணிகம்

www.valaitamil.com

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் நெல்சோறு

www.valaitamil.com

துரையன், வளவ.,

தமிழ் கட்டுரைகள்

www.ta.m.wikipedia.org

பாலசுந்தரம்

சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்

www.koodaltamil.com

முனிஸ்வரன்

சங்க இலக்கிய ஆய்வு

www.tamil authors.com

முவேந்தன், ப.சு.,

ஐந்திணையில் பாலை நிலம், மரங்கள்

காட்சிகள்

www.eegaraitamil.com

இராசமாணிக்கம்

முல்லை நிலக் காடுகள்

www.open reading room.com

ஒளவையார் பாடல்கள்

www.koodaltamil.com

முன்னோடி ஆய்வேடுகள்

அழகம்மை, கே.பி.,

**சங்க இலக்கியம் காட்டும் பெண்களின்
வாழ்வமைப்பு,
அன்னை தெரசா பல்கலைக்கழகம்,
கொடைக்கானல்,
1993.**

பொம்மி, இல.,

**சங்க இலக்கியத்தில் கற்பியல் கோட்பாடு,
உமாமகேசுவரனார் கல்லூரி,
கரந்தை,
தஞ்சாவூர்,
1994.**

ஜான்சிராணி, அ.,

**சங்க இலக்கியத்தில் தலைவியின்
மனப்போராட்டங்கள்
தருமபுரம் ஆதினம் கலைக்கல்லூரி
தருமபுரம்
2009**

ஆய்விதழ்கள்

**ஒன்பதாம் ஆய்வுக்கோவை,
அனைத்திந்திய பல்கலைக்கழக
தமிழாசிரியர் மன்ற
கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை,
கோவை,
1978.**

ஆய்வுக்கட்டுரை

**கலைஞர் வளர்தமிழ் மன்றம்,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி,
2011.**

இணையதள முகவரிகள்

www.koodal.tamil.com
www.eegarai.tamil.com
www.Ezhuthu.com
[www.openreading room.com](http://www.openreadingroom.com)
www.valaitamil.com
www.aaivuithal.com
<http://ta.m.wikipedia.org>

முடிவுரை

தன்னிகரில்லாத ஆற்றலும் வளமையும் சிறப்பும் பெற்றுள்ள செம்மொழியானத் தமிழ்மொழி. மனிதர்களின் உள்ளுயிரினில் தோன்றி உணர்வுகளுக்கு ஏற்ப முகிழ்ந்திட்ட பண்பாட்டுக் கூறுகள் நிறைந்ததாய் உயர்தனிச் செம்மொழியாகக் காணப்படுகிறது.

தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த எண்ணற்ற புலவர் பெருமக்கள், பல்வேறு காலத்தில் பாடிய பாடல்கள் பா, அளவு, பொருள் இவற்றின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டு பாட்டும் தொகையுமாய் காணப்படுவது சங்க இலக்கியச் செய்யுளாகும்.

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களில் வாழ்வியல் சார்ந்து ஒழுகுகின்ற திணைகளின் பாடல்களில் வரும் தொழில்கள் குறித்த செய்திகளுடன், வாழ்வியலின் எதார்த்த நிலைப்பாடுகளும் மனிதநேயமும் அறமும் மறமும் நன்கு கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

சங்ககால மக்கள் இயற்கையுடன் இயைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளனர். இயற்கையின் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டின் காரணமாக இயற்கையைச் சார்ந்த தொழில்கள் பலவும் காணப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் மக்களின் வாழ்வியல், நீதி, முயற்சி, இரக்கம், கருணை என அறத்தின் அனைத்து கூறுகளும் தொழில்களில் இயைந்து, மனிதநேயத்துடன் தொழில் செய்பவர்களாக சங்ககால மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது பெருமிதத்திற்குரியதாகும். சங்ககால மக்களின் பண்பட்ட சிந்தனை அனைத்து நெறிகளிலும் மேம்பட்டவர்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது.

குறிஞ்சி நில மக்கள் திணையின் இயல்பிற்கேற்ப, இயற்கையுடன் இயைந்து தேனெடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல், தினைகள் பயிர் செய்தல், வெறியாட்டு நிகழ்த்துதல், குறி சொல்லுதல், தினைப்புனம் காத்தல், கிளிகள் வளர்த்தல், குரங்குகள் வளர்த்தல் போன்றவற்றை வாழ்வியல் தொழிலாகக் கொண்டு இயற்கையுடன் இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்துள்ளனர். அணிகலன்கள் செய்தல், மரப்பொருட்கள் செய்தல் போன்ற தொழில்கள் குறிஞ்சித் திணையின் சிறப்பையும் சங்கப் பாடல்களின்வழி அறியமுடிகிறது.

முல்லைத்திணை மக்களின் செயல் பொருளாதார நிலையை உயர்த்திடும் தன்மை உடையதாகவும், அரசாட்சியை முடிவு செய்யும் பொருள் வளமையுடையதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. ஆநிறைகள் மேய்த்தல், வளர்த்தல், விற்பனைச் செய்தல், பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய் போன்றவைகளை விற்பனைச் செய்தல், காடுகளில் இருந்து கிடைக்கப்பெறும் அரிசி வகைகளை விற்பனைச் செய்தல் போன்ற தொழில்களை உடையதாய் முல்லைத்திணையானது காணப்படுகிறது.

மருதத்திணையின் முதன்மைத் தொழிலாக உழவுத்தொழில் காணப்படுகிறது. விவசாயம் செய்ய உழவர்கள் கையாண்ட அனைத்து கூறுகளையும் மருதத்திணைப் பாடல்கள் இன்றைய இளைய தலைமுறைக்கு பயன்படும் வகையில் சான்றுகளுடன் எடுத்துரைக்கிறது சங்க இலக்கியப் பாடல்கள். உழவர்களே தங்களுடைய பொருட்களைச் சிறப்பாக வாணிகம் செய்துள்ளனர். இவற்றுடன் அணிகலன்கள் செய்தல், தச்சுத்தொழில், பொற்கொல்லன் தொழில், கள் விற்பனைச் செய்தல் போன்று பல தொழில்களில் மக்கள் ஆர்வமுடனும் சிறப்புடனும் செயல்பட்டதைப் பார்க்க முடிகிறது.

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மீன்பிடித்தல் தொழில் முதன்மைப் பெறுகிறது. மீன்களை விற்பனைச் செய்தல், மீன்களைப் பதப்படுத்துதல், ஏற்றுமதி செய்தல், உப்பு வணிகம், பண்டமாற்று முறை ஆகியன சிறப்பாக காணப்பட்டுள்ளது.

பாலைத்திணையின் பாடல்களில் மனதை நெருடும் சோகமும் துன்பமும் உயிரின் மீதான பயமும் வெப்பமும் கொடுமையும் என்று கண்ணீர் சிந்தக்கூடிய அவலம் நிறைந்ததாகச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகிறது. பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்லும் மக்களிடம் வழிப்பறி கொள்ளை செய்தல், சூறையாடுதல், உயிர்க்கொலைப் புரிதல், காவல் காத்தல், மறவர்களின் செயல்கள், ஆறலைக் கள்வர்களின் செயல்கள் போன்ற தன்மைகள் உடையதாக பாலைத்திணைக் காணப்படுவதைச் சித்திரிக்கிறது சங்க இலக்கியம்.

சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்து திணைகளான குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நான்கு திணைகளிலும் தொழில்கள் சிறப்புற நடைபெற்று, மனித, சமூக, பொருளாதார நிலையை உயர்த்துவதாய் காணப்பட்டுள்ளது. பாலைத்திணை மட்டும் முற்றிலும் மாறுபாட்டு, தொழில்கள் இன்றி, பொருள் வளமின்றி அமைந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

தமிழர்களுக்கு இயற்கையின் மீதான ஈடுபாடும் வாழ்க்கையும், தொழிலும், நில அமைப்பைச் சார்ந்திருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது. இயற்கை மாசுபடாமல் காத்து இயற்கை வளங்கள் அழிந்து போகாமல் பாதுகாத்திட சங்ககாலத் தமிழர்களின் மேன்மை இளைய தலைமுறைக்கு எடுத்துக்காட்டிடும் கலைக்களஞ்சியமாய் சங்க இலக்கியம் காணப்படுவது அதன் தனிச்சிறப்பாகும்.